Julie Anne Peters

BRO*SİS

Sen Bunu Okuduğunda Ben Ölmüş Olacağım

İGOI

Sevgili
_anne
_baba
_sevgili
_diğerleri

Beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu çünkü:
_kararımı çoktan vermiştim
_hayatım boyunca acı çektim
_siz fark etmediniz
_yanımda olmadınız

KELİMELER ÖLDÜRÜR

Anaokulundan beri diğer çocukların, hatta yetişkinlerin zorbalıklarına maruz kalan ve birkaç kez intihar girişiminde bulunan on beş yaşındaki Daelyn Rice için durum yeni kaydolduğu lisede de pek iç açıcı değildir. Kendini öldürmeye kararlı olan Daelyn, hayatlarını sonlandırmak isteyen insanlar için tasarlanmış, Işığın-İçinden isimli bir internet sitesini keşfeder ve siteye kaydolarak, intihar etmek için 23 günlük geri sayımı başlatır. Derken Santana adındaki genç bir çocuk okul çıkışında onunla birlikte bahçede oturmaya ve onunla konuşmaya başlar. Ama daha önce pek çok kez aynı şekilde kandırılıp alay edilen, hor görülen Daelyn'in insanlara güvenmesi için artık çok geçtir... Öyle değil mi?

Ulusal Kitap Ödülü finalisti Julie Anne Peters bu sarsıcı kitapla, zorbalığın gençleri nasıl uçurumun kenarına itebileceğine ışık tutuyor.

₺19.00

facebook.com/goyayinlari twitter.com/go_kitap instagram.com/go_kitap gokitap.tumblr.com

"Genç yetişkinler için yazılmış olsa da bu kitabı ebeveynler, öğretmenler ve çocuk yetiştiren herkes okumalı."
— Children's Literature
Sen Bunu Okuduğunda Ben Ölmüş Olacağım
GO!

Sen Bunu

Okuduğunda

Ben Ölmüş

Olacağım

1. Baskı: GOI Kitap, İstanbul 2016

GOI Kitap

SEN BUNU OKUDUĞUNDA BEN ÖLMÜŞ OLACAĞIM

Julie Anne Peters

Özgün adı: By The Time You Read This, I'll Be Dead

ISBN: 978-975-999-626-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

©Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim elif Hakları Ajansı aracılığı ile Disney Hyperion Books'tan alınmıştı
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GOI Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Çeviren: Duygu Yücel
Düzelti: Burcu Balaban
Son okuma: Arzu Alan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina. com. tr

Sen Bunu Okuduğunda Ben Ölmüş Olacağım

Julie Anne Peters

Çeviren: Duygu Yücel

Zorbalığa karşı hiç yorulmadan mücadele veren
C. J. Bott'a...

23 GÜN

Bembeyaz saçlı, sıska, uzun, beyaz çocuk taş bankın arkasından sessizce geçip bir ağacın gövdesine yaslandı. Kafamı oynatamadığım için onu göz ucuyla izledim. Hayalet olabilirdi. Bir an benimle iletişim kurmaya geldiğini düşündüm ama bu çok aptalca olurdu. Ben hayalet görmem.

Karton kapaklı bir kitap çıkarıp okumaya başladı.

Ben de kendi kitabımın üstüne eğildim.

Annemin siyah Honda CR-V'si yol kenarına yanaşıp durdu. Okuduğum sayfayı koparıp avucumda buruşturdum ve ayağa kalktım.

Beyaz çocuk beni izliyordu. Ben göz teması kurmam. Ne onunla ne de başkasıyla.

Kitap çantamı omzuma taktım, arabaya yürüdüm,

kapıyı açtım ve bindim. Bacaklarımı birbirine yapıştırdım.

"Şu kim?" diye sordu annem. Omzumun üzerinden beyaz çocuğa bakıyordu. Arabanın yan aynasından çocuğun banka gidip benim yerime oturduğunu gördüm. Tıpkı dün yaptığı gibi.

"Seninle mi konuşuyordu? Onu tanıyor musun?"

Benimle ilgileniyor anne. Boyunluk takmak zorunda olan çirkin, hasta kızlardan hoşlanıyormuş.

Arabayı sürmeye başladı. "Okul dışından, benim tanımadığım insanlarla arkadaşlık etmeni istemiyorum. Seninle konuşan olursa okula gir."

Ya *ben* gidip onlarla konuşursam?

Şakaydı.

Dikiz aynasını kontrol edip caddeye girdi. Yüzü endişe çizgileriyle dolu... "Babanın bir müşterisiyle toplantısı varmış, geç kalacak. O yüzden akşam yemeğinde sadece ikimiz olacağız."

Beklentiyle gülümsedi.

Ona bakamıyorum bile.

"Yarın sabah Houston'a gideceğim ama iki günden fazla kalmam. Seni okula baban götürüp getirecek. Saat iki buçuğa kadar çıkamazsa birkaç dakika gecikebilir ama sen banka oturup onu bekle." Dönel kavşağın etrafından geçerken ekledi: "Eğer o kişi ya da herhangi biri seni rahatsız ederse babana söyle."

Tabii, anne. İşaret diliyle anlatırım.

Sağ tarafımdaki Wal-Mart hıncahınç doluydu. "Burada durup deodorantla diş macunu almam lazım." Girişte yavaşladı ama dönmedi. Wal-Mart'ı geçtik. "Boş ver. Havaalanına giderken alırım."

Gözleri korkusunu ele veriyor. Bu korkudan hiç kurtulamayacak. Kafayı yiyip sinir krizi geçirmemden korktuğu için durmadı. İnsanların arasında sadece bir kez kriz geçirdim ama o da beni arabada yalnız bıraktığında olmuştu. Eski, kırmızı arabamızdaydık. On yaşındaydım. Okuldan eve giderken King Soopers'tan birkaç şey alması gerekiyordu. Birkaç demişti. Tuvaletim geliyordu ama "birkaç şey" deyince birkaç dakika sürer sandım. "Hemen döneceğim," demişti. Aynen böyle dedi: "Hemen. Döneceğim."

Kapı kapanır kapanmaz arabadaki bütün hava çekildi. Nefes alamıyordum. Dakikalar geçip gidiyordu. Duvarlar üstüme geliyordu. Beni orada yalnız bırakmıştı ve biliyordum. Asla geri gelmeyeceğini biliyordum. İdrar kesem, sanki haftalardır su içip duruyormuşum gibi şişmişti. Bacak bacak üstüne atıp sıkıştırdığımda bile tutamıyordum.

İlk damlada hafifçe bağırdım. Sonra patladım. Çığlık attığımı ya da kornaya bastığımı hatırlamıyorum. Ama içeriye kilitlenmiş olmanın korkusunu her gün hatırlıyorum. Gözlerimi kapattığımda kornanın sesini

hâlâ duyabiliyorum. Pencereden bakan insanların bulanık yüzlerini görebiliyorum. Annemin panik dolu gözlerini de. Kapının açılmasını, annemin elinin benim elimi kornadan çekmesini...

"Ne oldu?" diye bağırdı.

"Altımı ıslattım," dedim ağlayarak. Bana yeni aldığı pembe, streç kapri mahvolmuştu.

Annem bana, "Kimsin sen? *Nesin* sen?" der gibi bakıyordu.

İnsanlara, "Önemli bir şey değil. Bir şeyi yok. Birkaç dakikalığına gitmiştim sadece," diye açıklama yapmak zorunda kaldı.

İnsanlar gittiler.

Rezil olmuştu.

"Neden yaptın bunu?" diye sordu dişlerini sıkarak, arabayı hızlı hızlı sürerken. Beni kontrol etmeye gücü yetmiyordu. Hâlâ da yetmiyor. Mahsur kalmıştım, anne. Neden *anlamıyorsun*?

Artık beni yalnız bırakamamasının sebebi altımı ıslatmam değil. Yirmi dört saatlik intihar gözetimindeyim.

Konuşabilsem ona, "Birkaç dakikada olan bir şey, seni sonsuza kadar değiştirebilir," derdim.

22 GÜN

Işığın-İçinden'i tesadüfen buldum. Normalde tesadüflere inanmam. İlahi müdahale olabilir belki. Ama Tanrı'ya inanmıyorum. İnanmak istiyorum. Ama inanamıyorum işte. Beni yönlendiren daha yüce bir güç olduğu kesin çünkü o güç beni Işığın-İçinden'e yönlendirdi.

İnternette ne aradığımı hatırlamıyorum. İntihar. Ölüm. Vasiyet. Evet, buydu. Vasiyet. Bir vasiyet yazmak istiyordum. On sekiz yaşında olmadığım için yasal bir şey olmayacaktı. Vasiyetin intihar mektubundan daha az kişisel olacağını düşünmüştüm sadece. Daha az... üzücü.

www.Isigin-Icinden.com sitesi ekranımda belirdi.

Gözlerim tanıtım yazısının parçalarına takılıyordu:

İntihar edenlere *yardım... zamanınız geldiyse... korkutmaz ya da caydırmaz... kendi hayatınızı sonlandırmak hakkınızdır*

Siteyi seçmek, pencereyi büyütmek *zorundaydım.* Işığın-İçinden, insanların ölmeden önce vasiyetlerini yazdıkları bir internet sitesi. Ancak böyle açıklanabilir. Vasiyetinizin yasal olması için ödeme yapmanıza ya da form doldurmanıza gerek yok. Ölmüşken yasaları kim takar zaten?

Ana sayfası siyah-beyaz. Süsleme yok. Yanıp sönen reklamlar yok. Bu özelliği ilgimi çekti. Siteye girdiğiniz zaman ekranınız bomboş oluyor. Sonra beyaz, göz kamaştırıcı bir ışık insanı âdeta kör ediyor. Kafanızı çevirmeden dikkatle bakarsanız mesajı görüyorsunuz:

Işığın-İçinden geçmeye hazır mısınız?

Hayatım boyunca hazırdım.

Seçili cevap ***Hayır***.

Evet seçeneğine tıkladım.

Ekranda bir pencere açıldı. Bir gizlilik sözleşmesini imzalamam isteniyordu. O zaman sonuna kadar okumamıştım ama okumam gerekirdi. Son paragraf, "Bu internet sitesinin koşullarını kabul ederek Işığın-İçinden'i eylemlerinizin sorumluluğundan muaf kılarsınız," diye bitiyordu.

Kabul ediyor musunuz? ***Hayır*** *Evet*

Faremin imlecini *Evet* seçeneğine getirip tıkladım.

Lütfen yazı yazarken kullandığınız elinizin işaret parmağını ekrana bastırın.

"Neden?" diye düşündüm. Tuhaftı ama yaptım.

Lütfen bekleyin.

Yemin ederim, derimin ısındığını hissettim.

Minimum ve maksimum zaman sınırlarını kabul ediyor musunuz?

Evet ***Hayır***

Ne önemi vardı ki! Siteye girmek istiyordum sadece.

Evet'i seçtim.

Teşekkürler, Daelyn Rice.

Ne? Adımı nereden biliyordu?

Kullanıcı adınız: J_Doe071894

Ürkütücüydü. 18 Temmuz 1994, benim doğum günüm. Babam bu bilgisayarda benim için bir profil oluşturmuş ve güvenli hâle getirmemişti herhâlde. Aptal. Işığın-İçinden'e kaydolan ya da kabul edilen herkesin kullanıcı adı J_Doe* diye başlıyordu. İsimsiz, cinsiyetsiz.

Ana menüde üç seçenek vardı: KT, FF, GY.

Anlamlarını bilmiyordum.

En baştan başlayayım diye düşündüm. İmlecimi KT'ye getirip tıkladım. Bir mesaj penceresi belirdi.

Dokunmatik ekran aktive edildi.

Yeni bilgisayarımın ekranı dokunmatik. Annemler

* ABD'de kimliği belirlenemeyen ya da yasal gerekçelerle gizli tutulması gereken kişiler ve kimliği saptanamayan cesetler için John Doe ve Jane Doe takma isimleri kullanılır.

bilgisayar kullanmama tekrar izin verirken bu yeni bilgisayarla bana sürpriz yaptılar. Ebeveyn kontrolü var tabii ki. Daha önceden King Soopers ve Wally World'deki büfelerde dokunmatik ekran kullanmıştım. Sağ elimin işaret parmağıyla KT'ye dokununca bir liste belirdi.

J_Doe092854

J_Doe031392

J_Doe102385. Sekiz kişi... Ya da üye... Ya da yanıp sönen ışık...

Ekran bir an bomboş oldu; sonra italik yazılmış, koca bir mesaj ekranı doldurdu.

Karar Tarihiniz bugünden 23 gün sonrası olacak. Hazır olacak mısınız, Daelyn Rice? ***Hayır*** *Evet*

Yirmi üç gün mü? Bu çok uzun bir süreydi. Şimdi de hazırdım. *Hayır* seçeneğine dokundum.

KT girin: _____

Yarının tarihini girdim ama *Geçersiz Giriş* uyarısı aldım. Bir sonraki günü denedim. Bir mesaj belirdi:

Sözleşmeye göre minimum KT, 23 gündür.

23 gün çok uzundu. Vazgeçebilir, pencereyi kapatabilirdim. Ama kapatmadım. İçimde, Işığın-İçinden beni bulmuş, gerçek arzumu anlamış gibi bir his vardı. *Varsayılan* seçeneğine dokundum. Mümkün olan en erken tarih belirdi: 24 Nisan.

Daha asırlar varmış gibi geliyordu.

KT listesi tekrar belirip ekranımdan akmaya başladı. KT, Karar Tarihi. Bu insanlar kendi tarihlerine ulaşmış herhâlde, diye düşündüm.

Ne şanslılar.

*

Beyaz çocuk bugün yeşil. Tişörtü yeşil en azından. Tişörtünün üzerinde bu uzaklıktan okuyamadığım bir logo var. Kırışık ve fazla uzun olmasa onu inek öğrenci gibi gösterecek bej bir pantolon giymiş. Ben kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra arkamdan kapatırken gözlerini kitabından kaldırıp bana dikti.

Ona çok dikkatli bakmıyorum. Beyazlatılmış saçlarını jöleleyip dikmiş.

Taştan bank gri. Çimenler gri. Hayatım pis bir gri.

Çantamdan *Sisteki Arzu*'yu çıkardım. On sekizinci bölüm. Sessizce okudum.

Maggie Louise, Charles'ın yüzündeki ifadeden yanlış bir şey söylediğini anlamıştı. "Charles..."

Charles elini kaldırdı. "Hayır, Maggie Louise. Mutluluğuna engel olmayacağım. Sen bu adamı seviyorsan..."

Önümden geçen bulanık bir görüntü gözümü kırpıp okuduğum yeri kaybetmeme sebep oldu.

Önümde hip-hop yapıyordu. Öne arkaya zıplayıp duruyordu.

Öncelikle, berbat dans ediyordu.

İkincisi, beni rahat bırakmasını istiyordum.

Kitabımı okumaya devam ettim.

Maggie Louise, daha önce hiç onun için kendi mutluluğunu feda edecek bir erkek tanımamıştı. Üstelik Charles'ın tek mutluluk kaynağı Maggie Louise'di. Dört yıldır onun karısıydı, öncesinde de sevgilisi, dostu ve yoldaşıydı. Şimdi, "Keşke Rus çocuğu evlat edinseydik," diyordu. Ya da Vietnamlıyı. Onu yalnız bırakıyor olmasaydı keşke.

Maggie Louise, bir sonraki hayatımdaki benim. Tabii ikinci bir şansım olursa...

Yere vuran ayakların sesi tekrar dikkatimi çekti. Krump dansı yaparak önümden geçti. "Ah," dedi kolunun üst kısmını tutarak. "Galiba omzum çıktı."

Hiç komik değildi.

"Ne zaman gitmemi istersin, Maggie Louise?" diye sordu Charles.

Maggie Louise ona bir tarih vermeye hazır değildi. Tereddüt etti. Her zaman arkadaşı olan, onu hep destekleyen adamı inceledi. Charles, ah Charles. Onu kaybetmek istemiyordu ama başka şansı yoktu.

Yeşil çocuk ışığımı kapatarak önümde durup bekledi.

Diğer omzunu silkti. Kendi kendime gözlerimi devirdim.

"Aha!" deyip parmağıyla beni gösterdi.

Gözlerimi devirdiğimi görmüş olamazdı. Benimle dalga geçiyordu. Gıcık.

Babam arabayla yanaşınca 181. sayfayı kopardım. Avucumda buruşturup çocuğa attım.

*

"Annen Houston'a varmış. Uçağı öğlene doğru inmiş. Sağ salim vardığını söylememi istedi."

Çok endişeleniyordum da sanki.

"Senin günün nasıldı?" diye sordu babam.

Olaylıydı aslında. Beyaz çocuklar dans etmeyi beceremiyor. Ayrıca iki kız –Katolik Okulu'ndan iki kız– ben pedimi değiştirirken lavaboda ot içiyordu. Tuvalette mümkün olduğunca uzun bir süre oturup onların dumanlarını pasif içici olarak içime çektim. Ot dumanı muhtemelen öldürmüyordur ama umut fakirin ekmeği.

Popom uyuşunca kalkıp sifonu çektim. Korkudan ciyak ciyak bağırdılar. Ben tuvaletten çıkarken ellerini sallayarak dumanı dağıtmaya çalışıyorlardı. Bir an benim varlığımın sebep olduğu kötü kokudan kurtulmaya çalıştıklarını düşündüm. Birisi, "Kahretsin. Şu tuhaf, sağır kızmış," dedi.

Diğeri dirseğiyle ona vurdu.

Dilsiz, demek istedim. Sağır değil. Dilsiz. Aptal diyelim hatta, tıpkı senin gibi.

"Bizi ispiyonlamazsm, değil mi?" diye sordu dirsek atan.

Kötü olan kız cık cıkladı. "Konuşamıyor ki."

Doğru, dedim içimden. Ben sağırım.

Ellerimi yıkamam gerekiyordu. Lavaboya ulaşmak için birinin ya da ikisinin birden yanından sıkışarak geçmem gerekecekti. Bu da insanlara temas edeceğim anlamına geliyordu.

"Kahretsin, güzelim ot heba oldu." Kıt zekâlı-topluma duyarlı-hassas kız ıslanmış sigarasına üfledi.

Yanından geçip el kurutma makinesine dirseğimle vurdum (Sigaranızı makineyle kurutsanıza, aloo! der gibi), sonra da dışarı çıktım.

Kötü olan kızın, "Ucubik," dediğini duydum. Yirmi iki gün, diye düşündüm. Ellerimi televizyondaki cerrahların yaptığı gibi havada tutup parmaklarımı ayırdım. Bu kattaki diğer lavabo sadece öğretmenlere aitti. Ve şükürler olsun ki kilitli değildi.

El sabunuyla ellerimi kazırcasına temizledim. Su pisliğimi temizlerken ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Ya üzerime âdet kanı bulaşmışsa, diye düşündüm.

Ben gerçekten de hastaydım.

"Annen cuma günü evde olur," dedi babam.

Şimdiki zamana döndüm.

Babam boynunu ovuşturdu. "Yemeği dışarıdan söylesek olur mu? Canım yemek yapmak istemiyor."

O zaman yapma. Önümdeki yola odaklandım.

Bir şeyi açığa kavuşturmam lazım. 7 gün 24 saatlik intihar gözetimimin kısıtlamaları biraz gevşedi. Okula gitme ve sonrasında bankta bekleme konusunda bana güvenebiliyorlar. Son başarısızlığımın üzerinden bir yıl geçti. Teşebbüs değil. Başarısızlık.

Babam müzik çalara uzanıp sesini açtı. Tekno dinliyordu! Karnım kramplar yüzünden ağrıyordu zaten, bu müzik de hepten midemi bulandırıyordu.

Galiba bu müzik tarzı onu havalı gösterecek sanıyordu.

Sana bir haberim var baba: Ezikler havalı değildir.

*

İçinde Wonton çorbası, Çin böreği, tatlı-ekşi karides, Kung Pao usulü tavuk, Hunan bifteği, buharda pişmiş pilav ve kızarmış pilav olan aile paketlerinden sipariş etti. Afrika'daki bütün aç çocukları doyurmaya yetecek kadar yemek vardı bu pakette.

Güzel koksa da karıştırıcıda öğütüldükten sonra köpek kakası gibi görünüyor. Artık gerçek yemek yiyemiyorum. Tanrı benimle alay ediyor galiba.

"Ben haberleri izleyeceğim. Sen de ister benimle izle ister odanda yemeğini ye," dedi babam.

Gördünüz mü? Muazzam bir inanç sıçraması bu.

Yine de düzenli olarak beni kontrol edecekti.

Odamın önünden geçmek ya da koridordaki dolabın kapağını açıp kapatmak için bahaneler bulacaktı.

Koridorun ortasındaki odamın kapısına gelince yavaşça döndüm. Babam beni izliyordu. Göz teması kurarak ağzına bir parmak bal çaldım. O da yedi.

"Burada olduğun için mutluyum, Daelyn," dedi.

Bunu söylemesini psikolog tembihlemişti. Odama girdim.

Masamda otururken yedi yaşımda girdiğim seçmeleri hatırladım. Babam, bir yetenek ajansının çocuk oyuncu aramak için şehrimize geleceğini okumuştu. "Şarkı söyleme ve dans etme yeteneği tercih sebebidir," diye okudu bana. "Ben dans edemiyorum," dedim. "Ama melekler kadar güzel şarkı söylüyorsun," dedi babam.

Bir televizyon programındaki şarkıya eşlik ederken duymuştu beni. Sonra da bir baktım ki babam televizyonun sesini kısmış, ben de tek başıma şarkı söylüyorum. "Çok iyi söylüyorsun," dedi. "Hatta annenden daha iyi bile olabilirsin. Böyle dediğimi ona söyleme." Göz kırptı. Öyle demesi beni mutlu etmişti çünkü annemin sesi çok güzeldi. Ne zaman arabaya binsek babam filmlerin ya da müzikallerin CD'lerini çalıp şarkılara eşlik etmem için beni cesaretlendiriyordu. "Amerika'nın bir sonraki pop starı sen olacaksın," diyordu.

Mutluluktan havalara uçuyordum. Ona gerçekten inanmıştım.

Seçmeler çocuklarla ve ebeveynlerle dolup taşan bir konferans salonunda yapılıyordu. En güzel elbisemi giymiştim, kabarık kollu ve simliydi. Onca insana bakıp karşılarında şarkı söyleyeceğimi düşününce...

Babama, "Bunu yapmak istemiyorum. Eve gidebilir miyiz?" diye fısıldadım.

"Harika bir iş çıkaracaksın," diyerek elimi sıktı. "Arabada şarkı söylüyormuşsun gibi düşün."

"Baba," diye üsteledim. "İstemiyorum."

Dinlemedi.

Hiç dinlemez zaten. Beni bu güne dek hiç kimse dinlemedi.

Bana bir numara verdiler: 203. Sıram geldiğinde çoktan öğlen olmuştu ve karnım açlıktan gurulduyordu. Babam, "Sakın telaşlanma. Sorularına cevap ver, yüksek sesle konuş. Sonra da bana söylediğin gibi şarkını söyle," deyip gülümseyerek beni sahneye doğru itti. Soruları hatırlamıyorum. Benden önceki yüzlerce çocuk gibi ben de *Somewhere Over the Rainbow*'u söyledim. Sesim titredi ama şarkının sözlerini unutmadım ve bütün yüksek notalara çıkabildim.

Seyircilerin arasından kalın bir ses yankılandı: "Teşekkürler. Güzel bir sesin var ama senin tipinde birini aramıyoruz." Gitmek için arkamı döndüm ama babam sahneye çıktı. "Hangi tip?"

Cevap gelmeyince babam sorusunu tekrarladı.

"Hangi tip?" Sesinden sinirlendiği anlaşılıyordu. Kalın sesli, "Söylemek zorunda mıyım?" dedi.

"Evet," dedi babam. "Onun 'tipi' derken neyi kastettiniz?"

Konferans salonunda derin bir sessizlik vardı.

Utancımdan yüzüm kıpkırmızı oldu. Söylemeyin, dedim içimden. Kimse duymasın.

Ses yükseldi. "Belki fark etmemişsinizdir ama kızınız... fazla kilolu."

İnsanlar kıs kıs güldüler.

Babam, "Hayır, fazla kilolu değil," demedi. Çünkü öyle olduğumu biliyordu ve beni insanların önünde rezil etmişti.

Kaka püresiyle yatağa oturdum.

Bu uzun yıllar önce oldu ama benim için bir dönüm noktası olarak kaldı. Babama bir daha asla güvenmedim.

21 GÜN

Işığm-İçinden'e girebilmek için parmak izinin eşleşmesi yeterli. Müthiş bir teknoloji.

Hoş geldiniz J_Doe071894.

KT'ye dokundum.

Bugün beş taneydi. Beş yeni kullanıcı adı. Neden bilmiyorum ama kaçının kız olduğunu merak ettim. Bir yerde kızlardan çok erkeklerin intihar ettiğini okumuştum. Kızlar intihardan bahsediyorlar. İntihara teşebbüs ediyorlar. Erkekler ise gerçekten intihar ediyorlar. Her birinin yaşını hesapladım. 22, 18, 30, 46, 15 (benim yaşımda).

Nasıl yapmışlardır? Ne zaman? Saat kaçta yani? Sabah mı, öğleden sonra mı? Ben sabah gitmek istiyorum. Kendime zaman tanımak, ölmek ve ölü kalmak için.

FF'ye dokundum.

Tanıdık bir ekran belirdi. Bir forum. Benim hayatım forumlarda, sohbet odalarında ve yorum sayfalarında geçti zaten. İnsanların hayatımın her günü bana sözlü saldırılarda bulunması ve yetişkinlerin umursamaması, hatta bu istismara katkıda bulunması hakkında hikâyeler yazıyorum. Forumlardaki insanlar her zaman anlayışlı davranıyorlar ama aslında onların da umurunda değilim. Sırf kendileri için geliyorlar oraya.

Final Forumu'na hoş geldiniz. Bu pano aracılığıyla hayatlarına son verecek olan diğer insanlarla iletişim kurabilirsiniz. Katılımcılar, kendi hayatlarını sonlandıracak olanları caydırmaya ya da korkutmaya teşebbüs edemez. Özgür iradeyi ve bilgilendirilmiş rızayı hiçe sayanlar, bu panodan derhâl çıkarılacak ve Işığın-İçinden sitesine bir daha giriş yapamayacaktır. Bu pano sürekli gözlem altındadır.

Bunu okuyunca rahatladım. Daha önce girdiğim bazı intihar panolarında insanlar gelip, "Sakın yapma. İntihar cevap değil," gibi şeyler söylüyorlardı.

Soruyu bilmiyorlar ki...

Ya da, "Hayat acımasızdır. Alışırsın," diyorlardı.

Teşekkürler.

"İntihar, kolaya kaçmaktır."

O kadar kolaysa ben neden hâlâ buradayım?

Bir de en sevdiğim var: "Tanrı seni seviyor. Hayat,

Tanrı'nm en değerli hediyesidir. Hediyesini bir kenara atarsan Tanrı'nın kalbini kırarsın."

Tanrı'nın kalbi mi varmış? Haberim yoktu.

Panolardaki insanlar çok ama çok sığ olabiliyor.

Final Forumu'nda uzun bir başlık listesi var. Mesela *Rastgele Şikâyetler, Zorbalık, Boşanma, Hastalık, Bıkkınlık, Hayattan Nefret Etmek, Miras, Teşebbüsler* gibi.

Burayı şimdiden sevdim.

Rastgele Şikâyetler ile başladım.

Geleceğe dair hiçbir umudum yok, gelecek benim için hiçbir anlam ıfade etmiyor. Kendimi öldürürsem diğer insanlar acı çekecekler, biliyorum ama bu bitmek bilmez cehenneme neden katlanayım ki?

Çok doğru.

Bir sonraki yorum.

Hiçbir şeyim. Hiç kimseyim. Yokum.

Şiirsel. Ama ben hayata felsefi bir gözle bakmıyorum. Zorbalık konusuna geçtim.

J_Doe032692: *Zayıf değilim. Ama bu, insanlara benimle dalga geçme hakkını vermez. Bu, insanlara bana sataşma, bana çirkin ya da değersiz deme, kimse beni istemeyeceği için kendimi öldürmemi söyleme ya da şişmanlığımla ve oburluğumla ilgili şarkılar uydurma hakkını vermez. HİÇ KİMSENİN, tekrar ediyorum, HİÇ KİMSENİN BİR İNSANI BU KADAR ÜZMEYE HAKKI YOKTUR.*

Boğazım daraldı. Sanki boyunluğum küçülüp boğazımı kesiyordu. Sözcükleri elimle kapatınca internet sitesi gözden kayboldu.

Gitmek istiyorum. Hemen.

*

Babam beni okula bırakırken beni erken alacağına dair bir şey söylemedi. Eminim beni bırakıp bir daha dönmemek üzere gitmek istiyordu. Annemin ona bugün okulun yarım gün olduğunu söylediğinden bile emin değildim. Babamın tek söylediği, "Seni seviyorum, tatlım," oldu.

Bunu söylemek zorunda zaten.

Hava rüzgârlı. Rüzgârdan nefret ediyorum. Çıplak bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Keşke olmasa. Duyularının seni ele geçirmesine izin verme. Hissetme, dokunma, tatma, duyma, konuşma.

Bütün sabah kimse benimle konuşmaya çalışmadı. Normalde hiç böyle olmaz. Ekonomi öğretmenim gülümsedi ama gülümsemek zorunda çünkü kendisi rahibe. Öğretmenlerimin benden kaçmasından ya da bana ucubeymişim gibi bakmasından, başımdan geçenleri bildikleri anlaşılıyor. Sağ ol anne, sağ ol baba. Kesin müdüre söylemişlerdir, o da bütün öğretmenlerimle konuşmuştur. Artık hepsi ya beni ayıplıyor ya da bana acıyor. "Erken çıkmışsın. Yoksa

bugün sosyeteye takdim günün mü?" Yeşil çocuk pat diye bankta yanıma oturdu. Fazla yakın. Kollarımı iyice kendime çektim.

Biraz daha yaklaştı.

Ters ters baktım.

"Of!" Biraz uzaklaştı. "Gitmemi istiyorsan söyle."

Konuşamadığım için söyleyemiyordum. Park yerinin yakınlarında oturacak başka bir yer olsa kalkardım. Gerçi buraya ilk ben gelmiştim.

Oturduğu yerde bacaklarını ileri uzatıp ellerini kafasının arkasında birleştirerek iyice yayıldı. "Nem ölçüm cihazındaki değer artıyor. Yukarı eğim koşulları ve tropik nemli yüksek basınç çizgisi, Körfez'den muson akıntılarının geleceğini gösteriyor. Kokusunu alabiliyor musun?"

Ben koku almam. "Yağmur gibi kokuyor. Biraz da kokarca kokusu var."

Çaktırmadan yüzüne baktım. Gülümsemesine. Koyu renkli kaşlarını oynatınca küçülüp görünmez olmaya çalıştım.

Git başımdan.

"Ben Santana bu arada." Kollarından biri yüzümün önünden geçti. Parmaklarını da ayırmıştı. Geri çekildim. Bir saniye bekledi, sonra elini kendimde olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi aşağı yukarı sallamaya başladı.

Bana dokunacak olursa...

Çığlık atacaktım. Cidden. Çığlık atamazsam da onu ısırırdım.

"Duydukların doğru." Başparmağını kaldırarak onayladı. "Kadınlar bana bayılır."

Dizlerimi sağ tarafa, bankın ucuna çekip sırtımı ona döndüm. Çantamdan *Sisteki Arzu*'yu çıkardım. Sayfalar rüzgârda uçuşunca elimle düzelttim.

"Yan taraftaki evde yaşıyorum." Bekledi. Neyi beklediğini bilmiyorum. "Her gün okuldan sonra buraya geldiğini görüyorum."

Beni mi izliyordu?

"Belli ki beni arıyorsun."

Ben cevap vermeyince, "Bu sabah duş aldım. Arındırma odasından falan geçtim," dedi.

Kitabımın üzerine eğilip odaklanmaya çalıştım. *Charles dolabın rafından bir havlu alıp yatağın üzerinde açtı. Maggie Louise yatak odasının kapısında durmuş, onu izliyordu. Uyudukları, gece yarılarına kadar konuştukları ve şehrin sesini dinleyerek seviştikleri yatak odalarıydı burası. Charles birden durup oymalı, maun yatak başına yaslandı. Omuzları titremeye başladı...*

Yeşil çocuk, "Tamam, itiraf ediyorum. Sapığım ben," dedi.

Sinirimi bozuyordu. Çantamdan bir kalem aldım. Sayfanın dibindeki boşluğa. "Beni hemen öldürsene,"

yazdım. Sayfayı yırttım, bankın etrafından dolandım ve kâğıdı ona uzattım.

Okudu. "Sapığım dedim, katilim demedim."

Birkaç saniye geçti. Gülümsedi. "Kadınların bana bayıldığını söylemiş miydim?"

Kafamı kitabıma gömdüm. *"Ah, aşkım. Aşkım." Maggie Louise koşarak...* Yeşil çocuk iç çekti.

Ezik, dedim içimden. Gözümün ucuyla bakınca bana baktığını görebiliyordum. Suratımın yan tarafına ya da boyunluğuma gözünü dikmiş bakıyordu. Keşke gitse keşke gitse keşke..."Ne okuduğunu sorabilir miyim?" dedi. Elini uzatıp kitabı kendine çevirdi.

Kitabı sıkıca tutup kalkan gibi göğsüme bastırdım.

Kolunu çekti ama kafasını eğip kapağı okumaya çalıştı. "Ha," dedi. "*Sisteki Arzu*'yu geçen yıl karşılaştırmalı edebiyat dersi için okumuştum."

Aman ne komik.

"En sevdiğim kısım kahramanımızın kitabın kapağındaki dingile 'Sen hayatım boyunca sevdiğim, seveceğim tek adamsın ama yine de seni bir Gucci çantaya değişirim,' dediği yer."

Sus artık.

"Ah sevgilim. Sevgilim," diye ince bir sesle dalga geçti. Banktan inip dizlerinin üzerinde durdu. *"İzin ver, son bir kez aşk enstrümanını çalayım."*

"Affedersin," dedi normal bir sesle. "Yani muazzam erkeklik trombonunu demek istedim."

Rüzgâr saçlarımı dalgalandırınca, "Götür beni buradan," dedim içimden. Bu his her neyse, hissedemezdim onu. İlgi miydi? Ayağa kalkıp gitmeye yeltendim.

"Dursana," diyerek ayağa fırladı. "Kitap zevkinle dalga geçmiyorum. Benim okuduğum şeyleri bir görsen."

Saçım yüzümün önünde dalgalanıyordu.

Babam nerede? Beni burada bir başıma bıraktı. Sanki dileğim babamı sihirle buraya getirecekmiş gibi caddeye baktım.

Yeşil çocuk ön cebinden bir teneke kutu çıkardı. Kutuyu açarken uzun kollu tişörtü rüzgârda dalgalandı.

Meyan kökü kokusu burnumu gıdıkladı. Kokuyu uzaklaştırmak için üfledim.

"İnternette klasik şekerler satan bir yerden aldım bunu," dedi. "Reklamını, 'Sen-Sen. Orijinal ağız spreyi,' diye yapmışlardı. İster misin bir tane?"

Nefesimin koktuğunu mu ima ediyordu? Meyan kokusu o kadar güçlü ki burnumu tutma isteğime engel olamıyordum.

"Biliyorum," dedi. "Biraz mide bulandırıcı."

Ne, ben mi? Benim nefesim mi?

Nefes almak istemiyordum. Saçım ağzıma girip duruyordu. Orada kalmasında da hiçbir sakınca yoktu. En azından rüzgâr kokuyu dağıtıyordu.

Yeşil çocuk bayağı uzun boylu. Gerçi herkes benden uzun. Konuşabilsem ona, "Toz ol. Evine uç," derdim.

"Bazen gece yarısı uyandığımda bile meyan kökü tadı ağzıma geliyor," dedi. "Tanrı'ya şükür ki gargara diye bir şey var." İstavroz çıkarıp göğe doğru gargara yaptı.

Keşke çenesini kapasa. Babam nerede? Saat kaç?

"Kusura bakma. Saygısız biri değilimdir. Yani, belki biraz," dedi gülümseyerek.

Benimle konuşuyorsa eziğin teki olduğu kesindi. Aslında ineklere has bir çekiciliği var denebilirdi. Onu yargılıyor ya da aşağılıyor değildim. Erkekti işte. Hepsi aynıydı.

Ona bakma. Onu dinleme. Farklı olabileceğini aklından bile geçirme.

Tek yapabileceğim şey beklemekti. Annemle babamın beni kurtarmasını beklemek... Böyle bir şeyi hayatta yapmazlardı gerçi. Keşke kol saatim olsaydı da ona bakıp imada bulunsaydım. Annemle babamın güvenini zar zor kazanmıştım ve bu güvene ihtiyacım olacaktı. Görünürde hiç araba yoktu. Oturacak başka bir yer de yoktu. Burada onun ya da herhangi birinin saldırabileceği bir hedef gibi durmaya devam edemezdim. Bu yüzden banka dönmeye karar verdim.

"Rüzgârölçer bir gecelik, saatte 90 kilometre hızla esecek kuvvetli rüzgâr ölçmüş." Yanıma kaydı ama

çok yaklaşmadı. "Hava durumu kanalına bağımlı olduğumu söylemiş miydim?"

Sisteki Arzu'yu çıkardım.

"İnternette de hava durumu var. Dünyanın her yerindeki hava durumunu öğrenebiliyorsun."

Çok ilginç.

"Şuranda saç var..." Yüzümü ve ağzımı gösterdi.

Kitabın köşesiyle saçımı ağzımdan çıkardım.

"Şinuk rüzgârını çok seviyorum," dedi. "Ama rüzgârda konuşmak zor oluyor." Sesini biraz yükseltti. "Muhtemelen o yüzden ne dediğini duyamadım." Bakışlarıyla kulaklarımı deliyordu sanki. Yüksek sesle iç çekti. "Boynunu nasıl kırdın? Ya da nasıl incittin?"

143. sayfa Maggie Louise kısık sesle iç çekti. İri göğüsleri..."Boyunluğun ya da her neyse artık, rahatsız edici görünüyor. Biri seni kafanın üzerine mi düşürdü?"

Kulaklarımı ona kapatıp okumaya devam ettim... *İri göğüsleri dekolteli, dantelli, kırmızı Victoria's Secret...*"Buldum. Olimpiyat denemelerinde oldu, değil mi? Atletik görünüyorsun."

Suratına yan yan bakmaktan kendimi alamadım.

"Bildim işte! Zıplarken hata yaptın. Ben de yapmıştım. Yoksa çift burgulu ters salto mu yapıyordun?"

Ona tekrar sırtımı dönüp kitabımın üzerine eğildim. *... korsesinin içinde genişliyordu. Bu korseyi Charles,*

Sevgililer Günü'nde hediye etmişti. Bana kimse Sevgililer Günü'nde bir şey vermedi. Tabii babam hariç ama o sayılmaz. Hiç erkek arkadaşım olmadı, hiç de olmayacak.

Meyan kökü kokusu çok ağır. Tüm duyularımı kapatıp kitaba döndüm. *Charles parmağının arkasıyla gözlerini silip, "Peki ya..."*

"Üçlü salto mu?" diye böldü yeşil çocuk. "Dörtlü mü?"

Kes! Kes şunu. *"Boş ver Emilio'yu," dedi Maggie Louise ağlayarak. "Sadece biz varız. Sadece bu an var." Maggie Louise kelimeler ağzından çıkar çıkmaz söylediklerinden pişman oldu. Emilio'dan asla vazgeçemezdi.* Sayfayı çevirdim. Yeşil çocuğun yine konuşmaya başlamasını bekledim ama başlamadı. Belki de sonunda mesajı almıştı.

Maggie Louise elini Charles'ın göğsüne koyunca kalplerinin birlikte attığını hissetti. Emilio. Ah, sevgilim, Emilio. Ona her şeyin bittiğini nasıl söyleyebilirdi?

Yeşil çocuk, "Sana zıplamamı gösterebilirim," dedi.

Okuduğum sayfaya bir damla yağmur düştüğü an babamın arabası geldi.

"Zıp zıp zıplama!" diye bağırdı yeşil çocuk arkamdan. Arabanın kapısını açarken kendi kendine, "Zıp zıp mı? Tanrım, ne olur öyle dememiş olayım," diye mırıldandığını duydum.

*

Akşam yemeğim için gürültülü bir şekilde biftek ve sos öğütürken, "Unuttuğum için çok özür dilerim," diye bağırdı babam.

Siz hiç et içtiniz mi?

Programım aklından çıktığı için yemek boyunca özür diledi. "Küçük bir trafik kazası olmuş, otoyolda trafik durmuştu. Bir çıkış şeridine ulaşmam yirmi dakikamı aldı. Çok özür dilerim, Daelyn. Sabırlı davrandığın için teşekkür ederim."

Konuşuyor ama söyledikleri doğru gibi gelmiyordu.

"Umarım panik yapmamışsındır."

Sinir krizi geçirmemden annemden bile daha çok nefret ediyor. Bir keresinde asansöre binmiştik. Galiba psikoloğa gidiyorduk. Öğle yemeği vaktiydi. İnsanlar asansöre aceleyle doluşup kapıyı açma düğmesine basıyorlar ve beni duvara doğru itiyorlardı. Kendimi kapana kısılmış gibi hissettim, nefes alamıyordum. Panik yapmaya, hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Sızlanıp kıvranıyordum, dışarı çıkamıyordum. Çıkarın beni buradan. Annem de oradaydı, babama bir sonraki katın düğmesine basmasını söylüyordu. Babam insanlara kenara çekilmelerini söyledi. Herkes sinirlendi. Sonra babam beni kalabalıktan çıkarmak için kolumu çok sert bir şekilde çekti çünkü ayaklarımı kıpırdata-

mıyordum, yere yapışmışlardı sanki. Herkes bana sert sert bakıyordu. Babamsa, "Kenara çekilin! Bırakın da GEÇELİM!" diye bağırıyordu.

Beni okulda unuttuğu için vicdan azabı çektiğinden hiç değilse mutfağı toparlamaktan kurtuldum. Odama gidip Işığın-İçinden'e giriş yaptım.

GY, Gitme Yolları demektir. Nasıl yapılacağı, yöntemler ve araçlar belirtilmiştir. Her yönteme en düşükten en yükseğe olmak üzere 1 ila 5 arası bir puan verilmiştir. Bu puanlar etkililik, ulaşılabilirlik ve acıyı temel alır.

Eksanguinasyon (kan kaybından ölme)

Etkililik: 4-5, eğer atardamarı keserseniz. Aksi takdirde 1-2.

Bunu şimdi mi söylüyorsunuz? dedim içimden.

Süre: Dakikalar da sürebilir, saatler de.

Ulaşılabilirlik: 5. Jilet gibi keskin bıçaklar en iyisidir Tıraş bıçakları kanla kaplanınca zor tutulur.

Doğru. Kandan nefret etmiştim. Çok fazla kan akmıştı.

Acı: 2-3. Başta acıtır.

O kadar da değil. Daha sonra, başarısız olduğunu anlayınca daha çok acıtıyor.

Notlar: Bilek kesmek yaygın bir intihar "davranışıdır" ve çoğu zaman yara izi bırakmaktan başka bir işe yaramaz. Bilek kesmekten dolayı ölmenin aldığı

ortalama zaman boyunuza, kilonuza ve yaralarınızın genişliği ve derinliğine göre değişir En az iki ila dört saat sürer; fazla kiloluysanız ve vücut kütleniz çoksa daha uzun sürer

Yanlış hesap yapmıştım. Ama yine de dört saat biraz fazla değil miydi? Hem de kan kaybından ölmek için.

Bulunma riski yüksektir.

Özellikle de kendinize yeterince zaman tanımamışsanız.

Bu konu beni geriyordu ama ben hiçbir şey hissetmek istemiyordum. *FF* seçeneğine dokunup tartışma konularına göz gezdirdim. Öncekiyle aynıydı. *Vasiyetler* konusunu seçtim.

Büyük lego koleksiyonumu Dmitri R'ye bırakıyorum. Köpeğimi Dmitri R'nin almasını istiyorum.

J_Doe090859 önce Dmitri R. ile konuşmalı. Ya Dmitri R. köpeğini almak istemiyorsa? J_Doe090859'un erkek olduğuna eminim. Kızlar miras olarak lego bırakmaz.

Gelin duvağımı ölüm konusunda benden önce davranan sevgili kocam Ferdnor'a miras bırakıyorum. Kendisi geçen yıl büyük bir kalp kriziyle aniden vefat etti. Onsuz yaşayamayacağımı anladım. İstemiyorum da zaten.

Miras listemde şu ana dek olanlar: Kıyafetlerim (gerçi hepsi yakılmalı çünkü çoğunu annem seçti ve

çok çirkinler), yeni bilgisayarım (aslında benim sayılmaz çünkü babamın aldığı hiçbir şey bana ait değil), kitaplarım (bunları yok etme işini kendi yöntemlerimle hallediyorum) ve buraya taşındığımızda dolaba tıktığım diğer bütün dünyevi mal varlıklarım. Cömert bir insan olsaydım eşyalarımı yoksul çocuklara falan bağışlardım.

Belli ki değilim.

Onlara beni hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacak olan eski oyuncaklarımı, kıyafetlerimi ve gereksiz ıvır zıvırlarımı çöp gününde bir poşete dolduracağım. Yan komşularımızın bir sürü çöpü oluyor, fazladan bir poşet kimsenin dikkatini çekmez. Zor olan kısım annem ya da babam beni görmeden poşeti dışarı çıkarmak.

Varlığımın tüm izlerini silmek için yirmi bir günüm daha var. Yirmi bir dakikada bile yapabilirim bunu.

20 GÜN

Bu okulda kimse bana koca kıçlı ya da yağ tulumu demiyor. Kimse dolabımın içine kek tıkıştırmıyor. Kimse beni dürtüp, "Dobişko," "Dombili," ya da "Tombalak," demiyor.

İkinci sınıftayken çocuğun biri bana, "Şişko patates" demişti. "Şişko patates, yarım kilo domates..."

Henüz o kadar da şişko değildim üstelik. Belki de öyleydim. İnsanların bana söylediği bütün kötü şeyleri hatırlıyorum. Tombik. Şişko. Sulu göz. Şişko sulu göz.

Tam Oprah'lık olacak ama ben de acılarımı yiyerek dindirdim. Sonra da acılar beni yedi.

Neden bilmiyorum ama hakaretleri boş veremiyorum işte. Ben yaşadığım acıların bir ürünüyüm.

Iskartayım. Atığım.

Kapıdan çıktığımda orada değildi. Şükürler olsun. Vazgeçip gitsin diye kızlar tuvaletinde fazladan birkaç dakika oyalanmıştım.

Hem neden okula gitmiyordu ki? Dün okuldan erken çıktığımda bile oradaydı. Gerçekten de sapıktı.

Burada olmadığı için rahatladım. Hem fiziksel hem de duygusal anlamda yalnız kalmaya ihtiyacım var. Son görevi temiz temiz halletmeliyim. Diğer seferlerde, şüphe ve umut gibi temiz olmayan düşüncelere sahip olduğumu yeni yeni fark ediyordum. Kitabımı açtım. Kelimeler sayfanın üzerinde parlıyor. Siyah, beyaz, siyah, beyaz...

"Sen-Sen ister misin?" dedi kutuyu açarak.

Saygı kelimesi beynimde çağıldıyordu. Bağırabilsem bağırırdım. Ona, "Alanıma, mahremiyetime saygı duy," derdim. Ben saygıyı hak etmiyorum. Hiçbir şeyi hak etmiyorum. Annemin Honda CR-V'si köşeyi dönünce kafam karıştı. Çocuk ne zamandır buradaydı? Kitap mı okuyordum? Bir kelimesini bile anlamamışım.

Ben aceleyle yola çıkarken arkamdan, "Hey, kitap ayracını unuttun!" diye seslendi. Arabanın kapısını sertçe açıp arkamdan çarparak kapattım. Başka ayraçlarım da vardı.

"Merhaba tatlım. Günün nasıl geçti? Seni çok özledim," dedi annem.

Bunu asla söylemez. Beni neden özlesin ki?

Bir an, anneme bakacak gibi oldum. Sonra vazgeçtim.

*

Şu an Işığın-İçinden'e giriş yapmış 318 kişi var. Cuma akşamları dünyadaki bir sürü kişi yalnızlık çekiyor.

Hiç sevgilim olmaması bir yana, hayatım boyunca hiç kimseyle çıkmadım bile. O yüzden cuma akşamları evde olmak bana hiç yabancı değildi. Eskiden annemle babam her cuma akşamı dışarı çıkardı. Beni, geceleri evde tek başıma bırakabildikleri zamanlarda.

Final Forumu arı kovanı gibi. Vızır vızır. Bu akşamın popüler konusu: *Teşebbüsler*

J_Doe122589: Kaç kez denediniz? Bu benim üçüncü seferim olacak. Ve sonuncu.

J_Doe050550: İki kez aşırı doz eroin aldım. İkisinde de ev arkadaşım beni buldu. Bıraksaydı da ölseydim be! Berbat hâldeyim.

Ben de bazı hikâyeler anlatabilirdim onlara.

J_Doe081967: Ben on iki kez denedim. Hap, içki, bıçak. Bu kez çok ciddiyim.

Yalancıya bak. Denemek, başaramamak demektir. Tamamlamayı başaramamak. Planlamayı ve seçtiğin yöntemin her açısını gözden geçirmeyi başaramamak. Her zaman –HER ZAMAN- başaramama ihtimali vardır. Ama on iki kez olur mu?

Eminim buradakilerin çoğu deneyip başarısız ol-

muştur. Tamamlayanlar burada değil tabii ki. Bizi görebiliyorlarsa onların gözünde hepimiz korkağızdır.

J_Doe102259 şöyle yazmış: *Ben kendimi elektriklemeyi deniyor ama olmadı. Benim arkadaş küvete saç kurutma at ölürsün söyledi. Yanlış.*

Yabancı falan mı bu kadın? Bu küresel bir salgın olsa gerek.

J_Doe012964 şöyle yazmış: *Bir yerde hızlı ve acısız olduğunu okuduğum için elektrik akımıyla yapmayı denedim. Elektrik kablosunu kesip bir su birikintisinin içinde yalın ayak durdum. Bayılmışım. Komşum beni tekrar hayata döndürmüş. Geriye kalan tek şey, bacaklarımda oluşan üçüncü dereceden yanıklardı. Acısız falan DEĞİL.*

Hayata döndürülmeyi kimse istemez. Zamanı ve mekânı iyi planlamak gerekiyor. Yalnız olmalısınız. Yaşam destek ünitesine bağlı hâlde yaşamak ya da bitkisel hayata girmek istemezsiniz ne de olsa. Vücudunuzu yaşamı desteklemeyecek derecede mahvetmelisiniz.

Yabancı kız şunları eklemiş: *Ben toplam dört kez deniyor ama her sefer hastanede uyanıyor.*

En fenası hastanede uyanmak. Annenizle babanız başınızda ağlarken. Ya da annen doktorlara ve hemşirelere bağırırken. Bitap düşmüş vaziyette uyanıyorsun. Herkesin gününü mahvediyorsun.

Bir daha olmayacak.

Söz veriyorum.

19 GÜN, 18 GÜN

Bu cumartesi korkuyla uyandım. Uyanmak için hiçbir zaman sabırsızlanmam gerçi ama hafta sonları daha da kötü oluyor. Onlarla daha çok zaman geçirmem gerekiyor. Beni kabuğumdan çıkarmak için çırpınıp duruyorlar. "Bugün ne yapsak Daelyn? Gündüz sinemasına gidelim mi?" Çünkü karanlık bir sinema salonunda onları rezil edemem, ayrıca gündüz seansları hiçbir zaman kalabalık olmaz. "Monopoly oynayalım mı? İstersen İpucu oynayalım. Pictionary'ye ne dersin?" Ben cevap vermeyince vazgeçiyorlar. Yegâne arkadaşlarımın sanal gerçeklikte var olduğunu fark ettiler sonunda. Sanki onlar da gerçekten arkadaşmış gibi. Ekran adlarından ibaretler. Ben arkadaş edinmem.

Ben dokuz yaşındayken annem, "Kız izcilere katılmak ister misin? Ben de izciydim. Bir sürü arkadaş edinirsin," demişti.

O zamanlar, benim yaşlarımda bir sürü kızın arasında olma fikri ödümü koparıyordu. "İstemem, kalsın," dedim anneme. Kızlar çok acımasızdı.

"Bir toplantıya git. Eminim hoşuna gidecektir," dedi.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Anlamıyordu.

Beni zorla gönderdi.

Toplantıda birkaç dakika yanımda kaldı, sonra beni yabancı birinin evinde, birbirini önceden tanıyan kızlarla bırakıp gitti. Birkaçı okulda benim sınıfımdaydı. İçlerinden biri bağırdı. Bunu duyunca diğerleri de ona katıldı. Liderleri gruba hoş geldin köprüsü yaptırdı. Grup iki sıraya ayrıldı ve herkes karşısındakinin elini tutup çatı yaptı. Ben de onların ellerinin altından yürümek zorunda kaldım. Birkaç kız bana çelme takmaya çalıştı.

Toplantı sıkıcı ve aptalcaydı. Bir süre sonra bizim okuldan bir kız yanıma gelip, "Bu kısım hoşuna gidecek, Daelyn. Şimdi yemek yiyeceğiz," dedi. Sonra herkesin duyabileceği bir şekilde iç çekti. "Umarım yeterince kekimiz vardır!"

Banyoya gidip kendimi içeri kilitledim. Lider dışarı çıkmam için beni ikna etmeye çalıştı. Ellerimle

kulaklarımı kapattığımda bile kızların bana güldüklerini duyabiliyordum. Sırtımı kapıya yaslayıp yere oturdum ve annem beni almaya gelene kadar kalkmadım.

Arabada annem, "Hiç çaba gösterdin mi bari?" diye sordu.

Neden ben çaba gösteren taraf olmak zorundaydım?

Annemin gözünde ben bir fiyaskoyum. Beni hiç özlemeyecek.

Bu eve taşındığımızda babam ilk iş bütün kapıların kilitlerini sökmüştü ama yine de internete girerken odamın kapısını açık tutmam gerekiyor. Onlardan erken kalkıp hemen bilgisayarı açtım.

Final Forumu'nda ağır bir konu var: *Cinsel Saldırılar.* Bu hikâyeleri okumak istemiyorum. *Zorbalık* ilgimi çekti yine.

Eşcinsel olduğum için anaokulundan beri benimle dalga geçiyorlar. Bu dalga geçmeler daha sonra zorbalığa dönüştü. J_Doe070790.

Hayatım boyunca bana hep nonoş dediler. Üstelik eşcinsel bile değilim. J_Doe112985.

İnsanlar bana pizza suratlı diyorlar. Sivilcelerimin olması benim suçum değil. "Hey, sivilce torbası," diyorlar. Ben yanlarından geçerken kızlar geriye çekiliyor. biyoloji dersinde birinin çizdiği bir resim elden ele dolaşıyordu. Dokunmaçlı bir deniz canavarı resmiydi. Üzerinde benim adım, altında da "sivilceli ahtapot"

yazıyordu. Herkes çok güldü. acaba öldüğüm zaman kendilerini nasıl hissedecekler?

J_Doe090291: Zorbalık yüzünden intihar etmekten başka çare yok.

Zorbalık yüzünden intihar etmeyi iyi bilirim.

Bir Mesaj Yazın seçeneğine dokundum. Kullanıcı adımın yazdığı boş bir not defteri penceresi açıldı. Ellerim tuşların üzerinde kaldı. Beş-on saniye. Hikâyemi yazmak istiyordum. Ama yazarsam...

Hayır.

Yazamam. Artık insanlara güvenmiyorum.

Kapatmak için ekrana dokunacakken yeni bir gönderi gözüme takıldı. J_Doe061890. *Her zaman yeni kızdım, o yüzden insanlar bana hep sataşıyordu. Bunu hak edecek bir şey yapmış olmalıydım, yoksa neden böyle bir şey yapsınlar ki? İki buçuk yıldır bu okuldayım ve birkaç kız her gün pusuda bekliyor. Beni kesmekle ve döve döve öldürmekle tehdit ediyorlar. Onları bu zahmetten kurtaracağım.*

Hızlı hızlı yazdım. "Birinci sınıfta bir çocuk bana, 'Şişkosun sen. Çiftliğin en şişko domuzundan bile daha şişkosun,' dedi. Ağlayıp anneme söyleyince annem, 'Duymazdan gel. Boş ver,' demekle yetindi. Daha kaç kez boş vermem gerekiyor?"

Bu kadarını yazmak bile nabzımı hızlandırdı.

J_Doe110282: *Sporcular okula girdiğim andan*

çıktığım ana kadar bana kız kılıklı, nonoş, dönme, ödlek deyip duruyor. Bunun hiç bitmeyeceğini biliyorum. Hem de hiç.

İnsanı sözleriyle öldürüyorlar. Parmaklarım klavyenin üzerinde âdeta uçuyor: "Yeni okulumdaki ilk günümde benden büyük üç kız bahçede etrafımı sarmıştı. Çetelerdi. Salıncakların yanında durmuş sıramı bekliyordum. Liderleri, 'Ciddi olamazsın. Sen bu salıncağa sığmazsın bile,' dedi. Hepsi güldü. Diğer kızlardan biri de, 'Sığsan bile yeni salıncakları kırmanı istemiyoruz,' dedi."

J_Doe061890: *İnsanlar çok acımasız. Herkesten nefret ediyorum.*

Dünyanın en büyük kulübüne hoş geldin.

J_Doe100285: *İnsanlar engelimden dolayı benimle dalga geçiyordu. Şikâyet ettiğimde kimse bir şey yapmadı. Hatta durum daha da kötüleşti.*

"Onları şikâyet etmeye gittim," yazdım. "Meğer turuncu yelekliler ara bulucuymuş. Kızların üçü de turuncu yelek giyiyordu."

*J_Doe061890: Bütün insan ırkının ***.*

Her teneffüs aynı şey. Sanki okuldaki herkesle anlaşma yapmışlardı. Şişman kızın bahçedeki ekipmanların hiçbiriyle oynamasına izin vermeyin. Şişman olduğu için onunla oynamayın.

Şişman çirkindir. Şişman aptaldır.

Her gece ağlıyordum. "Okula gitmek istemiyorum," dedim annemle babama. Evde kalmama izin vermeleri için yalvardım. Annem, "Okula gitmek zorundasın. Yasalar böyle," dedi.

"Evde eğitim göremez miyim?"

"İkimiz de işe gitmek zorundayız," dedi annem.

İşi benden çok önemsiyorlardı.

İnsanların bana lakap taktıklarını bile söyledim onlara.

Babam, "Spor yapmadığım için bana da sürekli lakap takıyorlardı. Korkak tavuk, ödlek falan diyorlardı. Ne olmuş yani? Önemli olan kas değil beyindir." Omzuma hafifçe vurdu. "Moralini bozmalarına izin verme."

Ama bozuyorlar, diye bağırmak istiyordum!

Annem, "Daelyn, ne yapıyorsun?" diye sorarak odama girdi.

Parmaklarımı hemen klavyeden çektim. Elimi kaldırınca ekran karardı.

"İyi misin?"

Konuşamadığım için cevap vermedim. Her neyse, zaten cevap vermemi beklemiyordu. "Yorgun görünüyorsun? Gece iyi uyuyamadın mı?" dedi.

İyi uyuyamıyorum. Kâbus görüyorum.

"Ben de uyuyamıyorum." Sabahlığına iyice sarındı. "Zor bir haftaydı. Houston'daki işi kaybettim."

Sesi üzgünmüş gibi gelmiyordu ama üzgün olduğunu biliyordum. İş kaybetmek mi? Felaket. Yanıma gelip omuzlarımı sıktı. Dokunuşunun verdiği acıdan yüzümü buruşturdum. Cildimde bir şey hissetmekten nefret ediyorum.

Gözümün ucuyla bakınca odamı incelediğini gördüm.

İncelemesi bitince yatağımın yanına yürüdü. Yastıktaki kitabımı alıp ters çevirdi ve arka kapak yazısını okudu. Kitabı yerine koymadan önce dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Zor müşterilerdi zaten. Yaptığım hiçbir şeyi beğenmiyorlardı. İşin batıyorsa muhasebeciyi suçlamazsın." Hayır, kendini suçlarsın diye düşündüm annem kapıya doğru giderken. "Bugün günlerden ne?" diye sordu.

Annem mis gibi kokuyor. Bana şeftalili turtayı anımsatan bir yüz kremi var. Sakın kokusunu içine çekme.

"Hafta sonu. Nihayet. Unutma, saat birde Dr. Novotny ile görüşeceğiz."

Eşikte duraksadı. "Gerçekten yorgun görünüyorsun tatlım. Daha erken yatmalısın. Biraz daha uyuman lazım."

Benim niyetim de o, anne. Sonsuza dek uyumak.

*

Dr. Novotny dördüncü ya da beşinci aile terapistimiz. Sayılarını unuttum artık. "Merhaba Daelyn," dedi. Benimle yalnız konuşmak istiyor, biliyorum. Ama ben istemiyorum. "Merhaba Chip. Kim. Buyurun, lütfen birer sandalye çekin."

Hepimiz sandalyelerimizi çekip gitsek, Dr. Novotny peşimizden koşunca da annemle babam, "Ama sandalye çekin dediniz ya," deseydi keşke.

Bir: Bu eğlenceli olurdu. İki: Biz hiç eğlenmiyoruz.

"Herkes nasıl bakalım?" İlgiliymiş gibi davranıyor. Koltuk altlarında ter lekeleri var. Zamanını intihara meyilli kızlarla ve onların beceriksiz aileleriyle geçirmenin karşılığında yeterince para almıyormuş gibi görünüyor.

Merak etmeyin Dr. No. Bu, Rice ailesi şarkıcılarıyla yaşayacağınız son aylık işkence seansı olacak.

"Kim başlamak ister?" diye sordu.

Elimi havaya kaldırıp sallayarak, "Ben, ben, ben!" dedim. Üç: Böyle bir şeyin bu dünyada da öbür dünyada da yaşanması mümkün değil.

"Daelyn iyi gibi," dedi babam.

Gülebilsem şu an sana çok gülerdim baba.

"Yeni ilaç işe yarıyor mu yani?" diye soran Dr. Novotny dikkatli gözlerle babama bakıyor. Sanki babam bilecekmiş gibi. Kendimi nasıl hissettiğimi onlara söylemem gerekiyor. Bu antidepresanlar beni üzgün

ya da intihara meyilli yaptı mı diye. İntihara meyilli olmanın ötesinde ne var?

Dr. No bana döndü. "Mutluluğuna kaç puan verirdin, Daelyn?"

Fazlasıyla yüksek!

Gözlerime dikkatle bakıyor ama boşuna.

Dr. No'yla kişisel bir sorunum yok ama bana yardım edemez. Kimse geçmişi değiştiremez.

"Daelyn çok daha mutlu görünüyor," diye atıldı annem. "Eskisi kadar ağlamıyor."

Çünkü gözyaşları bir işe yaramıyor.

Annem devam etti. "Yeni okuluna çok iyi uyum sağladı. En azından ben öyle bir izlenim edindim. Haksız mıyım?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Bense ona bakmıyorum. Bakamıyorum. Gözlerim, Novotny'nin ektirdiği saçlarında.

Dr. Novotny masanın üzerinden bana bir not defteri uzattı. Üzerinde kalem de var. Almadım. Ne yazacağım ki? "Kellik güzeldir," mi?

"Bir arkadaşı var," dedi babam.

Öyle mi?

"Öyle mi?" dedi annem ile Dr. No aynı anda.

"Genç bir çocuk," diye açıkladı babam. "Çarşamba günü Daelyn'le konuşurken gördüm."

"*O* çocuk mu?" diye sordu annem sert bir sesle. "Sana yabancılarla, özellikle de erkeklerle konuşma

demiştim. Tehlikeli biri gibi göründü bana," dedi Dr. Novotny ve babama. "Serseri gibi." Bana döndü. "Arkadaşın değil, değil mi?"

Bu durumun ne kadar komik olduğunu gören var mı?

Erkekler kızların arkadaşı değildir. Ben, bir kızla sadece arkadaş olmak isteyen hiçbir erkek görmedim. Annem tehlikeli oldukları konusunda haklı.

Elimi tuttu. Ağlama nöbeti geçirecekmiş gibi duruyor. Seansa başlayalı daha beş dakika oldu ama annem şimdiden kendini kaybetmeye başladı. Genelde terapiden çıkana kadar dayanırdı.

Doktorun pis not defterine dokunmaktan nefret ediyorum. İğrenç kalemine de.

Annem elimi tutmaya devam etti. "Çocuk çok... Ne denir bilmiyorum. Gotik. Gangster," dedi babama. "Daelyn'in öyle insanlarla konuşmasını istemiyorum."

Gotiklikle ya da gangsterlikle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Bana normal göründü," dedi babam. "Daelyn arada bir yabancılarla konuşacak tabii ki. Yani başta herkes yabancıdır sonuçta."

Tanrı aşkına. Elimi annemin ellerinden çekip not defterini aldım. Sağ alt köşeye en küçük yazımla "hayır" yazdım.

Not defterini anneme verdim. Gözlerini kıstı. Babam görebilmek için eğildi. Dr. No'nun bile ilgisini çekti. Hepsini çok mutlu ettim.

"Hayır derken, arkadaşım değil mi demek istiyorsun?" diye sordu annem.

Canımı yakacağını bile bile kafamı sallayarak anneme kesin bir cevap verdim. Bu hareket boğazımı mahvetti.

"Ah, Daelyn." Annemin gözleri yaşlarla doldu.

Gitmem lazım. Hemen gitmem lazım.

*

Annem pazar günü kahvaltıda, "Hadi arabayla gezintiye çıkalım," dedi. Yumurtalarınla pastırmaların öğütülünce kahvaltıdan sayılıyor mu? Peki ya pipetle içilen gözleme ve çilek püresi?

Ben "arabayla gezintiye çıkmak" istemiyorum. Yatağıma dönmek istiyorum.

"Mini Şehir'e gidebiliriz. Önceden orayı çok severdin," dedi çırpılmış yumurtasını tuzlarken.

Mini Şehir'i hiçbir zaman sevmedim. Delinin birinin kurduğu sahte, minyatür bir şehir. İçinde gezinip minik pencerelerden içeri bakıyorsunuz. Sonra da kar helvası alıp eve dönüyorsunuz.

"Orası hâlâ duruyor mu?" diye sordu babam. Gazetenin sayfalarını ayırıp karikatürleri bana verdi. Artık komik sayfaları okumuyorum.

Odama gidebilir miyim?

Annem uzanıp bileğime hafifçe dokundu. "Eğlenceli olur. Sadece ikimiz."

Babamla bakıştıklarını gördüm. Bir şeyler dönüyordu. Masadan kalktım.

Annem, "Kot ceketini al!" diye seslendi. "Dağların orası soğuk olabilir." Banyonun kapısını arkamdan kapattım. Annem mutfakla banyo arasında dolanıp içeride kaldığım süreyi hesaplayacaktı.

Nasıl halledecektim bu işi? Kot ceket perşembe günü çöpe gitti. Alt tarafında çiçekli pembe fırfırı vardı. Çok çirkindi.

Aynaya bakmadan dişlerimi fırçaladım. Kendimi görmek midemi bulandırıyor. Annem nefesini tutarken havasızlıktan ölmesin diye sifonu çekip kapıyı açtım.

*

Tepeye doğru çıkarken (kat kat giyindim) annem lisede ponpon kız seçmelerine girdiği zamanı anlatmaya başladı. Ponpon kız ne ki? Küfür gibi. "Takıma asıl girmek isteyen, arkadaşım Bonnie'ydi. Seçmelere de çift olarak katılmak gerekiyordu. Bildiğin gibi ben hiç atletik değilimdir ama koreografimize çok çalışmıştık."

Papa Müslüman olmaktan ne kadar uzaksa annem de atletik olmaktan o kadar uzaktır.

"İçten içe berbat olduğumu biliyordum ama Bonnie başarabileceğimize inandırdı beni. Aslında 'bizi' kastetmediğini biliyordum. Kendini kastediyordu. *O* başarmalıydı."

Gerçekten içten içe bunu biliyor muydun anne? Belki de bundan Dr. No'ya bahsetmelisin.

Bir römork yolda istop edince annem frene asılmak zorunda kaldı. Kolunu içgüdüyle önüme atıp beni korumaya çalıştı. Keşke direksiyonu uçuruma kırsaydı.

Römorku geçince annem kaldığı yerden devam etti. "Seçmelerin olduğu gün çok gergindim. Galiba kusmuştum. Bonnie'yle birlikte bizden önce çıkan bütün kızları izledik. En son biz çıkacaktık. 'İyilerdi ama bizim kadar değil,' diyordu Bonnie. 'Bizim elimize su dökemezler, Kimmy,' diye fısıldıyordu kulağıma. İçten içe gerçeği biliyordum ama Bonnie beni inandırmıştı."

Hiç içten içe ölmek istedin mi peki?

"Hevesi bulaşıcıydı," dedi annem

Benim katıldığım ve unutmayı tercih ettiğim seçmelere tuhaf bir şekilde benziyordu. Mini Şehir'e bir buçuk kilometre vardı.

Kar helvası şehrine son bir buçuk kilometre.

"Bonnie'nin annesinin yaptığı bir örnek kıyafetlerimiz ve kendi yaptığımız ponponlarla sahneye çıktık. Koreografiyi sergilediğimizi hatırlamıyorum bile. Suratımın üstüne düşmemiştim en azından." Gülümsedi.

Sadede gelecek miydi?

"Sonuçlar için beklememiz gerekiyordu. Çok sinir bozucuydu. Kesin Bonnie'nin üstüne kusarım diye

düşünüyordum." Küçük bir kahkaha attı. Biraz hissiz bir kahkahaydı. "Bir anda bunu neden yaptığımı anlamıştım. Kendim için yapıyordum. Ben istiyordum. Tahmin edebileceğin gibi okulun en popüler kızı değildim."

Neden böyle bir tahminde bulunacaktım ki? Annemin okuldayken nasıl olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum. Neden popüler değildi? Zorbalığa mı uğruyordu? Benim gibi şişman değildi. Küçüklüğünün nasıl olduğundan hiç bahsetmez. Şimdiye dek Bonnie'den ya da diğer çocukluk arkadaşlarından hiç bahsetmemişti. Yoldan çıkmak için sinyal verip sapağa girerken yavaşladı.

"Öz güvenim yoktu. Neden, bilmiyorum. Akıllıydım, insanlar beni seviyordu ama ponpon kız olmak ulaşamayacağım bir şey gibi görünüyordu. Yine de bu riski göze aldım. Seçmelere girdim."

Şimdiye kadar paylaştığı her şeyin toplamından daha fazlaydı bu. Aile terapisinde bu kadar çok şey anlatmamıştı. Bir anda annemle birbirimize biraz benzediğimizi fark ettim. İkimizin de gizli hayatları vardı. Mini Şehir'e giden yol darlaştı ve yokuş aşağı gitmeye başladık. "Sonuçlar açıklandığında şaşırıp kaldım," dedi. Ormana doğru saparken etraf kararmaya başladı.

Bekledim ama devam etmedi.

Hadi anne. En azından başladığın şeyi bitir.

"Üyelerinden birinin kazanıp diğerinin kazanamadığı tek takım bizimkiydi," dedi sonunda.

Keşke kafamı çevirip anneme bakabilseydim. Gözümün ucuyla bakınca gözlerinin yolda olduğunu gördüm. Gülümsüyordu. Aman Tanrım. Annem ponpon kız mıydı?

Gülümsemesi kayboldu. "Bonnie takıma alındı."

İç çektim.

Gördünüz mü? Hayat berbat bir şey. Hiçbir şeye gücünüz yetmiyor.

Mini Şehir'e varınca annem arabayı park etti. Motoru kapatıp bir süre oturdu. "Sana bu anımı neden anlattım bilmiyorum." Kafasını iki yana salladı. "Aklıma geldi işte."

Başarısızlıkların ve hataların. Hepsi yakana yapışır. İçine işler ve kanserli bir hücre gibi büyüyerek seni hayattan bezdirir.

*

O kadar yolculuk boşa gitti. Mini Şehir yaza kadar kapalıymış. Kar helvası tezgâhını tahtalarla kapatmışlar. Nedense annemin aslında bunu en başından beri bildiği hissine kapıldım. Biz yokken babam evde harıl harıl çalışmış, kendi bilgisayarını benimkine bağlayan bir ağ kurmuş. Mahcup bir ifadeyle modemin önünde durup, "Senin işine engel olmaz. Yani bilgisayarında ne yapıyorsan," dedi.

Artık yaptığım her şey 7/24 gözlenebilecekti. Aptal değildim.

Babam, "Kusura bakma, yapmam lazımdı," der gibi omzunu silkti.

"Seni seviyoruz," dedi annem.

Yatağıma dönebilir miyim?

17 GÜN

Okulun bitmesi için dakikaları sayıyordum. Dersi dinliyormuş gibi yapıyordum ama o da çok yorucuydu. Çıkış zili çaldığında artık takatim kalmamıştı.

"Bugün yer yer açık, yer yerse parçalı bulutlu bir hava bekleniyor. Ayrıca kıta bölüm çizgisinin doğusunda yüzde yirmilik bir yağış ihtimali var. Sabaha karşı ise sisteki arzuyla karşılaşabilirsiniz." Bunları küçük bir dizüstü bilgisayardan okuyordu.

Bir an ona bakınca, "Çok güzel, değil mi?" dedi. Galiba bilgisayardan bahsediyordu. Yüzünde kibirli bir gülümseme var. Sanki bir şeyler karıştırıyor, artık beni elde etmiş gibi sırıtıyor.

Beni elde ettiği falan yok.

Bacaklarımı bankın yan tarafına kaydırıp ona sırtımı döndüm ve kitabımı çıkardım.

Maggie Louise onun varlığını odada hissediyordu. Emilio'yla görüşmekten korkuyordu. Yapması gerekiyordu. Kendisi için. Charles için. Onu Emilio'ya çeken kuvvet şişelenmiş ve yoğunlaşmış saf bir enerjiydi. Kibrit çaksanız...

Ateş basmıştı. Ses yoktu. Tuşlara basmayı bırakmıştı. Bilgisayarının kapağının kapandığını duyunca kafamı çok az çevirdim. Çünkü ona güvenmiyordum. Neyin peşindeydi? Nefesi meyan kökü kokuyordu.

"Peki. Madem ineklere has aletler seni etkilemiyor bakalım buna ne diyeceksin." Tüylü bir şeyi tutan bir el omzuma uzandı. "İsmi Hervé."

İçimden çığlık atıp ayağa fırladım. Ani hareket ettiğim için boynum kasıldı.

"Hervé Villechaize."

Boğazım. Acıyor. Su içmem lazım.

Burnu kıpraşınca kitabımı düşürdüm, aramıza mesafe koymak için geriye çekilirken ayağım takıldı. Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı.

Ayağa kalkıp konuşmaya devam etti. "Daha çocuk. Ağabeyi Harvey vefat ettiği için yas tutuyoruz."

Aman Tanrım. Ne bu? Nereden çıktı?

O şeyi dudaklarına götürüp öptü. İğrenç. "Üzülme

Hervé. Harvey artık daha iyi bir yerde. Okşasana." O şeyi bana uzattı.

Geriye kaçtım. Fareydi bu. Tüysüz kuyruğu yılan gibi sallanıp duruyordu.

"Müthiş kişiliğim ve teknolojik oyuncaklar fayda etmeyince kızları tavlamak için ufak, tüylü kemirgenlerin işe yarayacağını düşündüm."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Çok tuhaf bir çocuktu. Çok...

Fareye şefkatle gülümsemesi aslında biraz sevimliydi.

"Rattus norvegicus." Çocuk fareyi omzuna koydu. Kuyruğu boynuna dolanınca sanki kendi boynumda ip varmış gibi yüzümü ekşittim. "Çoğunlukla kahverengi fare ya da süslü fare olarak bilinir. Şıklıklarından değil, bazı insanların fareleri süslemesinden herhâlde." Ağzı kulaklarına vardı.

Pis fareye odaklandım. Fareler pistir.

Boynunda tasması ve ipi vardı. Ön pençeleri çocuğun tişörtünün yakasına yapışmış. Fare de çocuk da bana bakıyordu. Aralarındaki fikir birliğini hissedebiliyordum.

Çirkin olduğumu biliyorum. Bana bakmayın.

"Farelerden korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Hayır, salak. Korkmuyorum, ödüm kopuyor.

"Hadi." Bana yaklaştı. "Okşasana."

Okul kapısına doğru hızlı hızlı yürümeye başladım.

"Dur. Özür dilerim." Koşarak yanıma gelip kaçmama engel oldu. "Her şeyden tiksinen kızlara benzemiyordun."

Nasıl bir kız olduğumu bilmiyor. Oyunlar oynayıp erkeklerin üstüne atlayan kızlardan değilim.

Koluma dokundu. "Geri dön."

Kolumu hemen çektim.

"Affedersin," dedi. Bir adım geri çekildi. Sonra iki adım daha.

Ya banka oturacak ya da adı batasıca okula gidecektim. Başka şansım yoktu.

Banka kadar peşimden geldi ve eğilip kitabımı aldı. "Geçen bölümde kahramanımız yakışıklı avanağımızın kalbini kırıyordu." Rastgele bir sayfa açtı. "Adamı gözyaşları içinde bıraktı mı?"

Ver şunu bana.

On yedi gün daha.

Fare, çocuğun koluna tutunarak aşağı inip kitabı kokladı. Kitabın kapağını kemirmeye başladı.

"Hervé, hayır!" Çocuk kitabı fareden uzaklaştırdı. "Affedersin," dedi bana yine. "Kitap okumaya bir türlü doymaz." Kitabı bana uzatırken dudaklarında pürüzsüz bir gülümseme belirdi.

Kitap artık fare zehriyle kaplıydı. Ona hayatta dokunamazdım.

Uzun bir süre yüzümü inceledi. Çirkin olduğumu BİLİYORUM.

Bakmaya devam ediyordu. Ne var? Gözlerine bakmayacağım. Elimde olmadan bütün kanım yanaklarıma hücum etmişti.

Yüz ifademden olmadık bir anlam çıkartmıştı. "Bize mi?" Kitabı şefkatle göğsüne bastırdı. "Hervé, gizemli kız bize hediye verdi. Hiç bitmeyen hediye." Kitabı öptü, fare de bir patisini kitabın üzerine koydu. "Hervé, böyle iyi bir edebiyata dişlerini geçirdi mi bırakmaz."

Kalemimle dosyamı çıkardım. "Farelerden nefret ederim. Süslü olsa da olmasa da," yazdım arka sayfaya.

Okudu. Kalbine bir kazık saplıyormuş gibi yaptı.

Tam bir ahmaktı.

Kafamı karıştırıyordu çünkü ben erkeklerin sadece bir şey istediklerini düşünüyorum (biliyorum). En azından benim deneyimlerim o yönde ama o tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Belki ahmaklar, kızları elde edemeyeceklerini bildikleri için farklılardır. Boyanmış ve dik dik yapılmış saçlarına, havalı tavrına, çalımına rağmen içten içe hâlâ bir ahmaktı. Bu da onu biraz çaresiz mi yapıyordu?

Banktaki dizüstü bilgisayarın kapağı parlak maviydi. Dokunmak için elimi uzattım. Güzeldi. Küçük ve ince. Keşke babam da bana masaüstü yerine dizüstü bilgisayar alsaydı.

Çocuk yanıma oturup bilgisayarı dizine koydu. "Denemek ister misin?" diye sordu. Kapağını açtı. "Dokunmatik ekranlı."

Ne olmuş yani. Benimki de öyle.

Özel eşyasına dokunmamalıyım.

Cildime yine iğne batıyormuş gibi hissediyorum, çocuk gülümsüyor, fare çocuğun boynundan bana bakıyor, kulaklarımda bir uğultu var, her yer grileşiyor. Kafamda tek bir kelime yanıp sönüyor: KAÇ.

Annem nerede? Oku, oku. Başka kitaplarım da var ama evdeler.

"Farelerden korkmaya gerek yok," dedi. "Kendilerine has bir dilleri var, biliyor musun?"

Köşeden annemin arabası görününce ayağa fırladım.

"Tıpkı kadınlar gibi," diye ekledi.

Sendeleyerek kaldırıma çıkıp kapıyı açtım. Arabaya atlarken zorlukla nefes almam beni ele verdi.

"Neyin var?" dedi annem. Gözlerini kıstı. "O çocuk yine burada. Seni rahatsız mı ediyor?"

Emniyet kemerimi taktım. Hadi.

Çocuk arabaya yaklaştı.

HADİ!

Camımı tıklattı.

"Ne yapayım?" diye sordu annem.

İleriyi işaret ettim. İşaret parmağımla torpido paneline vurdum.

Pencere açılıyor. Annem kafayı mı yedi? Konuşma onunla.

"Merhaba," dedi çocuk eğilerek. "Ben Santana. Bu da küçük Hervé Villechaize." Farenin kafasını kaşıdı. Boncuk gibi gözlerini üzerime diktiler. Hem çocuk hem de fare.

Annem korkmuş gibi görünüyor.

Ben sana gidelim demiştim. Hiç dinlemiyorsun ki.

"Peki, o zaman," dedi çocuk geriye çekilerek. "Hervé ile benim okuma ödevimiz var." Bana göz kırpıp kitaba vurdu.

Annem de bana bakıyor.

Ne var? Ne! Ben sana gidelim demiştim.

*

Karbonmonoksit Zehirlenmesi

Etkililik: 4-5, kurtarılmadığınız sürece.

Süre: Konsantrasyona bağlı olarak dakikalar da sürebilir, saatler de.

Ulaşılabilirlik: 5. Karbonmonoksit araba egzozu yoluyla yayılır. Yeterli karbonmonoksit yoğunluğuna (%0,32 ve %0,45 arası) ulaşmak için garaj gibi kapalı bir alan gerekir.

Acı: 1. Ama semptomları acı vericidir.

Can yakmıyor mu yani? Öksürtmüyor mu?

Notlar: Asıl ölüm sebebi havasızlık kaynaklı boğulmadır. Karbonmonoksit hemoglobine tutunur, oksijene yer bırakmaz ve ölümcül hipoksemiye sebep olur. İlk

semptomlar baş ağrısı, baş dönmesi ve güçsüzlüktür. Ardından görme kaybı, kulak çınlaması, mide bulantısı, ilerleyen depresyon, kafa karışıklığı ve çöküş gelir. Bilinç kaybına kasılma eşlik edebilir. %0,32'lik yoğunlukta yaklaşık bir saat içinde ölüm gerçekleşir. Hayatta kalırsanız beyin hasarı gerçekleşir.

Peki, bu seçeneği eliyorum.

Başka ne var?

Bir Binadan Atlamak

Etkililik: 4-5, altıncı veya daha yukarı katlardan olursa.

Süre: Saniyeler (şanssızlık durumunda saatler).

Ulaşılabilirlik: 4-5. En üst kat pencerelerine veya çatıya erişiminiz olmalı.

Acı: 5. Ama düşüş ölümcül olursa acı çabuk biter.

Notlar: Oldukça korkutucudur. Yükseklik korkusunu aşmak zordur. Birine kolayca yakalanabilirsiniz. Başarısız girişimler felçle ve hayatınızı tekerlekli sandalyede geçirme ihtimaliyle sonuçlanabilir.

Bu seçeneği de ELİYORUM.

Zaten bu ev iki katlı. St. Mary'deki kule altı-yedi katlı olabilir ama orada yapmam.

Koridorun başından bir ses gelince dondum. Babam çalışma odasına girdi. Beni mi gözetliyor? Okuduklarımı görme ihtimalini düşünüp bilgisayarı kapattım. Kalbim göğüs kafesimi matkap gibi deliyordu.

Özel hayat diye bir şey kalmadı. Bileklerimi ilk kez kestiğimden beri sürekli izleniyormuşum gibi geliyor bana. Tabii *gözetlenmediğim, aşağılanmadığım* ya da *eleştirilmediğim* zamanlarda.

Her neyse. Evde öleceğim zaten. Ondan eminim. Cesedimin kaybolmasını ya da tanınmayacak kadar bozulmasını istemiyorum. Ailem sinir bozucu ama yine de bütün hayatlarını döner miyim diye bekleyerek geçirmemeliler.

Sonuçta annem ve babam onlar. Onlara mirasım iç rahatlığı olacak.

16 GÜN

Okuldan önce sabah 07:30'da koro provası var. Annemin etkinlik takviminde koro provasını daire içine almıştım. Sona yaklaşan hayatımın görsel boşluğu...

"Koro performansına neden kaydolduğunu anlamıyorum," dedi garajdan çıkıp sokağa girerken. "Keşke açıklayabilsen bana. Başka bir sürü kulüp ve aktivite var. Dikkat mi çekmeye çalışıyorsun şeyine..." Sustu.

Başarısızlığıma mı? Anormalliğime mi? Hayır anne. Beni doktor doktor ve okul okul gezdirerek bunu benim yerime sen yapıyorsun zaten. Altı üstü bir şaka, tamam mı? Babama saygı duruşunda bulundum diyelim.

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Gözlerini yoldan ayırma anne.

Kendini tutamıyormuş gibi yutkundu. Of, ağlama şimdi. Bir işe yaramadığını görüyorsun.

Kusura bakma ama anlamıyorsun anne. Bazen yaptıklarımı neden yaptığımı ben de anlamıyorum. Tek bildiğim her sabah uyanınca ölmeyi dilediğim.

Koroda öylece durup oraya aitmişim gibi davranmak, cezamın bir parçası. Diğer kızlar bana bakıyor. Bana ne isim verdiklerini duyuyorum: Çatlak kız. Ucube. Benim duyamayacak kadar uzaklaşmamı bile beklemeden Bay Hyatt'a dilsiz bir kızın koroda şarkı söylemesine izin vermenin ne kadar saçma olduğunu söylüyorlar.

Haklılar. Ama onların –herkesin– beni ne hâle getirdiklerini görmelerini istiyorum. Hastalıklı bir şakayım ben.

"Dudaklarını bile kıpırdatmıyor," dedi JenniferJessica. Lavabodaki kötü kız bu. Bay Hyatt seçmeli derslerle ilgili bir şey mırıldandı. Herkesi kabul etmekle falan ilgili.

JenniferJessica, "En azından en arka sıraya koyamaz mıydınız onu?" dedi.

Gülebilsem gülerdim buna. Boyum kısa, o yüzden en önde durmam gerekiyor. Durum bu, JenniferJessica. Seninle bir ilgisi yok.

Bach'ın Minuet Sol Majör'ünü söylüyoruz. Bay Hyatt, bu şarkıyı 1 Mayıs Konseri için ayarladı. En

sevdiğim şarkılardan biridir. Kulaklarımı kapatıp duymamaya çalıştım.

*

Orada, bankta benim yerime oturmuş.

Beni bekliyor.

Beklemenin ne demek olduğunu biliyorum.

On altı gün, sonra bekleyiş bitecek.

Kapının iç tarafında durup gitmesini umabilirim. Ya da tuvalete dönebilirim. Kızlar tuvaletinden nefret ediyorum. Okulda geçirdiğim her saniyeden nefret ediyorum.

Kendime, zayıflığıma sinirlenip kapıyı ittim. Kafasını çevirip gülümsedi. "Güzel ve gizemli kız geri gelir."

Lafa bak. Ne yaptığını bilmediğimi sanıyorsa, düşündüğümden de salak demektir. Defterimi çıkarıp arka kapağına, "Bankımdan kalk," yazdım.

"Efendim?" dedi.

Defteri suratına doğru ittim. Defteri ve kalemimi aldı. "Haberin olsun, bu *benim* bankım. İlk ben gördüm."

Defterimi geri aldım. Çocuk işte! Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ona iki numaralı bakışımı attım.

"Ama paylaşmaya razıyım," dedi. Kenara kaydı. Yeterince uzak değildi.

Muzip gözlerinde hiçbir çekicilik yok. Ama birden

midemde kelebekler uçuşur gibi oldu. KES ŞUNU. Bir dakika ayakta durdum, sabit duramıyor gibiydim. Sonra dizlerim beni yüzüstü bıraktı. Tenim, kemiklerim, sinirlerim. Hepsi bana ihanet etti. Kısa bir anlığına keşke hâlâ şişman olsaydım dedim. Banka çökmemle uçması bir olurdu. Belki kalın kafasının üstüne düşerdi.

"Hervé de gelmek istedi ama yas tutuyor. Ağabeyinin ölümünü aşmak zor geliyor. Otursana." Bankın benim olan tarafını eliyle süpürdü.

Yutkununca boğazım acıdı. Yemek borumu onarmak için yapılan ameliyat kâbus gibiydi. Keşke boyunluğu takmak zorunda kalmasaydım ama mecburdum. Özellikle de şimdi, bana görevimi hatırlatması için.

"Eceliyle öldü. Yaşlılıktan. Hervé de üstesinden gelmeye çalışıyor." Konuşurken benim köşemden uzaklaştı.

Sağ ol.

"Bu da bana umut veriyor," diye ekledi.

O da ne demekse artık.

İçgüdülerime, yanlış olduğunu bilmeme, kararlılığıma ve güçlü irademe rağmen banka tünedim. Arka cebine uzanıp kitabımı çıkardı. Bana verip, "Zevkli bir okumaydı. İlk iki yüz sayfada ne olduğunu merak ediyorum ama. Neden yırtıyorsun?"

Kitabımı almadım, cevap da vermedim.

"Peki," dedi. "Sonunu senin için mahvetmeyeceğim.

Sadece Maggie Louise'in kararını verdiğini söyleyeyim. Aşırı miktarda iç çekme eşliğinde tabii."

Kitap mahvolmuştu. O dokunmuştu. Kim bilir o elleriyle nelere dokunmuştu. Daha önce iki kez okumuştum zaten.

"Sonunda kendini tam olarak affettirmiyor," diye ekledi. "Charles'tan özür bile dilemiyor."

Neden dilesin ki? diye düşündüm. Charles başına gelen her şeyi hak ediyor.

Defterimin boş bir sayfasına, "Affedilme şansı yok," yazdım ve okusun diye defteri kaldırdım.

"Maggie Louise için mi?" dedi. "Yoksa Charles için mi?"

Defteri önüme alıp, "Hiçbirimiz için," yazdım.

Kaşlarını çattı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyleyse varım," yazdım.

Güldü. Gürültülü bir kahkaha attı. Gök gürültüsü gibi.

Onunla muhatap olduğum için kendime kızdım. Ondan hoşlandığımı düşünecekti ama *hoşlanmıyordum*.

Bana yaklaştı, ben de uzaklaşmak için kenara kaydım. Durdu, tekrar uzaklaştı ve kitabımı aramıza, bankın üstüne koydu. Kitap çantamın içine elimi soktum. Aniden kalkmam gerekirse diye çantamı kucağımda tutuyorum. *Bozkırdaki Arzu*'yu çıkardım.

O zürafa gibi boynunu eğip kitabın adını görmeye çalıştı. "Ha," dedi. "Efsane devam ediyormuş." Kitabı

açıp birinci bölümü okumaya başladım. Bankın öbür ucuna kadar kayıp düştü.

Neredeyse gülümseyecektim ama kendimi tuttum. *Birinci Bölüm. Magnolia Louise Delacroix irkilerek uyandı. Camelot'unu bugün bulacak mıydı?*

Arkamdan, "Güzel ve gizemli kız bankta oturmuş kitap okuyor," dedi.

Bu lafları veya herhangi bir lafı yutacağımı ya da Maggie Louise'e benzediğim için bu kitapları okuduğumu sanıyorsa, gerçekten çok basit bir çocuktu. Gizemli ve güzel olan Maggie Louise'di. Güçlü ve dayanıklıydı. Beyaz atlı prensinin Charles olduğunu düşünmüştü hep. Charles ise son zamanlarda biraz meşguldü. Ama Maggie Louise'le değil.

İç çekti. Bankın etrafından dolaşıp kendini önümdeki çimlere attı. Büktüğü dizlerinden birinin üstüne bir kolunu yasladı. "Madem sordun, söyleyeyim. Hayır, okula gitmiyorum. Hayatım boyunca evde eğitim gördüm. Erken mezun oldum. Şimdi biraz ara verdim. İnternetten hukuk fakültesine hazırlık dersleri alıyorum. Bilmen gereken her şey bulunabiliyor, sindirilebiliyor, indirilebiliyor, yayınlanabiliyor ve açık kaynaklı yapılabiliyor. Vikipedi'den araştırma yapıyor musun hiç?"

Vikipedi'den intihar yöntemlerini araştırdığınızda aileniz öğreniyor. Arama geçmişinize bakıp interneti-

nizi kapatabiliyor. Şimdi de Işığın-İçinden'e ulaştığımı öğreniyor olabilirler. Endişeleniyorum.

Demek evde eğitim görmüş. Ne kadar şanslı. Acaba kendi kararı mıydı ailesinin mi? Hem inek hem bilgisayar kurdu hem de ahmak. Ayrıca kulakları da biraz kepçe. Acaba onunla acımasızca dalga geçiliyordu da ailesi benimkilerden daha duyarlı ve anlayışlı mı davrandı?

"Ulusal hava servisinin internet sitesini hack'ledim ama gerçekten şaşırmak istiyorsan ABD Patent Ofisinin sitesine bak derim. Bilgisayarın varsa bağlantı adresini gönderebilirim."

Kendimi okumaya zorladım.

"Var mı? Ben neredeyse bütün zamanımı internette geçiriyorum."

Bunu demesi kafamı kaldırıp bakmama sebep oldu. O da internet kurduymuş, tıpkı benim gibi.

Dirseklerine yaslanıp ayaklarını uzattı. "Farklı tuvalet türleri için toplam 4014 tane patent olduğunu biliyor muydun? Benim en sevdiğim önü açılan unisex şort."

Önü açılan mı?

"Doğru duydun. Önü açılan."

Aklımı okumayı bırak.

Sesinde bir şey vardı, bir türlü kendimi dinlemekten alıkoyamıyordum. Uzun, cılız bacaklarında da...

Bütün duyularımı hissizleştirmek için kendi sinir uçlarımı kapatıp kitaba döndüm. *Bozkıra yayılan sis, Maggie Louise'in içini ürpertti. Panjurları kapatıp yatağa koştu. Charles kıpırdandı, sonra da dönüp Maggie Louise'i kollarına çekti.*

"Mesajlaşabiliriz belki."

Birden tüylerim diken diken oldu. Bir daha asla *hiç kimseyle* mesajlaşmayacağım.

"Kullanıcı adım..."

Annem geldi. Çantamı topladım.

"Dur bir dakika." Ayağa kalkıp kaldırıma kadar peşimden geldi.

Kapıyı açtım.

Kitap çantamın askısını yakalayınca hemen elinden çekmeye çalıştım ama sadece çantanın ön kapağını açıp kitabımı içine koydu. Kirlenmiş *Sisteki Arzu*'yu.

Kolunu camdan içeri sokup anneme uzatırken neredeyse kafama çarpacaktı. "Tanışma fırsatımız olmadı. Ben İkinci Santana Girard."

Annemin onun elini sıkmaktan başka şansı kalmadı. Çocuğun kolundaki tüyler burnumu gıdıklarken boynumun ısındığını hissettim.

"Ben... Bayan Rice. Daelyn'in annesi."

Dilimi ısırdım. Kanasana. KANASANA.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Kolunu çekti. Sonra bana gülümsedi.

Hoş bir gülümsemesi vardı. Hayır, yoktu. Artık adımı da biliyordu.

"Kızınızın kelimelerle arası pek yok."

Annem yine bana ihanet etti. "Konuşamıyor. O..."

Annem ÇENESİNİ KAPATSIN DİYE otomatik camın düğmesine bastım.

Annem arabayı sürmeye başladı. Biz uzaklaşırken dikiz aynasından çocuğun yüzündeki ukala ifadeyi gördüm. Benimle dalga geçiyor. Erkeklerin hepsi pislik. Seks manyakları. Onun farklı olabileceğini neden düşündüm ki? Beni överek, ne kadar güzel ve gizemli olduğumla ilgili yalanlar söyleyerek ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı sanıyorsa...

"İyi birine benziyor," diyen annem köşede yavaşladı. "Başta görünüşüne bakarak yanlış değerlendirmişim. Beyaz saçı yüzünden herhâlde." Duraksadı. "Arkadaşlarını seçmek için benim onayıma ihtiyacın yok. Biliyorsun, değil mi?"

Sana şaşırtıcı bir haberim var anne. Ben arkadaş seçmem. Onlar da beni seçmedikleri için hiçbir sorun yok.

15 GÜN

Final Forumu'nda "Arkadaşlar" konusu yok. Buraya kimse arkadaş edinmeye gelmiyor. Dördüncü sınıftayken bir kız beni doğum günü partisine davet etmişti, ben de daha önce hiç doğum günü partisine gitmediğim için çok heyecanlanmıştım. Kıza hediye alıp kendi ellerimle paketledim. Annem bana yeni bir elbise aldı. Evlerine gittiğimizde kimseyi bulamadık. "Bu ev olduğuna emin misin?" diye sordu annem. Kızın bir defter sayfasına yazdığı adresi gösterdim. "Partinin bugün olduğuna emin misin?" Cumartesi demişti kız. Bu cumartesi saat birde. Sokağın karşı tarafında bir perdenin kıpırdadığını gördüm. Üst kattaki pencerede bir yüz, sonra iki yüz belirdi. Pencerenin arkasında birkaç kız parmaklarıyla beni gösterip gülüyorlardı.

"Yanlış anlamışım. Hadi gidelim," dedim anneme. "Belki numarasını bulup arayabilirim," dedi annem.

"Gidelim işte!" diye bağırdım.

Biriyle arkadaş olmaya en çok ortaokuldayken yaklaşmıştım. Yeni bir kız vardı, ben de yeniydim. İsmini hiç öğrenemedim. Tekrar görsem yüzünü tanırım. Sesi de hâlâ kulağımda. Öğle yemeği sırasında masama çöküp selam vermişti. Öylece konuşmaya başlamıştı. Bir yandan da soğuk, kızarmış, beyaz peynirli sandviç yiyor ve yakışıklı çocukları izliyordu. Şaşırıp kalmıştım çünkü hiç kimse, tek bir kişi bile o ana dek öğle yemeğinde benimle oturup konuşmamıştı. En sonunda kız tuhaf bir aksanla, "Senin nen var? Niye öyle görünüyon?" demişti.

Şaşkın demek istiyordu. Ya da çirkin. Konuşamadım. O zamanlar konuşabiliyordum gerçi. Ses tellerim çalışıyordu.

Kız omzunu silkti.

Bütün yemeğini orada, bana bir şeyler anlatarak yedi. Arkadaşlık ettiğimiz için her an ağlayabilecek hâlde olmamı umursamadı bile.

*

Kim ve Chip "atışıyor". Banyoyla mutfağı ayıran ince duvardan seslerini duyuyorum. Dün gece, bağları koparma işlemlerini başlatma zamanının geldiğine karar

verdim. İlk adım, anne ve babadan bahsederken isimlerini kullanmak.

Kim sesini yükseltiyor. "Nereden biliyorsun?" Sesi boğuklaşınca Chip araya giriyor: "... hesabı gördüm..."

Bilgisayardan mı bahsediyorlar? Kahretsin. KAHRETSİN. Mahremime girmeye hakları yok.

Küvetin kenarına oturup kulağımı duvara dayadım. "Neden bana söylemedin?" diye çıkıştı Kim.

"Canını sıkacağını biliyordum," dedi Chip.

"Tabii ki canımı sıktı. Tahsilat acentesinden birilerinin kapımızda belirmesini istemiyorum."

Duvardan uzaklaşıp rahat bir nefes aldım. Para konusunda tartışıyorlarmış. Yine. Bana neden bu yeni bilgisayarı aldılar ki? Eskisi de idare ederdi. Terapiste para ödemelerine ya da beni özel okula göndermelerine de gerek yok. Zengin olmadığım için burada diğerlerinden daha da farklıyım. Zengin kızlar normallerden daha acımasızmış, yeni öğreniyorum.

Banyoya göz gezdirdim. Klostrofobik. Bir önceki, üçüncü ve dördüncü evimizdekilerden daha küçük. Taşınıp duruyoruz. Kim, okul değiştirmenin intihar eğilimini ortadan kaldıracağını zannediyor. Haberin olsun Kim: Okul değiştirmek dürtülerimi daha da güçlendiriyor.

Bu küvet standart boyutlarda. Galiba hepsi öyle. Keşke sıcak banyonun işlemi hızlandırdığını bilseydim.

Yeterince derin kesmedim, cesaretimi toplamaya çalışarak da fazla oyalandım. Sonra da Kim eve geldi.

Zamanlama her şeydir. Bir de yöntem. Ne zaman ve nasıl yaptığın...

Bu banyo, bu tuvalet ve küvet benim sayılır çünkü Kim'le Chip yukarıda bulunan yatak odalarındakini kullanıyorlar. Kim bana pille çalışan bir tıraş makinesi aldı. O da bacak ve koltuk altı tüylerimde işe yaramıyor. Banyoda jilet ve elektrikli aletler kullanamıyorum.

Prize emniyet tıpası bile taktı. "Kim," demek istiyorum ona. "Abartıyorsun."

Tartışma sona erdi. Ağır adımlarla mutfağa girdiğimde sessizce oturduklarını gördüm.

"Günaydın hayatım," dedi Kim, zorla gülümseyerek.

"Kızıma kahvaltı için ne hazırlayayım?" dedi Chip. Oturmam için sandalyemi çekti. Elini omzuma koymasıyla ürperdim.

Fark etmedi galiba.

Pilili eteğimi kalçamın altında düzeltip sandalyeye oturdum. Kilo vermiş olsam da kendimi hâlâ şişman hissediyorum. Ellerimi kucağıma koydum.

Chip önüme bir bardak su, iki de hap koydu. Hafifçe iç çektim. O da Kim de beni izleyip bekliyorlar.

Bugün önce pembe hapı alacağım. Boğazım tıkandı. Bütün hâlde yutmak hâlâ canımı acıtıyor. Chip benim

için ezip ufalamak istedi ama doktor bunların kana hemen karışmayan haplar olduğunu, kesilirse veya ezilirse etkilerinin azaldığını söyledi.

Boğazımdan aşağı inerken sanki çakıl yutmuşum gibi acıtıyor.

Beyaz hap antidepresanım. Chip'le Kim'e dünyadaki hiçbir antidepresanın geçmişi değiştiremeyeceğini söylemek istemiyorum. İlaçların kendimi daha umut dolu ve mutlu hissetmemi sağlaması gerektiğini biliyorum. Bana asıl gereken performans artırıcı ilaçlar. Evet, steroid. Beni güçlü yapması için.

"Evet. Kahvaltı. Yulaf ezmesi mi istersin, yoksa yulaf ezmesi mi?" dedi Chip.

Tam bir komedyen.

Kim gülümsedi ama. Onu hâlâ seviyor galiba. Bunu mahvetmemişim. Henüz.

Önümde bir kâse sulandırılmış yulaf ezmesi belirdi. Baktıkça kusasım geliyor. Bir kâse daha yulaf ezmesi yiyemem. Önceden de hiç sevmezdim.

"Yemiyor musun?" dedi Kim.

Yüzüne doğru öğürmemek için kendimi zor tuttum.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Uzanıp elini alnıma koydu. Bana dokununca irkilmemeye çalıştım.

Gözlerini bana dikti. İçime bakıyordu sanki. "Sakın yemek yemeyi bıraktığını söyleme!" Sesi tizleşti. "Anoreksik olmayacaksın, değil mi?"

Sakin ol anne. Yani, Kim. Açlıktan ölmeye çalışsam çok uzun sürer.

Chip dirseklerine yaslanarak öne doğru eğildi. "Yemek yemen lazım."

Yoksa ne olur? Ölür müyüm?

Tamam tamam. İç çektim. Bir kâse daha yulaf ezmesi yesem ölmem. Maalesef.

Odamdaki sallanan sandalyeden kitap çantamı almaya gittiğimde hızlıca bir envanter çıkardım. Kitaplıkta altı kitap kalmış. Kim'i kandırmak için hepsini ayrı bir yana koydum. İki haftada altı kitap okumak sorun olmaz. Bu kitaplar aklımı kaçırmama engel olan tek şey. Gardırobumda iki yığın çöp var. Haftalık çöp toplamalar sırasında atacağım onları da. Umarım Kim kirli çamaşır sanıp yıkamaya kalkmaz.

Bilgisayar. Duvardaki sahte posterler. Sallanan sandalyem. Benim değil aslında o, Kim'in. Minuet Sol Majör'ü söyleyip bu sandalyede sallayarak uyuturdu beni. "Yağmur ne hafif..."

Boğazım düğümlendi. Sandalye sende kalabilir Kim.

Bir zamanlar beni sevmiş olmalı. Babam da. Tombul bebekleri herkes sever, değil mi? Sonra büyüyüp herkesin ezdiği şişman, çirkin çocuk olursun.

*

Bugün ekonomi dersinden sınavım var. Okul günlerim sayılı olduğundan ders çalışma eyleminden vazgeçtim. Ortalamamın hayati bir önemi yok zaten. Önemli olan sayılar. Her şey sayılı. On beş gün. Son zil, günün on ikinci zili. Çaldığı zaman çıkışa kadar attığım adımları sayıyorum. Tam otuz üç adım.

Orada. Sorunu ne bu çocuğun? Hiç arkadaşı yok mu? Neden gidip arkadaşlarıyla mesajlaşmıyor?

Açık mavi, kolsuz, 77 numaralı bir spor forması giymiş.

"Ha," dedi, "güzel ve gizemli kız geri gelir. Zarifçe banka oturur."

Söylediği şey neredeyse komik çünkü banka çöktüm resmen.

Üçgen şeklinde katlanmış bir kâğıt parçası verdi bana. Aslında bankın üzerine, aramıza koydu. Sonra da eliyle işaret etti.

Almak istiyorum ama...

Bozkırdaki Arzu'yu çıkardım.

Parmak uçlarıyla notu bana doğru ittirdi.

İzlemiyorum.

Biraz daha.

Notu alıp açtım.

"Özür dilerim," yazmış yeşil kalemle. "Konuşamadığını bilmiyordum. İraden müthiş derecede güçlü herhâlde diye düşünmüştüm." Aşağı doğru bir ok.

Kâğıdın arkasını çevirdim. "Hamlelerimi püskürtmek için öyle olman gerekiyordu." Biliyordum! Erkeklerin istediği tek şey seks. "Bu sözü Emilio'dan öğrendim," dedi sesli bir şekilde.

Çantamdan kalemimi çıkardım. Kâğıdının üzerine, "Emilio dilimizi bilmiyor," yazdım. Pislik diye de eklemek istedim. Notu ona verdim.

Okuyup, "Biliyoruz herhâlde. Ben akıcı bir şekilde Portekizce konuşabiliyorum," dedi.

Gerçekten mi? Gözlerim kocaman açılmış olabilir miydi? Yalan söylüyordu.

İşaret parmağını kaldırdı. Yanında getirdiği bir defteri çıkarıp bir kalemin başına bastı ve bir şeyler yazmaya başladı.

İlgileniyor gibi görünmek istemiyordum. Kendimi zorlayıp kitabı okumaya başladım: *Maggie Louise, Charles'ın erkekliğinin kendini gösterdiğini hissetti. Charles'ın üzerindeki etkisi karşısında hafifçe gülümsedi.*

Keşke Maggie Louise'in gücünü, öz güvenini nereden aldığını bilseydim. Benim insanlar üzerindeki tek gücüm onları geride bırakabilmek. Bir de hamleleri püskürtmek.

Sayfayı yırtıp bankın üzerine bıraktı.

Aldırış etmedim.

32. sayfanın sonu. Sayfayı kitaptan yırttım.

33. sayfa... *Charles'ın kaslı kollarına ve sırtına hayran kaldı. "Bugünkü tilki avına gitmek istemediğine emin misin?" diye sordu Charles.*

Çocuk kâğıdın üzerine hafifçe vurdu.

"Oldukça eminim," dedi. Longshead'e geleli daha iki gün olmuştu ama daha şimdiden gerçek bir İngiliz gibi konuşuyordu. "Biraz Wiltshire'a giderim diye düşündüm."

"Biraz ne?" diye sordu Charles. Maggie Louise güldü. Charles gülmüyordu. Sesindeki bu ton neydi?

Çocuk notu okuduğum sayfaya koyarken kitabıma sürtündü. Büyük harflerle, *SAYENDE DAHA DA AZİMLİ OLUYORUM,* yazmış.

O senin sorunun, diye düşündüm. Onun dokunduğu herhangi bir şeye dokunmayı reddettiğim için kitabımı sallayarak notu düşürdüm.

İç çekti. "Hervé'nin kitabına bıraktığı mesajı gördün mü?"

Ne mesajı? Gözlerimi sayfadan ayırmıyorum. Al işte, kaldığım yeri kaybettim.

"Sana abayı yakmış."

Bu sözden nefret ediyorum. İnsanlar benimle dalga geçerken kaç kez duydum bu "bilmem kim sana abayı yakmış" lafını? Kimsenin bana "abayı yaktığı" falan yok. Bir farenin bile.

Emilio'dan beri... Son paragrafa atladım. *Emilio'dan...*

Hayır. *Charles'la yasak ilişkinin ötesine geçmişlerdi. "Bir daha bundan asla bahsetmeyeceğiz," demişti Charles. Maggie Louise kalbini ve ruhunu Charles'a vadetmiş, sunmuş, adamış olsa da bir şüphe kırıntısı... Hayır. Kendine izin vermeyecekti...*

Yeni bir not yazmış. Okuduğum sayfanın üzerine koydu.

Yeter artık! Gözlerimi notun üzerinde gezdirdim.

İSMİN NASIL YAZILIYOR? BİRİNİ SEÇ:

___DALEN

___DAYLYN

___DA-LN

___DATELINE

___DARELING, DAKON, DEFCON, DOWNTOWN, DOWNWIND, YAKLAŞIYOR MUYUM?

Keşke hafıza silicim olsaydı da ona ismimi unuttu-rabilseydim. Ben notu kaldıramadan geri alıp yazmaya devam etti.

BOŞLUĞU DOLDUR. MERHABA, BEN BANKTA-Kİ GÜZEL VE GİZEMLİ KIZ. ZARİF BİR ŞEKİLDE OTURUYORUM. KİTAP OKUYORUM. ADIM _____. BENİMLE BULUŞMAK İSTER MİSİN?

Yüzümü ateş bastı. Bana zarf atıyor. Ben mi *ona* buluşma teklif edeceğim? Gerçekçi ol biraz.

Suratımın önünde bir kalem sallanmaya başladı.

Kendi kalemimi kullanarak ismimin yerine X yaz-dım. En sona da *Hayır.*

"Fazla kolay olacağını biliyordum." Kıpırdanıp bacaklarını öne uzattı. Bol bir kamuflaj şortu ve kolsuz futbol forması giymiş. Uzun, sıska bacakları, kepçe kulakları var. Kası varsa bile ben görmüyorum. Bakmıyorum.

Kollarını kaldırıp parmaklarını esnetti. "Peki Daelyn. Artık nasıl yazılıyorsa. Bir anlaşma yapalım." Koltuk altları tüylü.

"Anlaşma şöyle: Şimdi gitmemi ve seninle bir daha hiç konuşmamamı istiyorsan gözlerini bir kez kırp."

Kırptım.

"Zor kızı oynuyorsan gözlerini bir kez kırp."

Kırptım. BİR DAKİKA.

"Muhteşem, erkeksi fiziğim, büyüleyici aklım, çekici kişiliğim karşısında nutkun tutuluyorsa," deyip parmaklarını öne doğru uzattı, "envaiçeşit ilgi alanım ve yeteneğim, açıkça görülen zekâm, karizmam ve kadınların karşı koyamayacağı tavırlarım karşısında söyleyecek söz bulamıyorsan gözlerini bir kez kırp."

Gözlerimin kırpılmasına engel olamadım.

"Aha!" Parmağını bana doğrulttu. "Biliyordum."

Katlanılmaz biriydi. Bu kelimeyi Maggie Louise'den öğrenmiştim.

Kim kaldırıma yanaştı.

"Hey. Hey, annen." Benden önce ayağa fırladı. Kim'e el sallarken bir elini de ayağa kalkmama yardım

etmek için bana uzattı. Ama elini tutamam. Dokunuşu bana hastalık bulaştırır.

Kitabımı çantama atıp onun yanında kaldırıma koştum.

"Merhaba Bayan R," dedi kapıyı benim için açarken. Kapıya benden önce ulaştı. "Gününüz nasıl geçti?"

Yolumda duruyor. Lütfen şimdi aklımı oku. Git buradan.

"Uzundu," dedi Kim.

"Ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

Çekil. Tamam mı?

"Mali denetçiyim," diye cevap verdi Kim.

"Vay canına. Müthiş bir işe benziyor. Benim de sayılarla aram çok iyidir."

Annem gözlerime baktı. Yüzümdeki panik ifadesi ipucu verdi herhâlde ona.

"İzin verir misin?" dedi ona. "Daelyn'in randevusu var da."

"Ah." Geri çekilip bana çarptı. Dengesini sağlamak ve/veya benim düşmemi engellemek için kolumu tutup, "Affedersin," dedi. Cildim yanıyor. Saç jölesi ve erkek gibi kokuyor. Bütün vücudumu bir sıcaklık sardı.

Geriye bir adım attı. Bir panikatak krizinin geldiğini hissedebiliyorum. Elime bir nesne geldi. Kenarları keskin ama parmaklarım içgüdüyle sarıldı nesneye.

"Seninle konuşmak güzeldi D." Arabanın kapısını arkamdan kapatmak için bekledi. Kim'e başparmağını kaldırdı ve dilini şaklatıp, "Sonra görüşürüz, sayıların hâkimi," dedi.

Esprisi Kim'i güldürdü.

"Sevimli çocuk," dedi Kim arabayla uzaklaşırken. "İsmi neydi?"

Derin bir nefes aldım, sonra da sessizliği bastırmak için radyoyu açtım.

*

Notu çöpe atmaya çalıştım ama nemli avucuma yapıştı kaldı. Kitap çantamı sallanan sandalyeye bıraktım, notu da masama attım.

Notu açarsam umursuyorum demek olur. Umursayamam. Şimdi olmaz. Bir yola girdim, bir görevim var. Hayattaki tek gücüm.

Yatağımın kenarına tüneyip nota baktım. Unut gitsin. Yatağın öbür tarafına geçip pencereden dışarı bakmaya başladım. Bir adam köpeğine frizbi atıyor, köpek de yakalamak için havaya atlıyor. Köpeğe eliyle bir işaret yapıyor. Daha yükseğe zıplamasını mı söylüyor? Köpek havlıyor. Daha yükseğe mi? Adam köpeğe sataşıyor.

Sataşmadan nefret ediyorum. Köpeğin yerinde olsam adamı ısırırdım.

"Hey Daelyn. Kekimi ister misin?" İlkokuldaki bir kız benimle dalga geçmişti. Acımasız kız. Hep acımasız oluyorlar. Keki almak için ayağa kalktığımda kız kafeteryanın diğer ucundaki arkadaşına fırlatmıştı. "Git de al, yağ tulumu. Yakala."

Neredeyse yakalayacaktım. O keki istiyordum. Sadece bir şeyler yediğim zaman mutlu oluyordum. Yiyecekler benim en iyi arkadaşımdı.

Köpek frizbiyi yakaladı.

Gövdemi çevirip masama baktım. Bilgisayarıma. Yanındaki nota.

Gözlerimi kapatıp bütün günü kararttım. Günü bitirmenin, hayatta kalmaya çalışmanın yorgunluğunu. Boyunluğumun bandını açıp genişlettim. Önden sert plastik boruyu çıkardım ve yatağa sırtüstü uzandım. Boyunluk elimden sarktı. Gürültüyle yere düştü.

Esaretten kurtulmanın verdiği rahatlık inanılır gibi değil. Boyunluğu hiç takmayıp soluk borumu tekrar çökertmeliyim. Yine mahvetmeliyim. Başarısız olduğum zamanki gibi...

Maalesef öksürmeye başladım. Kim koşarak içeri girdi. "İyi misin?" Kapının önünde tetikte bekliyordu herhâlde.

Bir elimi kaldırdım. Kim beni doğrultunca boğazımdaki balgam temizlendi. Su getirmeye koştu.

Ona söylemek istediğim bir şey var: Lütfen Kim. Beni kurtarmaya çalışmaktan vazgeç. O zaman da kurtaramadın, şimdi de kurtaramazsın.

*

Altı ay önce bu eve ilk taşındığımızda, hatta ondan önce iyileşirken de, kimin ne zaman beni kontrol etmeye geldiğinin hesabını tutuyordum. Saati not alıyordum. Babam, 09:15. Annem, 11:56. Babam, 16:32. Annem, 20:01. Asla birlikte gelmiyorlardı. Bazen biri kapıda bekliyordu.

O zamanlar başımda durur, onları izlememi izlerlerdi. Dua ederdim. Lütfen, derdim. Yüzüme yastık basın. Boğazımı sıkın. Bıçaklayın. Kurşunlayın. Öleyim de kurtulalım.

Neden böyle bir eziği dünyaya getirdiniz ki? Neden umutsuz vaka olduğumu, şişman olduğumu kabul edip uyum sağlamam için uğraşmayı kesmediniz? Bu dünya bana göre değil. Ya çok erken ya da çok geç doğmuşum. Çok kusurlu doğmuşum.

Keşke aileme, "Bana yardımcı olmak istiyorsanız ölmeme yardım edin," diyebilsem.

Acaba yirmi dört saatlik intihar gözetimi formu doldurmaları gerekiyor mudur? Kusurlu, evde mi? Evet. Hayatta mı? Evet.

Boğazımı düzeltme ameliyatıyla neden uğraştılar

ki zaten? Para boşa gitti. Keskin kenarlı ya da kırılabilecek her şeyi ya attılar ya da benden sakladılar. Resim çerçevelerini. Kap kacağı. Evi intihar-geçirmez hâle getirebileceklerini mi zannediyorlardı acaba?

Onlara, "Chip, Kim, bir insanı intihar-geçirmez hâle getirmeniz mümkün değil," demek istiyorum.

*

Final Forumu'na şöyle yazdım: "İkinci sınıf öğretmenim aileme benim aşırı hassas olduğumu söylemiş. Ortada hiçbir şey yokken ağlıyormuşum."

Hiçbir şey yokken. İnsanların sürekli seninle dalga geçmesi hiçbir şey mi? Sürekli hedef olman? İnsanların sana *dokunması* hiçbir şey mi? Boynumdaki damarlarım şişince çenemi sıktım.

Daha hızlı yazdım. "Kimse yanıma oturmak istemiyordu. Koktuğumu söylüyorlardı. Bir çocuk yanımdan her geçişinde burnunu tutuyordu. Herkesin duyacağı şekilde, 'Öf, osurdun mu sen?' diyordu. Yüzüne osurmak istiyordum."

Parmaklarımı klavyeden kaldırmadan durdum. Ne kadar aptalca. Dün gibi hatırlıyorum. İnsanların bana yaptığı, söylediği bütün acımasızca şeyleri. İçimde birikmişler.

Saat kaç? Geç. Odam çok karanlık ve sessiz.

Kim'le Chip mışıl mışıl uyuyordur. Umarım.

"Bir süre sonra," diye yazmaya devam ettim, "beden eğitimi dersinden çıktık. Yüzüm jimnastik yaptığım için kızarmıştı. Fazla kiloluydum. Söylememe gerek yoktur herhâlde: Beden eğitimi en iyi olduğum ders değildi. Herkes oturunca bir osuruk sesi geldi. İnsanlar gülüp beni işaret etti. O çocuk sırama osuruk yastığı koymuş meğer."

Kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Sesi kesmek için kulaklarımı kapatmam gerek.

Bir dakika sonra gözlerimi açıp yazdıklarımı okudum. Önemsiz bir şey gibi görünüyor. Hatta bazılarına komik gelecektir ama ikinci sınıftayken benim hayatımın dönüm noktalarından biriydi.

J_Doe111091: *Öğretmenim bana eşek şakaları yapardı. Mesela beni okuldan sonra resim dolabına kilitlerdi. Sonra da taciz ederdi.*

Bunu *Cinsel Saldırılar* bölümüne yazması gerekirdi.

Osuruk yastığı olayında öğretmenimin de bana güldüğünü hatırlıyorum. Çok komikti tabii. Kendimi küçülüp yok olmuşum gibi hissetmiştim. Bir şeyler yemek istemiştim. Ölmek istemiştim. Yıl boyunca erkekler ellerini koltuk altlarına koyup osuruk sesi çıkarmışlardı. Kızlar bana OSURUKÇU ŞİŞKO DOMUZ diyordu.

J_Doe092892: *Sekizinci sınıfın yarısında okulu bıraktım. Artık katlanamıyordum. Ya herkesi öldürecektim ya da kendimi.*

Ben bırakamadım. Ailem izin vermedi.

Hâlâ oradayım, içten içe ölüyorum.

*

İki yastığı üst üste koyarsam boyunluğumu takmadan yatağa uzanabiliyorum. Keşke dizüstü bilgisayarım olsaydı. Kırk beş derecelik bir açıda durursam başımı çok fazla travma yaşamadan çevirebiliyorum. Kâğıdı görüyorum. Hayatımın sonuna kadar orada durabilir.

15 gün. Aklımı meşgul etmeliyim. Kaç saat ediyor? İşlemi kafamdan yapmaya çalıştım.

15 gün X günde 24 saat = ?

15, 10'la 5'in toplamı.

10 X 24 = 240

5 X 20 = 100

5 X 4 = 20

240 + 100 + 20 = 360

Dairenin çevresi 360 derecedir. Ben de tam bir daire çizmiş olacağım.

Kaç dakika peki? 360 X 60 dakika. Kafamdan hesaplayamayacağım kadar çok. Birkaç dakikadan çok. Odağım bulanıklaşıyor, gözlerim ona dönüyor. Notu açmayacağım.

İrade. Çocuk bunu doğru bilmişti işte.

Tavana bakıyorum. Ama tavanı değil ötesini görüyorum. Kim'le Chip'in ikinci kattaki odalarının da ötesini,

gökyüzünü, uzayı, cenneti, cehennemi görüyorum. Kim demiş cehennem aşağıda diye? Yukarıda da olabilir. Cennetin kapı komşusu da olabilir. Cehennem, cennetin içinde de olabilir. Camdan bir şehirdeki gecekondu mahallesi gibi.

Gideceğim yere varmam ne kadar sürecek? Bir anda olur umarım. Gerçekten ışığın içinden yürüyerek geçiliyor mudur? Tabii ki yürünmüyordur çünkü artık fiziksel bir varlık olmuyorsun. Hissediliyor mudur peki? Diğer tarafa geçtiğini anlıyor mudur insan? Televizyondakiler anlıyor.

Karanlıktan hiç korkmadım. Gündüzden, insanlardan daha çok korkuyorum. Geceyi çok seviyorum. Yalnızlığı. Yani çok sevmiyorum da... Sevgi hissetmem ben. İnsanlardan nefret ediyorum. O yüzden umarım gittiğim yer kalabalık olmaz. Umarım ışık anlık bir olgudur da diğer taraf kapkaradır.

Ve sessizdir.

Boğazım tıkanır gibi olunca yan döndüm. Hervé'nin gizli notudur. Eminim.

Chip'in Final Forumu'na yazdıklarımı görme ihtimali beni endişelendiriyor. Okulda olanları Chip'e de Kim'e de anlatmadım. Yani dolap olayından sonra olanları. Henüz o konuya girmek istemiyorum.

Ardı arkası kesilmeyen yalvarmalarımı dinlemek zorunda kalıyorlardı. "Okula gitmek istemiyorum. Ne olursunuz beni göndermeyin." Her gün.

Her yıl. "Lütfen beni okula göndermeyin."

"Gitmen lazım," derdi Kim. "Bu yeni bir okul. Yeni bir başlangıç yap."

"Sözler canını yakmaz," diyordu Chip. Ama öldürür.

Bir yerden sonra yalvarmaktan vazgeçtim. Öylece vazgeçtim işte.

Masama dönüp forumdaki girdilerimi sildim.

O aptal notu açmayacağım. O dolabın kapağını da.

14 GÜN

Uyumuyorum. Bütün gece uyanık kalıp düşünüyorum. Sırlar, sırlar, sırlar. Geçmişim kimsenin bilmesine gerek olmayan sırlarla dolu. Bugünümse Kim'i ve Chip'i öldürecek sırlarla. Giderken sırlarımı yanımda götürmek istemiyorum. Işığın içinden geçerken her şeyden ve herkesten kurtulmak istiyorum.

Işığın-İçinden.

Bağımlı oldum.

Hoş geldiniz J_Doe071894. 14 gününüz kaldı. Hazır olacak mısınız? Evet Hayır

Evet seçeneğine dokundum.

Odam loş, güneş daha doğmadı. Görünürde bir kıpırtı yok. Son bir saattir de kimse beni kontrol etmeye

gelmedi. Belki sonunda geceyi sağ salim atlatabileceğim konusunda bana güvenmeye başlamışlardır.

Üzücü bir gerçek var, o da bana asla güvenmemeleri gerektiği.

İnterneti kullanırken ne kadar güvende olduğumu bilmem gerekiyor. Menüde gizlilik sözleşmesini bulup baştan sona okudum.

Işığın-İçinden, üyelerin hiçbir kişisel bilgisini toplamaz. Etkinlikleriniz, sistem yöneticileri tarafından görüntülense de ağlar ve merkezi sunucular tarafından görülmez. Patentli Enigma şifreleme yazılımımız ulaşım, kullanım işlemlerini ve çevrim içi işlemleri tamamen gizler. Işığın-İçinden sitesine girip çıkan URL seyirleri yetkili kullanıcılar dâhil kimse tarafından bulunamaz.

Gerçekten mi? Doğru olamayacak kadar iyi görünüyor. Hiç güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum.

Başka bir satır gözüme takıldı. *Hesabınızı sildikten sonra Işığın-İçinden sitesine bir daha asla giriş yapamazsınız.*

Tek şans. Geri dönüş yok.

Midem kasıldı. Doğru şeyi yapmak için son fırsatım buydu.

KT listesini kontrol ettim. Sadece üç isim. Bir dakika. Ben izlerken isim sayısı artıyor. Dört, beş, altı. İnsanlar farklı zaman dilimlerinde falan yaşıyor galiba. Sekiz, dokuz. Yaşa ve öl.

Sırlar. Onları yanımda götüremem. Götürürsem, gittiğimde, son durağıma ulaştığımda... saf olamam. Burada güvende olduklarına inanmaktan başka şansım yok.

Final Forumu seçeneğine dokundum.

Zorbalık.

Yazmaya başladım. "Okuldaki tek şişman çocuk ben değildim. Başkaları da vardı. Onlar da zorbalığa maruz kalıyordu. Beşinci sınıflardan bir çocuk okula bir bıçak getirmiş ve sinir krizi geçirmişti. Bağırıp herkesi tehdit ediyordu. Öğle arasında bahçede oldu. Okuldan atıldı. Taşındığına, sonra da kendini öldürdüğüne dair söylentiler duydum."

J_Doe050881: İşkencecilerle alt etmeye çalışıyorsun ama geldikleri yerde hep daha fazlası var.

Aynen öyle. O yüzden geriye kalan tek seçeneğin işkence göreni ortadan kaldırmak oluyor.

Başka bir kızın da kendini kestiğini hatırlıyorum. Okuma dersini birlikte alıyorduk. Kollarındaki kabuk tutmuş yaraları görebiliyordum. Daha on yaşında kendini kesiyordu.

Ben daha on yaşında ölümümü planlıyordum.

Üst kattan alarm sesi gelince bilgisayarı kapattım. Güneş doğmuş. Yeni bir gün başlıyor. Ya da bitiyor. Nerede olduğunuza bağlı.

Daha şimdiden yorgunum. Alnımı masaya yasladım

ama boynumun arkası gerildiği için canım yandı. Kafamı çevirdim. Not orada duruyor.

Hervé'den gelen gizli not. "Mesajı gördün mü?" diye sormuştu. Bu notu zorla bana vermeden önce.

Ayağa kalkıp kitap çantamı sallanan sandalyeden aldım. *Sisteki Arzu*'yu koyduğu ön cebi açtım. Hervé kitabın içine ne bırakmış olabilirdi ki? Fare pisliği mi?

Ön kapağın iç tarafında mavi mürekkeple yazılmış bir kelime var: HERVEHOTSU.

Ne bu? Portekizce mi? Hervehotsu. Aptalca. Kullanıcı adı gibi.

Kullanıcı adı. HerveHotsU. Kitabı çöpe attım.

Üst kattaki duştan su sesi, koridordan da ayak sesi geliyor. İzliyorlar. Sürekli izliyorlar. Notu alıp banyoya götürdüm.

Tuvalette notu açtım. Siyah kalemle, kaligrafi gibi zarif harflerle, sayfanın tam ortasında bir yazı vardı:

Bana mesaj at.

En son mesajlaşmam için kandırıldığımda insanlar kötü, kırıcı mesajlar yazmışlardı.

Yine umutlanmayacağım.

Notu parçalara ayırıp üstüne sifonu çektim.

*

Okul, yine okul... Koridorlarda uyurgezer gibi yürüyorum. Zamanımı ölmeyi dileyerek geçiriyorum.

Ekonomi dersinde sınav sonuçlarımızı aldık. D- almışım. Notun altında kırmızı kalemle karalanmış bir not var: *Dersten sonra beni gör*

Ne için? Günah çıkarmak için mi? Kim'le Chip neden bir Katolik Okulu seçtiler ki? Tanrı'ya inanmıyorum bile.

Sınav kâğıdım önümden çekildi. Yan sıramda oturan kız kâğıdını koluyla kapatıp bir şeyler yaptı. Üzerine bir şey yazıyor. Öğretmen bakmıyorken kâğıdı tekrar sırama koydu.

D'nin çizgilerini uzatıp A yapmış. A-.

Gülümsüyor.

Bana.

Neden?

Zil çalınca kapıdan ilk ben çıktım. Aceleyle lavaboya gittim. Bir tuvalete girip sınav kâğıdını parça parça ettim ve kullanılmış tampon kutusuna sıkıştırdım.

Bana dokunmayın.

Çıkışta çocuk kollarını bankın arkasına yaslamış oturuyordu. Midem kıpır kıpır oldu. KES ŞUNU.

Neden? Neden insanlar ŞİMDİ iletişim kuruyor?

Okula, cehennemin dibine geri döndüm.

Çocuğun gitmesi lazım. Hepsinin. Onlarla bunu yapmayacağımı bilmeleri lazım.

13 GÜN

Çöp alma günü. Şifonyerimin en alt çekmecesinin arkasında bir kutu çöp poşeti saklıyorum. Umarım Kim çekmeceyi çıkarmaz. Çok az kıyafetim kaldı. Külotlarım, çoraplarım, bir de sütyenim var. Çok sık taşındığımız için zaten hiçbir zaman çok fazla kıyafetim olmadı. Eşya saklamak pek umurumda değil. Kalan birkaç kıyafetimi dört çekmeceye eşit şekilde dağıttım. Dördüncü çekmecenin arkasında da poşetlerim var.

Kim onları saklamayı akıl edememiş. Dikkatli ol Kim.

Naylon poşetler, biz intihar edenlerin en iyi arkadaşıdır. Özellikle de aşırı dozu seçmişseniz. Okuduklarıma göre aşırı doz ilaç almak güvenilir bir

yöntem değilmiş çünkü boy, kilo, genel sağlık durumu ve kusma refleksi gibi şeylerin hepsi sizin aleyhinize çalışıyormuş.

Haplarıma ulaşabilsem bile şu anda yeterince hapı hasarlı boğazımdan aşağı gönderemem.

Bir çöp poşetine azıcık kıyafetimi, oyuncaklarımı ve Kim'in bana on ikinci doğum günümde aldığı yaldızlı mücevher kutusunu attım. O gün, "Birkaç arkadaşını doğum günü pastası ve dondurma yemeye çağırmak ister misin?" diye sordu. Ben de, "Hayır," dedim. Lütfen zorlama, diye geçirdim içimden de. İlk kez dinledi beni. "Tamam, o zaman. Sadece üçümüz oluruz," dedi.

Müzik kutusunda "A Time for Us" çalıyor. İronik.

Belki şimdilik atmam.

Kitap hâlâ masanın yanındaki çöp kutusunda. Nasıl bu kadar salak olabildim? Ya Kim bulup mesajı okursa? Anlamaz ama bütün hayatını anlamaya çalışarak geçirir.

Kefareti olabilir bu.

Hayır, o kadar zalim değilim. İlk sayfayı yırtıp çöp poşetine gömdüm.

*

Bugün 1 Mayıs konseri için koro provamız var. Konser günü buralarda olmayacağım ama koroya kendimi adadım. Kendini adamak benden sorulur.

JenniferJessica sürekli beni itiyor, dürtüyor, omzunu bana yaslıyor. Sakin olmasını söylemek istiyorum ona ama sol tarafımdaki kız da aynı şeyi yapmaya başlıyor.

Geriye çekiliyorum, bu defa da arkamdaki kız beni öne itiyor. Her zaman üçlü gruplar hâlinde gezerler zaten.

Bay Hyatt provayı durdurup, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bir şey yok," dedi JenniferJessica.

Ben hiçbir şey demedim tabii ki.

Bay Hyatt dudaklarını büzdü. Prova tekrar başladı. İtişmeler de. Kesin şunu, diye bağırmak istiyorum. Bana dokunmayı kesin. Gittiğim ortaokulların birinde diğer çocuklar koridorda beni itip kakıyordu. Peşlerinden koşup onları itmek, suratlarının üstüne düşürmek istiyordum ama öyle yapsam başım derde girerdi ya da misilleme yaparlardı. Sınıfta bir çocuk yanıma oturup parmağıyla kolumu dürtüyordu. Sadece dürtüyordu. Kolumda çukur açana kadar parmağını bastırıyordu. Neden? Erkekleri sürekli üzerime itiyorlardı. Sırtıma notlar yapıştırıyorlardı: BENİ ÖP.

DOMUZ.

JenniferJessica beni iterek sıradan çıkardı.

Bay Hyatt piyaniste durmasını işaret etti. "Daelyn, sakıncası yoksa alto söyler misin?" dedi bana.

Buna cevap vermem mi gerekiyordu?

JenniferJessica güldü. Etrafımızda herkes kıs kıs gülerken kulaklarımdaki uğultu arttı.

Alto bölümüne kaydım. Derdinize yanın pislikler! Ben artık alto söylüyorum.

"Benim yanımda durabilirsin," dedi bir ses. Ekonomi dersindeki kız bu. Artık yüzü var. Yüzü ve sesi. Yuvarlak bir yüzü. Yumuşak bir sesi.

"Müziği paylaşabiliriz."

Kendimi minnettar hissettim. KES ŞUNU. Hissetme.

*

Çocuk benim bankımda değil. "Benim" demek istemedim. Hiçbir şey bana ait değil. Kapıyı kapatıp ağacın yanından yürüyüp geçtim. Zıplayıp beni tuzağa düşürmedi.

Ne kadar rahatladığımı anlayamazsınız.

Oturup kitap çantamı yanıma koydum ve *Bozkırdaki Arzu*'yu çıkardım. Günün tüm yorgunluğu üzerime çökerken kemiklerim yumuşamış, kaslarım erimiş gibi geldi bana. Kitabı okumaya başladım. *Maggie Louise, Fransız adam Jean-Jacques'ın uzattığı elini tuttu. Ata binme konusunda marifetliydi ama bir adam –bu adam– attan inmesine yardım etmek istiyorsa teklifini kesinlikle reddedemezdi.*

Santana sinsi bir saldırı planlıyor, diye düşündüm. Kitabıma dalana kadar bekleyecek, sonra GÜM.

Sinsi saldırılara karşı çok tecrübeliyimdir. Bir daha başıma gelmesine asla izin vermeyeceğim.

Az önce ondan ismiyle bahsettim.

Bağları kopart.

Jean-Jacques, seksi Fransız aksanıyla, "Kısrağınızı sakinleştirmemi ister misiniz, hanımefendi?" diye mırıldandı. Dizginleri Maggie Louise'den alırken eldivenli eliyle parmaklarına hafifçe dokundu. Seyislerin deri eldiven giydiğini hiç görmemişti. Yumuşacık oğlak derisiydi. Eldiveni olmasa da kusursuz nezaketi ve temiz görünüşü ele verirdi onu. "Kimsin sen?" diye sordu. "Gerçekten."

Jean-Jacques kendini Longshead'in eğitmeni olarak tanıttı ama o kesinlikle seyis değildi.

Esnememi bastırdım. Esneyince canım acıyor. Özellikle de boğazımın dikişli olduğu yer. Geç kaldı. Tabii geliyorsa. Erken ya da geç gelmesi umurumda değil. Sadece bir anda ortaya fırlamasını istemiyorum. Hem de bir fareyle.

"Şimdilik bana kalsın. Siz isterseniz kendiniz..."

"Kendim öğrenebilirim," diye tamamladı Maggie Louise.

Benim içimde neler olduğunu kimse öğrenmedi. Acıların beni nasıl yiyip bitirdiğini. Kimse beni kurtarmadı ya da savunmadı.

Meyan kökü kokusu aldım. Alarma geçtim.

Hızlı hızlı okurken tetikte bekliyordum. *Jean-Jacques saygıyla eğildi. Maggie Louise gözlerinde alaycı ışıltıyı yakaladı. Oyun başlamıştı.*

Etrafımda hareket yoktu. Hiçbir işaret yoktu. Hayalî meyan kokusu. Paranoya yapıyorum. Aklımı kaybetmeyeceğim.

Keşke Maggie Louise olsaydım. İnançlı, çekici, sevilen. Maggie Louise'in her yerde sevgilisi vardı çünkü kendini seviyordu. Dünyanın en sevilesi insanı olmasa da –Charles'ı aldatıp aldatıp affedilmeyi beklediğini düşünürsek– Maggie Louise ne istediğini biliyor ve elde ediyordu. İnsanların ona pislik gibi davranmasına asla izin vermiyordu. Öte yandan Charles...

Charles kimin umurundaydı ki? Maggie Louise'in karşısında zayıf ve çaresizdi.

Sayfayı yırttım.

Arkamdan bir ayak sesi gelince kendimi hazırladım. Anahtar şıkırtısı. Bir çarpma sesi. Gövdemi hafifçe çevirerek kuryenin binaya girişini izledim. Kamyonet önümde durdu.

Görüşüm bulandı. Neredeydim ben? Bankta, elimde kitapla. Hiç olmayacağım birinin bedeninde. Bu sayfayı da bir sonrakini de yırttım.

Daha 59. sayfadayım ve on üç günüm kaldı. Bu kitabı ve sonrakini, *Madendeki Arzu*'yu bitirmek için on üç günüm var.

Bir süre oturup boşluğa baktım. Kamyonete, geçen bir arabaya. Hafif bir istek doldu içime ve yok edemedim.

Keşke araba sürebilseydim. On altıncı doğum günümü hiç göremeyeceğim. Nereye gidecektim ki zaten? Arkadaşlarımla alışveriş merkezine mi?

Kim arabayı kenara çektiğinde ayağa kalktım. *Bozkırdaki Arzu* yere düştü. Orada bırakmayı düşündüm ama *onun* bulmasını istemiyordum. Bana mesaj bırakmasını da.

"Santana nerede?" diye sordu Kim.

Sanki biliyorum ya da umursuyorum da...

*

Bu akşam KT listesinde toplam on üç kişi var. Onları kişi olarak düşünmemeliyim. Neler peki? Ruh mu? Enerji mi? Mutlular. Tek bildiğim bu. Özgürler.

Özelime girme sırası Chip'te. En azından önce kapıyı çaldı da bilgisayarı kapatacak vakit buldum. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Öylece baktım yüzüne. Masama doğru yürüdü. Elim içgüdüsel olarak monitörü kapattı.

"Ne üzerinde çalışıyordun?" Çenesiyle bilgisayarımı işaret etti. "Demin."

Masama birkaç ders kitabı açmayı falan akıl etmeliydim. Düşün, düşün. Kitap çantamı alıp spiralli bir defter çıkardım. Bir de kalem buldum.

"Hikâye yazıyorum. Edebiyat dersi için," yazdım.

Chip notumu okudu. "Google'a girdiğini gördüm. Sonra bir şey görmedim."

Defteri geri aldım. Ne diyeceğimden emin değilim. Chip omzuma dokununca irkildim. Ne zamandır o dokununca irkiliyorum? "Bitirdiğinde hikâyeni okuyabilir miyim?" dedi.

"Sıkıcı oldu," yazdım.

Chip güldü. "Hiç sanmıyorum." Çok uzun kaldı, saatine baktı. "Ben seni rahat bırakayım o zaman."

O gittikten sonra bilgisayarı açtım. Chip için internette Shakespeare'i arattım. "Külliyat" seçeneğine tıkladım. Başka bir pencerede tekrar Işığın-İçinden'i açtım.

GY seçeneğine dokundum.

Patlayıcılar

Etkililik: 4-5, fünye düzgün çalışırsa.

Süre: 10 milisaniye (yaklaşık).

Ulaşılabilirlik: 1

Acı: 4-5, ama çabuk.

Notlar: Etkili patlayıcı ve fünye bulmak zordur. Barut ya da başka bir "yavaş" ya da ev yapımı patlayıcı KULLANMAYIN. Dinamit ya da plastik patlayıcı kullanın.

Oldu! Dinamiti nereden bulacaktım acaba? Kim, bir dahaki sefer havaalanı güvenliğinden geçerken, el konulan plastik patlayıcı veya fünye var mı diye bakabilir misin lütfen?

KT listesine döndüm. Üç tane daha. Yalnız olmadığımı bilmek nedense rahatlatıyor.

İsmimi listede göremeyecek olmam çok kötü. Tabii öbür dünyadan Işığm-İçinden'e ulaşılıyorsa görürüm. Bilgisayardan değil tabii ki. Merak ediyorum da acaba her şeyi bilen, her şeyi gören varlıklara mı dönüşüyoruz? İstersek dünyada olan bitenleri görebiliyor muyuz?

İstediğimden değil. Ama gitme sebebin birini kızdırmak ya da canını yakmaksa faydalı olabilir.

Benim gitme sebebim o değil. Ben sadece acının sona ermesini istiyorum.

Başkalarından intikam almak için giden insanlar var ama. J_Doe111192 Final Forumu'na şöyle yazmış: *Erkek arkadaşım sekiz ay önce bugün benden ayrıldı. Her geçen gün canım daha da çok yanıyor. Herkes zamanla acımın hafifleyeceğini söylüyor ama hafiflemiyor. Nişanlandığını ve nişanlısının hamile olduğunu öğrendim. Beni de hamile bırakmıştı ama kürtaj yaptırmaya zorlamıştı. Daha 17 yaşındayım. Bebeğimizi de beni de öldürdü. Onun da kendini içten içe ölmüş hissetmesini istiyorum. Bana hayatımın her günü hissettirdiği gibi.*

Adamın umursayacağını nereden biliyor ki?

Final Forumu belirli kişilerden nefret eden insanlarla dolu. J_Doe122388 üç ağabeyinin onu nasıl dövdüğünü anlatmış: *Bana işe yaramaz domuz pisliği diyorlar, beni tekmeleyip yumrukluyorlardı. İkisi kollarımdan tutarken diğeri çakmakla yakıyordu. Ba-*

bamız da bizi dövüyordu ama ağabeylerim öfkelerini benden çıkardıklarında canım daha çok yanıyordu.

İyi ki kardeşim yok.

J_Doe060391: *7. sınıftayken canımı bile emanet edecek kadar güvendiğim bir arkadaşım vardı. Ona bütün sırlarımı, küçükken başıma gelenleri anlattım. Annemin uyuşturucu sorunu vardı ve bazen erkeklerin fotoğraflarımı çekmesine izin verirdi. En yakın arkadaşıma bu fotoğraflardan birini gösterdim. Ertesi gün fotoğrafım MySpace'deydi ve herkes bana fahişe diyordu. Arkadaşım bir çocuk pornosu yıldızıyla arkadaş olamayacağını söyledi. BENİM SUÇUM DEĞİLDİ Kİ. Bunu neden yaptı? Neden başkalarına söyledi?*

Çünkü kimseye güvenilmez.

Bir günde on beş kişinin internet üzerinden zorbalığa uğrama hikâyesini okudum. Mesela onları rahatsız eden, sonra da ölmelerini söyleyen mesajlar alıyorlarmış. Galiba onlar da hak verip ölmeye karar vermiş.

Bu benim de başıma geldi. İnsanlar sizi, "İnternetten mesajlaşalım," diye kandırıyorlar. Sen de ciddi olduklarına inanmayı çok istediğin için kullanıcı adını veriyorsun. Ekranında kelimeler beliriyor. "Domuz. Koca memeli. Derek senden hoşlanıyor. Seninle buluşmak istiyor." *Gerçekten mi?* diye düşünüyorsun. Bir sonraki mesaj gelene kadar: "Hem de açık büfe."

İnsanlar neden bu kadar acımasız? Ben onlara ne yaptım ki?

Final Forumu'ndaki eşcinsellerin cinsel tercihlerini açıklaması hikâyelerini sayamıyorum bile. J_Doe'ların birinin yazdığına göre annesi ona, "Keşke hiç doğmasaydın. Bu aileyi mahvettin," demiş.

Bunu duyan insan tabii ölmek ister.

Bir çocuğun babası da, "Eşcinsel olmandansa seni öldürmeyi tercih ederim," demiş.

Babasını zahmetten kurtarıyor.

Kim, bana hiç öyle bir şey demedi. Şişman olmandansa seni öldürmeyi tercih ederim, falan. Ama beni olduğum gibi de kabul etmedi. Sürekli, "Hadi bu yeni diyeti deneyelim. Birlikte yaparız. Ben de dört-beş kilo versem fena olmaz," diyordu. Sen de kırk-elli kilo versen fena olmaz, diye düşünüyordu. Tabii ben de hile yapıyordum. Ya da yemek masasında ağlıyordum. O zaman Chip geceleri bana gizlice atıştırmalık bir şeyler veriyordu. Diyetlerimi sabote ettiği için onu suçlamıyorum. O da diyet yapmak zorunda kalıyordu çünkü. Niyetim Kim'i ya da Chip'i üzmek değil. Hiçbir niyetim yok benim. Yaşama sebebim yok sadece. Gittiğim zaman hatırlanmak istemiyorum.

Gerilmeye başladığım için bilgisayarı kapattım. Kapı tıklandı ve Chip kafasını uzattı. "Şimdi ne yapıyorsun?"

Ah bir bilsen Chip.

Bir bana bir bilgisayara baktı. "Hâlâ hikâyeni mi yazıyorsun?"

Cevap vermedim. "Bir şey denesem sorun olur mu?" dedi.

İçeri girdi, ben de sandalyeden kalktım. Yatağa geçtim. Bilgisayarımı açıp, "Sana bir mesaj gönderdim. Gelmiş mi diye bakmak istiyorum," dedi.

Bana yalan söyleme, Chip. Erkeklerin hepsi yalancı. Babamın "o erkeklerden" biri olduğuna inanmak hiç hoşuma gitmiyor.

Orada oturup beynime girmeyi umarak bilgisayarıma girişini izlemek zor geliyor.

Erişiminin olmadığı tek yer beynim Chip.

"Word dosyası mı? Okumayacağım. Tabii okumamı istemezsen..." Kafasını çevirip gülümsedi. Gözlerinde dehşet var sanki.

Ona bakamıyorum.

Tekrar önüne döndü. "Her şey çalışıyor gibi."

Benim dışımda. Ben bozuğum.

"Tamam. Bütün dosyalarını 'paylaşımlı' yaptım. Sen okumamı istemezsen okumayacağıma söz veriyorum."

Keşke ona, öz babama güvenebilsem. Bilgisayarımı hack'leyip tekrar intihar forumlarına girdiğimi öğrenen oydu. Kesinlikle yasak olan forumlara.

Acaba Işığın-İçinden'e nasıl tepki verirdi? Bir internet sitesinin beni kendimi öldürmem için etkileme gücünün olduğunu bilse. Yalnız olmadığımı bilmenin bana verdiği rahatlığı o da hisseder miydi? Kararlarımın kabul edildiğini görmenin verdiği rahatlığı. Kimse kafama bir düşünce sokmuyor Chip. O düşünceler zaten oradaydı.

Ayağa kalktı. "Bir kâse dondurma ister misin?"

Her şeye cevabı bu. Önceden benim de her şeye cevabım buydu. Şimdi daha kalıcı çözümlerim var.

Peşinden gitmek için ayağa kalktım.

*

Uyuyamıyorum. Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyorum. Bir yöntem seçmem lazım. Son seçtiğim yöntem tamamen yanlıştı.

Masama oturmak için boyunluğumu takmam gerekiyor. Yoksa boynum ağrıyor.

Işığın-İçinden'e girip GY seçeneğine tıkladım.

Kafaya Kurşun

Etkililik: 4-5, doğru yapılırsa.

Süre: Düzgün hedef alınırsa ani.

Ulaşılabilirlik: ABD'de kolay. İngiltere, Çin, Avustralya gibi silahın yasal olmadığı ülkelerde daha zor.

Acı: 4-5.

Notlar: Ölmezseniz dayanılmaz bir acı yaşarsınız ve beyniniz ciddi hasar görür. Kendinize ateş etmek güçlü bir irade gerektirir. Kurşun beyninizdeki hayati yerleri ıskalayabilir veya kâfatasını sıyırabilir. Tabanca yerine tüfek kullanmanız tavsiye edilir. Cephane olarak 0.458 Winchester Magnum veya 0.44 Magnum'la süngü tutuculu kesme kurşun kullanın. 22 kalibrelik kurşunla yapılan atışlardan sağ kurtulma ihtimaliniz yüksektir. Arkanızdan temizlik yapacak insanlar için son derece kirli bir ortam bırakır.

Bu defa kan olmamalı. Chip ve Kim hâlâ bileklerimi kestiğim zamanların ardından oluşan kanı unutamadılar. Evet, o yöntemi denerken birden çok kez başarısız oldum.

Biri geliyor. Bilgisayarı kapatmam lazım.

Yatağa yat. Ölü taklidi yap.

Yine Chip geldi. Nefes alışını tanıyorum. Gitsin diye onun da benim nefesimi duymasını sağladım.

Orada yatıp sesli bir şekilde nefes alırken, Hervehotsu'nun saçma bir kullanıcı adı olduğunu düşündüm. Neden bu kadar akılda kalıcı bir isim seçmiş ki?

Yıllardır internetten mesajlaşmıyorum. En son biri, "Bileklerini kesen ucube sen misin? Niye ölmedin ki?" yazdığından beri. Chip ve Kim'in bilgisayarımı son alışından bayağı bir önceydi. Bilgisayarı geri aldığımda niyetleri anlaşılmıştı: Yeni başlangıç. Yenilenmiş

güven. Ama kullanımı ebeveyn kontrolüyle kısıtlayacağız. Tıpkı daha önce yaptığımız gibi. Lütfen Daelyn, söz ver. İntihar konulu sohbet odalarına girmeyeceksin.

"Kim, Chip, bilgisayarlar öldürmez," demek istiyorum onlara.

Chip'in merdivenlerdeki ayak seslerinin kesilmesini bekliyorum.

Tüm bu kalkıp yatmalar; yataktan masaya, masadan yatağa koşturmalar bütün gücümü tüketiyor.

Zayıflık, duygusal ve fiziksel güçsüzlük yüzünden yapıyordum bunu. Eski kullanıcı adımı kontrol ettim. Duruyordu. Ne kadar tuhaf. İnsanlar tarihe de karışsa, yıllar önce ölmüş de olsa internetteki hesapları aktif olmaya devam edebiliyordu. Bilsem asla iz bırakmazdım.

Yeni bir kullanıcı adı aldım. Rastgele harfler ve sayılar. Bunu yapınca aklıma ekranımda beliren bir mesaj geldi: "Beden eğitiminden sonra seni duşta gördüm. Bil bakalım ne oldu. Fotoğrafını çektim."

Arkadaş listemdeki üç kişiyi hemen silmiştim. O listeyi de sadece tarih dersindeki bir grup projesi için oluşturmuştum zaten. Biri internetten konuşmayı önermişti. Buluşmak zorunda kalmayalım diye tabii. Benimle görülmesinler diye.

O mesajı aldığımda kalbim göğsümü delip çıkacaktı sanki. Tanrım, demiştim. Ya fotoğrafı internete koyarlarsa?

Haftalarca arayıp durmuştum. MySpace. Facebook. Twitter. O kadar paranoyak olmuştum ki okula gidememiştim. Endişeden kendimi yiyip bitirmiştim. Çok fazla ağladığım için annem doktoru aramıştı.

Sanki doktor beni düzeltebilirmiş gibi.

İnternetten mesajlaşmaktan nefret ediyorum. Onu arkadaş listeme eklemek için bütün gücümü toplamam gerekti. "hervehotsu" yazarken nabzım hızlandı. "orada mısın?"

Cevap yok.

Rahat bir nefes aldım. Çevrim içi değil. Belki de "o" yerine 0 yazmıştır. Tekrar denedim. "herveh0tsu. orada mısın?"

Hiçbir şey yok. Peki.

Boş ekrana gözümü dikip bakıyorum.

Öylesine, "Dizüstü bilgisayarını bir süreliğine ödünç alabilir miyim? Sonsuza dek değil. Ben..." yazdım.

"D," yazdım sonra da.

Yazdıklarıma baktım. Dersteki kızın D olan notumu A'ya çevirmesi geldi aklıma. Ayrıca en son birinin bana D diye hitap ettiği zamanı ve bunu hiç hatırlamak istemediğimi hatırlattı.

D'yi silip "daelyn" yazdım.

Sinirlerim bozulmadan *Enter* tuşuna bastım.

12 GÜN, 11 GÜN

Hafta sonlarından nefret etme sebeplerimden biri, nerede ne yapıyor olursam olayım, ailem dikkatimi dağıtmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, her zaman kendimle baş başa olmam. Hakaretler ben patlamaya hazır hâle gelene kadar beynimde üst üste birikiyor.

"Şişman osurukçu domuz."

"Şişko. Yağ tulumu. Dombili."

"Fıçı. Toparlak. Zebella." Hepsini duydum. Bazılarını sesli, bazılarını internetten.

Canım yandıkça daha çok yedim. Evet, şişkoydum. Bir doktor, boyum 150 santimetreyken olmam gerekenin iki katı kiloda olduğumu söylemişti. "İçerilerde bir yerlerde dışarı çıkmaya çalışan zayıf bir kız var,"

demişti gülümseyerek. Yardımcı olduğunu sanıyordu. Bir taşla iki kuş vurma fikrini vermişti bana. Hatta iki kişi diyelim şuna, biri diğerinin içinde hapsolmuş.

Taşınmak da fayda etmedi. Sürekli okul değiştirmek... Kim ile Chip, Chip'in işini bahane ettiler hep. Yeni görevler, terfiler... Benden; hasta, şişman, psikozlu çocuklarından utanıyorlardı. Her –Ne diyordu Kim? Gerilemek mi?– gerilememde taşındığımızı daha önce anlamış olmam gerekirdi. Psikoloji yazısından araklamıştı bu kelimeyi. Ben buna kafayı yemek diyorum. Aşırı duyarlılık sınırımı aşmak. Sınırım, koridorda duyacağım tek bir kötü yorum. "Yarım dünya, kenara çekil." Bileklerimi keserken ses kafamda tekrar tekrar dönüyor. Tekrar tekrar

Tekrar
Tekrar
tekrar tekrar
tekrartekrartekrar
tekrartekrartekrartekrartekrartekrartekrartekrar ve
SUS ARTIK.

Kendini ateşe vermenin ne olduğunu bilmiyordum başta.

Kendini Ateşe Vermek
Etkililik: 3-4
Süre: Saniyeler veya günler.

Ulaşılabilirlik: 2-3

Acı: 5.

Notlar: Benzin ve kibrite erişiminiz varsa kendinizi kolayca yakabilirsiniz. Fakat bu en acı verici ölme yollarından biridir Ölmezseniz hayatınızın geri kalanını feci vaziyette geçirmek zorunda kalırsınız. Daha hızlı yanması için benzine patlayıcı katılması önerilir. Tıbbi yardım gelebilecek yerlerden çok uzakta olmaya özen gösterin.

Pirotekniye hayatta bulaşmam. Tabiri caizse olay çıkarmak için yanıp tutuşmuyorum. Bu defa seçeceğim yöntem geride hiçbir kalıntı bırakmamalı; ne kan ne dışkı ne de kül.

Boğulmak

Etkililik: 3-4

Süre: Boğularak ölmek için 5 dakika; hipotermiden ölmek için 20 dakika.

Ulaşılabilirlik: 1.

Acı: 1.

Notlar: Gözden uzak bir bölgede derin (soğuk) bir su bulun. Ceplerinize taş doldurarak ağırlığınızın sizi dibe çekmesini sağlayın. Ellerinizi ve bacaklarınızı birbirine bağlayın. Soğuk suda boğulduktan birkaç saat sonra hayata döndürülebilirsiniz çünkü soğuk, terminal beyin hasarını geciktirir. Daha ılık sularda

hipotermia avantajı yoktur ama ölmüş hâlde kalmanızı garantiye alma açısından daha etkilidir.

Çok ama çok korkutucudur.

Chip kapıyı çalınca korkudan olduğum yerde sıçradım. Kafasını içeri uzatıp, "Demin bilgisayarın mı açıktı? Bir kullanıcının aktif olduğu uyarısı geldi de."

Hiçbir şey yokmuş gibi ekranı kapattım. Chip bilgisayarıma bakarken kitabımı aldım.

"Komşulardan biriydi herhâlde. Ben de ağ güvenli sanıyordum," dedi. Odadan çıkarken ensesini ovuşturdu. Yakınlarda hiç göl ya da nehir yok. Ama insanlar küvette de ölmez mi? Bebekler boğulur. Anneler bebeklerini boğar. İnsanların üç santimetrelik suda boğulabileceklerini okumuştum sanki bir yerde.

Aklıma takılmıştı. Boğulma, boğulma, boğulma. İnsanlar küvette boğuluyor. Ne kadar korkunç olabilir ki?

Soğuk su olması şart değil. Soğuktan nefret ederim. Ilık su yatıştırıcı, rahatlatıcı olabilir. Panikle başa çıkabilirim. Ağırlıkla kendimi dipte tutmam gerekir.

Aklımda bir plan belirdi. Görü gibi bir şey.

Daelyn'in Kaderi.

Taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra Chip, "Sana bir kitaplık yapayım," dedi.

Nalbura gidip bir sürü tahtayla briket aldı.

"Niye hazır etajer almıyorsun?" diye sordu Kim.

Huzursuz edici bir sessizlik oldu. Chip söylemek zorunda kaldı: "Metal şeritlerin kenarı keskin."

Kim iç geçirdi.

Briket kusursuz bir ağırlık olur. Gözlerimi kapatınca görebiliyorum. Küvetin dibinde uzanmışım, saçlarım suda dalgalanıyor. Hayatımda ilk kez, güzelim.

10 GÜN

Okuldan sonra Çocuk orada değil. İyi. Sorun çözüldü. Boyunluğumu sonuna kadar takacağım. On gün boyunca biraz sağıma biraz soluma yaslanarak yatakta kitap okuyabilirim. Yastıklara da yaslanabilirim. Arada bir kısa süreliğine Final Forumu'na girip bir şeyler yazabilirim. Her şeyi anlatacaksam daha yazacak çok şey var ama on gün sonsuzluk kadar uzun zaten.

Bir anda ortaya çıktı. Kucağında birkaç tane dizüstü bilgisayar var. Onu görmek bile nefes alışımın hızlanmasına sebep oldu. Yanıma çöktü. "Aralarından birini seç diye üç tane getirdim." Hervé boynuna dolanmış. "Ne yapmak istediğine bağlı. Oyun oynuyorsan bu bilgisayarın iki harika işlemcisi, yine harika bir RAM'i ve süper bir ekran kartı var." Kucağıma bıraktı.

Neden? Neden yapıyor bunu?

"Bu bilgisayarın insanı kör edecek kadar parlak bir ekranı var ama yılan derisi güzel. Hiç kullanmayacağın bir sürü gereksiz parçası da var." İlk bilgisayarın üzerine koydu onu da. Bacaklarım ağırlığı hissetmeye başladı.

Ciddi olamaz.

"Bu bilgisayara Mini Me diyorum. Dokunmatik ekranı var. Güvenlik takıntın varsa parmak izi okuyucusu da var. Ayrıca bir kilo olduğu için aşırı hafif. Daha yeni aldım."

O bilgisayarı da en üste koydu. Geçen gün uğraştığı bilgisayar bu. Hervé de yüzünü bana dönmüş, eşelenip duruyor. Parlak gözlerini burun deliklerime dikmiş.

Ona hayati bir soru sormak istiyorum. Fareye değil.

"İlk ikisini internetten aldım."

Sorum bu değil.

"Mini Me de erken verilmiş doğum günü hediyemdi. Sebebini ben de bilmiyorum."

Bana ne. Ama bana neden veriyorsun?

"Hepsinde kablosuz internet var tabii ki."

İşte bu. İnternete erişimim olduğu sürece Işığın-İçinden'e bağlanabilirim.

Bir dakika boyunca yüzünde kibirli bir ifadeyle bekledi. Sırf bunun için yeni bilgisayarını seçmeye karar verdim.

"Olağanüstü bir seçim. İndirdiğim şarkıların tadını çıkar. İstersen aksesuarlarımı da ödünç alabilirsin. Ya da başka bir şeyi."

Bundan mutlu olmaması gerekir.

Benden bir şey alamayacak. Ona doğruyu söylemeliyim. Onunla yatmayı kabul etmeyeceğimi. Ne kadar iyi, cömert ya da çaresiz görünürse görünsün asla böyle bir şeyin olmayacağını.

Ama kahretsin. Bu bilgisayarı istiyorum.

Bilgisayarı ayağımın dibinde duran kitap çantama koyup *Bozkırdaki Arzu*'yu ve kalemimi çıkardım. Kenar boşluğuna, *Sadece 10 günlüğüne lazım. Sana günlük 5 dolar öderim,* yazdım.

Notu okuyup, "On dolar yapalım şunu," dedi.

Yüz dolar mı? Boş versene. Bilgisayarı çantamdan çıkarmak için eğildiğimde elini elimin üzerine koyup beni durdurdu. Refleksle elimi aniden çektim.

"Şaka yaptım," dedi. "Paranı istemiyorum."

Yani asıl istediği şey konusunda haklıymışım.

"Bana mesaj at, yeter. Tamam mı?" dedi.

Bilgisayarı gerçekten istiyorum. *Tamam* diye yalan söyledim.

Reddedilen bilgisayarları yanına –diğer yanına– bankın üstüne koydu, cebinden karton kapaklı bir kitap çıkardı ve bana yaklaştı. YAPMA. Kalemimi koluna batırdım.

"Ah," deyip uzaklaştı. "Bıçakla bari bir de."

Zevkle.

Kolunu ovdu. "Serinin bir sonraki kitabı sende var mı, bilmiyordum. O yüzden ben aldım. Sondan başlayıp geri geri giderim diye düşündüm." Kitabının arka kapağını gösterdi.

Kitabı tanıdım. *Madendeki Arzu.*

Yerleşip kitabı okumaya başladı.

Şimdi de ben okuyamıyordum. Çok sinir bozucuydu.

Orada oturup yanımda hırlayan bir fare varken okuyormuş gibi yaptım.

"Muhteşem," dedi. "İlgi çekici. Büyüleyici. Anlamadığım bir şey var; Charles'ın bu ilişkiden çıkarı ne? Maggie Louise sürtüğün teki."

Hiç de değil! Ona ters ters baktım. O da kitapla yüzünü örtüp bakışımı savuşturmaya çalıştı.

Tamam, Maggie Louise sürtük olabilir ama en sonunda istediğini ele geçiriyor.

"Okulunda uzun saçlı ve perçemli bir kız var, tanıyor musun?" diye sordu.

JenniferJessica'yı mı diyor?

"Saçının bir yanında mavi bir tutam var."

JenniferJessica.

"O kız bana Maggie Louise'i hatırlatıyor," dedi.

Ne? Dönüp ona baktım ama o gülümseyerek ilgiyle kitabı okuyordu.

JenniferJessica'nın Maggie Louise'le alakası yok. Hem ne kadar tanıyor onu? Senin tipin değil o, demek istiyorum. Tipinin ne olduğunu nereden biliyorum ki? Hangi erkek JenniferJessica gibi birini arzulamaz?

Benimle kafa buluyor. Ondan nefret ediyorum.

Kim geldi. Eşyalarımı toplayıp arabaya yöneldim. Bu defa peşime takılmadı. İyi.

"Çantanda ne var?" diye sordu Kim, ben koltuğumla bir olup emniyet kemerimi takarken. "Görebilir miyim?" Elini uzattı.

Çantama daha sıkı sarıldım herhâlde çünkü Kim elini geri çekti. "Sorun değil. Sana güveniyorum."

Daha sonra kontrol edecek.

Araba ilerlerken Santana'nın okulun yanındaki evin merdivenlerinden çıkmasını izledim. Bilgisayarları kolunun altına sıkıştırmış. Hervé de omzunda duruyor.

"Orada mı yaşıyor?" diye sordu Kim.

Santana arkasına dönüp el salladı.

Ben de ona el sallamak istiyordum ama... kendimi tuttum.

Sarı ışıkta yavaşlarken neden bilmiyorum ama dönüp hâlâ orada mı diye baktım.

"Ondan hoşlanıyorsun. Görebiliyorum," dedi Kim.

Önüme dönüp içime kapandım. Bir şey gördüğün yok.

*

Küçük dizüstü bilgisayar Mini Me harika. Parmaklarım sert klavyeye hemen alıştı.

İnternete otomatik bağlandı. Acaba Chip yeni bir kullanıcıyı ya da yeni eklenen bir donanımı tespit edebilir mi? Şu noktada hiç umurumda değil aslında. Işığın-İçinden'e giremez.

Yatağa uzanıp siteye girdim.

Final Forumu'na son yazdığım girdiye üç J_Doe cevap yazmış. İnsanlar sözlü ya da fiziksel saldırılara uğramış. Nonoş, standart bir hakaret. Erkek Fatma, sürtük, homo, fahişe. Arap. Bak bu yeniymiş. Bir kıza takılan lakap... Söylemek bile istemiyorum. Üstelik annesi takmış bu lakabı.

Temizlen, diye düşündüm. Kurtul bundan.

Cinsel Saldırı konusuna geçtim. Son girdiyi J_Doe022292 yazmış: *Beni yakaladılar. Peşimdeki oğlanlar Okuldan sonra beni yakaladılar, dövdüler ve bana tecavüz ettiler.*

Yazmaya başladım: "Beni bekler, dolabıma kadar eşlik ederdi. Bir hafta boyunca her gün. Hatta, 'Merhaba D. Ben de seni bekliyordum,' bile derdi."

Derin, hırıltılı yutkunmalar hâlinde nefes alıp vermeye başladım. Her şey tekrar üstüme gelmeye başladı. "Arkadaşları ona Toomey diyordu. Popülerdi. Etrafında sürekli bir sürü insan, özellikle de kızlar vardı."

O hâlde neden benim gibi bir kızı seçmişti? O zamanlar aklım bir karış havada olmasaydı anlardım. Hiç konuşmuyorduk. Sadece sırt çantamı alıp omzuna asar ve benimle birlikte yürürdü.

Çok havalıydı.

"Benimle yürüdüğüne inanamıyordum. İnsanlar yanımızdan geçerken el sallardı. Arkamızdan kıs kıs güldüklerini duyardım ama o önemsemiyor gibi görünürdü. Beni olduğum gibi severdi."

Ne kadar aptalca. Beni tanımıyordu ki. Nereden tanıyacaktı?

"Beni dolabımın yanında bırakır, öpecekmiş gibi eğilirdi. Seksi bir sesle, 'Birlikte geçirdiğimiz bu özel zaman için teşekkür ederim D,' derdi."

Beni öp, diye dua ederdim. Hadi, buyur. İstersen öpebilirsin.

Hiçbir erkek beni öpmemişti. İlkokuldan beri kızlar hep erkeklerin onları öpmesiyle, onlara yüzük vermesiyle övünüp dururdu. Dünyada benim dışımdaki her kızın sevgilisi vardı sanki.

Toomey'nin anısı beni gerçeğe döndürünce karnımı tutarak iki büklüm oldum ama öyle yapınca boynum ağrıdı, midem bulandı. Bilgisayarın üzerine eğilip son hızla yazmaya başladım: "Olayın olduğu gün öğle yemeği sırasındaydım ve herkes önüme kaynak yapıyordu. Ben de izin veriyordum. Hep izin verirdim. Yemek

paramı unuttuğum için dolabıma gitmem gerekti. O da oradaydı. Toomey. Arkadaşlarıyla. Büyük oğlanlardı, sekizinci sınıflar. Benim geldiğimi görünce birbirlerine dirsek atmaya başladılar. Toomey de, 'Selam, D. N'aber?' diye seslenince kalbim pır pır etti. Ona ilk kez bir şey söyledim: 'Yemek paramı unutmuşum.'

"'Öyle mi?'

"Arkamdan gelip kendine çevirdi beni. Cüzdanımdan çıkardığım beş dolarlık banknotu alıp havaya kaldırdı. Almak için uzandığımda çekti. Sırıtıyordu. Kıkırdamaya başlayıp, 'Ver şunu,' dedim. O da, 'Gel de al, D,' dedi. Geriye çekildi, ben de erkekler lavabosunun kapısına kadar peşinden gittim. O içeri girdi, ben durdum.

"Bir anda Toomey'nin çetesi etrafımı sardı. Beni kapıdan içeri ittiler. Ciyak ciyak bağırıyordum ama daha çok kızların, erkekler onlarla uğraştığında bağırdığı gibiydi çünkü bunun sadece bir oyun olduğunu sanıyordum."

Oyun olması gerekiyordu!

"Lavaboda oğlanlardan biri kapının önünde durdu, başka biri de beni ileri itti. 'Hadi Toomey,' dedi biri. 'Öp şunu. Kız istiyor demiştin.' Kollarımı arkadan tuttu. Toomey gülümsedi –daha doğrusu pis pis sırıttı– sonra da ekşi nefesini koklayabileceğim kadar yaklaştı bana. diğerleri tezahürat ediyordu: 'Yap, yap...' Toomey'ye bakınca gözlerinin kararlığını gördüm."

Beni korkutuyordu. Sanki başka bir insana dönüşmüştü. Bir canavara.

"Beni öpmek için üstüme eğildi ama ben kafamı yana çevirdim. Çenemi tutup dudaklarını dudaklarıma o kadar sert bastırdı ki kafam geriye yatıp duvara çarptı. Oğlanların hepsi beni duvara bastırırken Toomey tadım iğrençmiş gibi eliyle dudaklarını sildi. Lavaboya tükürüp, 'Sırada kim var?' dedi."

Ellerinden kurtulup kapıya doğru koştum ama beni yakaladılar.

"Çığlık atmaya çalıştım ama bir el ağzımı sıkıca kapattı. Biri göğsüme dokunup, 'Hey, burada bir sürü şey var,' dedi. Acıtacak kadar sert sıktı. 'Toomey, şişkoların çıplakken nasıl göründüğünü merak ediyordun.' Lavabonun başındaki Toomey gözleriyle süzdü beni."

Tüm gücümle kıvranıp ellerinden kurtulmaya çalıştım ama oğlanlar güçlü ve kararlıydı.

"Birisi bluzumu kaldırdı ve hepsi birden, 'Oo,' diye bağrıştılar. Çırpınırken sütyen askım kopmuştu. Bir saniyeliğine elleri gevşedi, ben de hemen kapıya koştum ama biri eteğimi yakaladı. Hemen dönüp bir tuvalete girdim. Bir el bacağımı yakalayınca ıslak yerde kayıp düştüm. Beni sürükleyerek tuvaletten çıkarmaya çalıştılar ama ben klozete tutununca çıkaramadılar. Eteğimin kaldırıldığını hissedince yere dümdüz yatıp bacaklarımı birbirine yapıştırdım. İçlerinden biri, 'Hadi

gidelim dostum. Bırak şunu,' dedi. Toomey kızıp, 'Ben ne zaman gideceğimizi söylerim,' diye çıkıştı. İç çamaşırımı çıkarmaya çalıştı ama çok çekemedi."

Lütfen gidin, diye dua ettim. Yüzümü klozete dayayıp gözlerimi kapattım ve Tanrı'ya dua ettim.

"Toomey ayağını kalçama koyup, 'Koca g.tlü,' dedi. Üstüme abanmıştı, beni ezecek gibiydi. 'Bizi ispiyonlarsan seni öldürürüz, domuz,' dedi. Tuvaletin kapısı çarpılarak kapandı."

Ellerim klavyeden kalkarken titriyorlar.

Oğlanlar güldü. Gitmeden önce hepsi tuvaletin kapısına vurdu. Sonra yalnız kaldım. Titreye titreye zorlukla nefes alarak iç çamaşırımı yukarı çektim.

Bu zorbalığın da ötesindeydi. Hep korktuğunuz, fiziksel olarak yapabilecekleri şeylerdendi.

Birine güvenecek olursan sana kesinlikle *yapacağı* şey.

Monitöre baktım. J_Doe030393 şöyle yazmış: *Üvey babam ve arkadaşı tarafından tecavüze uğradım.*

Bana yaptıkları şey tecavüz değildi ama kendimi kirlenmiş hissettim.

Hâlâ oradayım. Yerdeki yapış yapış sidiğe bulanmış vaziyette yatıyorum.

Bazen ellerimde sidik kokusu alıyorum. Parmaklarım birbirine yapışıyor. Bazen ellerimi, derim kazınana kadar yıkıyorum.

J_Doe030393 devam ediyor: *Herkes yattıktan sonra kapıyı kilitlerdi. Yaptıklarını kimseye söyleyemiyordum. Beni bir arsaya götürüp öldüreceğini söylüyordu. Keşke öldürseydi.*

Buradaysan zaten öldürmüş demektir.

O zamanla şimdiki zaman arasında sıkışıp kaldım. Ne bırakıp gidebiliyorum ne de yoluma devam edebiliyorum. Tuvalet kapısını o kadar sert kapatmışlardı ki açamıyordum. Dışarı çıkmak için sürünerek altından geçmeye çalıştım ama çok şişman olduğum için sıkıştım. En sonunda kıvrıla kıvrıla kurtulabildim. Yemek sırasında sınıfımı buldum. Toomey de oradaydı, öğretmenimle konuşuyordu. "O." Beni gösteriyor. "Erkekler tuvaletindeydi. Bizi işerken izlemek için tuvalete saklanmadan önce gördüm onu. Sapık."

Öğretmenim bağırmaya başlıyor. Hâlâ kâbuslarımda gördüğüm şey: Bütün gözlerin bana dönmesi. Simsiyah boşluktaki beyaz gözler.

Monitörde yeni satırlar beliriyor. J_Doe021594: *Babam pazar günleri beni banyoya kilitlerdi. Sarhoş olup bir kemerle üstüme yürürdü. Sırtımı, kanayana kadar kemerle döver, sonra beni bağlayıp tecavüz ederdi.*

Dehşet.

Ben de dehşete kapılmıştım.

Sınıfımdan bir kız, "Iyy, iğrenç kokuyorsun,"

deyince herkes benden uzaklaştı. Ellerimi önde tutuyordum; iğrençlerdi, leş gibi sidik kokuyorlardı. Sonra kendimi müdürün odasında buldum. Müdür neden erkekler tuvaletinde olduğumu soruyordu. Ona söyleyemezdim çünkü... Söyleyemezdim. Annemi aradı. *Sapık sapık sapık sapık sapık sapık,* diye bağırıyorlardı.

YETER.

J_Doe022786: *Ortaokulumda kabul töreni ya da kabul ritüeli diyebileceğiniz bir şey vardı: Yedinci sınıflar kafalarını pis klozete sokarlardı. Ama biri benim kafamı klozete batırırken başka biri külotumu indirdi. Kıçıma kalem soktu. Bu, kabul töreninin bir parçası değildi. Ben seçilmiş bir yedinci sınıftım.*

Burada hepimiz seçilmişiz.

O gün, tıpkı diğer günlerde olduğu gibi, annem beni almaya geldi. İşteyken aranıp çağrılmaktan memnun olmadığını biliyordum. Öfkeyle soluduğunu duyabiliyordum.

"Yine ne oldu Daelyn?" diye sordu.

Ağlamaya başladım.

Müdür, "Görünüşe göre gizlice erkekler tuvaletine giriyormuş," dedi.

"Hayır, girmiyorum!"

Annem kafasını eğip bana baktı.

Burnumu çekip sakin olmaya çalışıyordum. "Beni

içeri ittiler. Tuvalete kilitlediler." Gerisini anlatamıyordum. *Lütfen anne, zorlama beni.*

Annem müdüre, "Neden erkekler tuvaletine girsin ki?" dedi.

Müdür cevap vermedi, sanki cevap belliymiş gibi.

Annem uzun geçen bir dakika boyunca tereddüt etti. Sonra, "Ben Daelyn'e inanıyorum. Bana şimdiye kadar hiç yalan söylemedi," dedi.

Söylememiştim, o zamana kadar. Sadece tüm gerçeği anlatmamıştım.

Müdür bana, "Kimin yaptığını biliyor musun? Oğlanları tanıyabilir misin?" diye sordu.

Kulaklarımdaki uğuldama işte o zaman başladı.

"Söyle!" dedi müdür. "Kimin yaptığını söyle bana." Sanki her şey benim suçummuş gibi bana bağırıyordu. Kulaklarımı kapatmaktan nefret ediyordum.

Annem benimle göz seviyesine gelmek için çömeldi ve ellerimi kulaklarımdan çekti. "Sen bize kimin yaptığını söylemezsen sana yardım edemeyiz, tatlım."

Zorlukla yutkundum. Cılız bir sesle, "Hatırlamıyorum," dedim.

"Bence hatırlıyorsun," dedi müdür suçlarcasına.

Annem omuzlarımı sıkıyordu. Kollarıma öyle bir yapışmıştı ki beni sıkıp öldürecekti sanki. "Söyle bize Daelyn. Bana söyle."

Onları ispiyonlamanın sonuçları... Sadece o da

değil, bir de küçük düşme vardı. Bu bir oyundu. Şişman kızı oyna.

"Bunların hiçbirini ara buluculara bildirmedin. Elimde bir tane bile rapor yok," dedi müdür. Sonra anneme döndü. "Zorbalıkla baş etmek için bir arabulucu programı kurduk."

Ne kadar saçma. İnsanların kendi kendilerine polislik yapmalarını mı bekliyorsunuz?

"Sıfır hoşgörü politikamız var," diye ekledi müdür.

Gerçeğe sıfır hoşgörü.

Eve giderken arabada kendimi tamamen kaybettim. "Daelyn, Tanrı aşkına. Ağlamayı keser misin? Aptalca bir şakaymış. Belki o çocukların sana sataşmalarının sebebi gizli gizli senden hoşlanmalarıdır," dedi annem. Bana gülümsedi.

Az kalsın kusuyordum.

"Unut gitsin. Geçti bitti," dedi annem.

Hiçbir zaman bitmeyecek.

"Babana söylemeyelim, tamam mı?" diye ekledi. Böyle durumlarda ne hâle geldiğini sen de biliyorsun."

Babama söylemedim. Anneme de hiçbir zaman tüm gerçeği söylemedim. Ne fark ederdi ki? Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kimsenin yapabileceği veya yapacağı bir şey yoktu.

Ekranda bir mesaj belirdi.

herveh0tsu: Hey D. N'aber?

Bilgisayarı kapattım.

9 GÜN

Beni kapıda bekliyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kızgın görünüyordu.

Ne var?

Kapının arkasında durup bekledim. Ne hareket ediyor ne de konuşuyordu. Peki.

Kapıyı açtığımda, ben çıkarken yolumdan çekilmek zorunda kaldı. "Benimle iletişim kurmayacaksan bilgisayarımı geri istiyorum," dedi.

Tepki vermedim.

"Hadi ama," dedi, ellerini yalvarır gibi birleştirerek. "Lütfen."

Gözleri koyu mavi. Görünce irkilip durdum. Gözlerinin rengini fark edemem. Kafamı eğip hızlı hızlı banka doğru yürüdüm.

"Buralardaki son arkadaşım Almanya'ya taşındı. Uzaktan eğitim okulumdaki diğer herkes de başka eyaletlerde yaşıyor. Zaten hiçbirini tanımıyorum. Çok yalnızım." Parmak arası terlik giymiş, ayak tırnaklarında mor oje var. Erkeklerin tırnaklarına oje sürdüğünü bilmiyordum. Yalnızlık çektiklerini de. Ama bu benimle konuşmasının sebebini açıklıyor. En azından kısmen.

Orada duruyordu. Çantamdan bilgisayarı çıkardım.

"İyi çalışıyor mu?" diye sordu. "Evine gelip bir şey kurmama gerek var mı?"

Bilgisayarı uzattım ama almadı.

"On günlüğüne ihtiyacın olduğunu söylemiştin, o yüzden sayıyorum. Neden on gün?"

Bıkkın bıkkın iç çektiğimde kendini ayaklarımın dibine attı. Bir dizini göğsüne çekip bir kolunu dizine doladı.

Yüzünde ince tüyler var. Biraz özensiz görünüyor. Sevimli. Tabii bir ahmağa göre. Benim için gereğinden fazla sevimli. Bilgisayarı göğsüme dayayıp içime kapandım, içine kapanık birinin yapması gerektiği gibi.

"Mesajımı aldın mı?"

Neden titrediğimi ve nefesimin düzensizleştiğini bilmiyordum. Titrek ellerle bilgisayarı çantama koyup kitabımı çıkardım. On üçüncü bölümü açtım. *Maggie Louise, Jean-Jacques'ın kapısına hafifçe*

vurdu. Gece yarısı bu saatte malikâne gecenin sesleriyle capcanlıydı. Oturma odasında antika saatin tik tak sesleri, kırdaki hafif esintinin gevşek bir panjuru kıpırdatması, pansiyonerlerin merdivende süzülüp koridorda çarpışan hayaletleri... Maggie Louise'in duyuları açıktı. Jean-Jacques kapıyı açtığındaysa bütün arzuları uyandı.

Maggie Louise kimsenin onu kirletmesine izin vermezdi.

Bacağını bırakıp bakışlarını yan tarafa çevirdi.

Bak, dedim içimden. Buraya gelmeni ben istemedim. Duygularının incinmesi, hayal kırıklığına uğraman ya da şişman, çirkin, dilsiz bir kızı bile etkileyemeyeceğini düşünmen umurumda değil.

Umurumda değil. Umurumda değil.

"Hodgkin lenfoma var bende," dedi.

Nefesim kesildi. Kanser değil miydi o?

"Remisyon dönemindeydim ve yendiğimi düşünüyordum. Derken tam da son doktor kontrolümden önce bir yumru buldum."

Uyduruyordu.

"Hastalığın nüks etmesi neredeyse hep, ilk iki yıl içinde gerçekleşiyormuş. Neredeyse. Hep..." Sesi gittikçe kısıldı.

Ona bakmıyordum, güneş yüzünü aydınlatıp saçlarını pırıl pırıl yapıyor olsa da. Kafasını geriye atıp

ayak parmaklarını esnetti. "Bana acı diye anlatmıyorum bunları."

Gözlerini bana çevirip kaşlarını kaldırdı. "Tabii işe yarıyorsa başka."

*

Herkes yalancı. Tanıdığım herkes. O da kanser konusunda yalan söylüyor.

Bugün KT listesinde yirmi üç J_Doe var. İntihar eden yirmi üç kişi. Kim kafasını içeri uzattı. "Baban işten geç gelecekmiş, yemekte sadece ikimiz olacağız. Onu nereden aldın?"

Kapağı kapatıp bilgisayarı yanıma, yatağın üzerine bıraktım. "Santana mı verdi?" Evet, Kim. Bana âşık olduğu için. Beni çok güzel ve çekici buluyormuş.

En büyük yalancı benim.

Yataktan kalktığımda Kim, "Boyunluğunu takmamışsın," dedi.

Masamın yanına gidip bir çekmece açtım. Boştu. Kitap çantam sallanan sandalyenin arkasına takılı. Yanına gidip içinde ihtiyacım olan şeyi aradım. Kalem. Başlamaya zahmet bile etmediğim bir matematik problemi kâğıdının arkası. "Yürüyüşe çıkabilir miyim?" yazıp Kim'e uzattım.

Notu okudu. "Nerede?"

Kalemi masaya bırakıp boş monitörüme baktım.

Kim önce bana, sonra elindeki nota, sonra tekrar bana baktı. Kâğıdı indirip, "Benim de seninle yürümemi istemiyorsundur herhâlde," dedi.

Üzerime diktiği gözlerini, bana ulaşma ihtiyacını hissediyordum. Çok ileri gitmiştim.

"Tamam," dedi. "Ama ben de seni takip ederim."

*

Evden çıkmadan önce şömine rafındaki saati kontrol ettim. Zamanlama her şeydir. Ne zaman ve nasıl olacağı. Okul yolunun haritasını kafamda çıkardım. 26. Cadde'den düz git. Wadsworth Bulvarı'ndan sola dön. Alameda ve Belmar Alışveriş Merkezi'ne kadar yaklaşık beş kilometre. Sonra iki sokak doğuya gidip St. Mary'ye ulaşabilirim.

Arabayla yirmi dakika sürüyor. Ben asıl, okuldan eve gelmemin yürüyerek ne kadar süreceğini bilmeliyim.

Kim'in beni arabayla takip edeceğini kastettiğini anlamamıştım.

Arkamdan oyalanarak geliyordu. Beş dakikada bir evlerin garaj yollarına ya da yan sokaklara girip trafiğin geçmesini bekliyordu. Adamın biri korna çalıp ona hareket çekti.

Sen de ona çek Kim.

Hiçbir tepki vermedi.

Yolun yarısına doğru yeni bir eczane var. Ayaklarım ağrıyor. Evden çıkmadan önce makosenlerimi değiştirseydim keşke. Gerçi şu an başka ayakkabım yok.

Kim arabayı yanıma çekip yolcu tarafındaki camı açtı. "Nereye gidiyorsun Daelyn?"

Yolu öğrenememiş miydi daha?

"Ne yapıyorsun?"

Zaman tutuyorum Kim.

Bitene kadar öğrenemeyeceksin. Beni zamanında bulamayacaksın.

Gece de yapabilirim herhâlde. Onlara uyumadan önce ilaç veririm ama dediğim gibi ilaca erişimim yok. Zaten ilaçların ne yapacağı belli olmaz. Farkında olmadan onları öldürebilirim ama böyle bir niyetim yok.

Hayır, bu defa ikisi de beni kontrol etmeyi akıl edemeyecek. İkisi de işte olacaklar.

İleride bir dişçi levhası yükseliyordu. Boğazım kurudu, bacaklarım ağrıyordu. Vücudum bu kadar fiziksel efor harcamaya alışık değil. İşe yaramaz bir kabuk işte. Umarım yakarlar.

Külleri de saklamazlar.

Sonunda okulu gördüm. St. Mary Akademisi'nin etrafındaki çiti. Kuru bir öksürük ses tellerimi parçaladı, yani ses tellerimden geriye kalanı.

"Hey." Sokağın karşısından Santana'nın sesi geldi.

"Daelyn." Kafamı çevirmeden bakınca verandasındaki hamaktan inip bana doğru koştuğunu gördüm. Gayet iyi görünüyordu. Hasta falan değildi. O salak fare de elindeydi.

"N'aber?" Yanımda durdu. Tekrar hareket etmeye başladım. Okul kapısına ulaşmama az kalmıştı.

Panik yapmaya başladım. Planımda bir kusur çıkmıştı. Kol saatim yoktu. Normalde zamanın bir önemi yoktu ama şimdi vardı.

Hemen dönüp deli gibi bileğime vurdum. Santana kaşlarını çattı. Sonra anladı çünkü, "Bilmiyorum. Saat takmıyorum," dedi.

Kahretsin. KAHRETSİN.

Kim'in arabası tekleyerek kaldırıma yaklaştı. Koşa koşa gidip kafamı pencereden içeri uzattım. Arabanın saati 16:48'i gösteriyordu. Nefes alışım yavaşladı. Hesapladım: Bir saat, on üç dakika. Gitmeden önce öğrenci işleri ofisinin yanındaki kızlar tuvaletinde ortalığın boşalmasını bekleyeceğim üç dakikayı da eklemeliydim.

Yoklamada var yazılmak için ilk derse gitmem gerekecekti. Sonra öğretmenime bir not yazıp boğazımın ağrıdığını ve annemi aramak için öğrenci işleri ofisine gitmem gerektiğini söyleyecektim.

"Pek güzel görünmüyorsun," dedi. "Yani her zaman çok güzel görünüyorsun ama şimdi kıpkırmızı olmuş, nefes nefese kalmışsın." Kuru kuru öksürdüm.

"İyi misin?"

Eğilip hırıltılı bir ses çıkararak ciğerlerimi doldura-cak bir nefes aldım.

Sırtıma dokundu.

Bana dokunma!

Kim pencereden, "Daelyn," diye seslendi. Bir kapı çarpıldı.

Kolumu arkaya çektiler. Vücudumu sürükleyerek sokağın karşı tarafındaki banka götürdüler. Çocuk üze-rime eğildi.

Nefes alamıyordum.

"Su ister misin?" diye sordu.

Nefes almak için çırpmıyordum.

"Al, Hervé'yi tut." Fare kucağıma düştü.

"Ben hemen eve gidip su getireceğim," dediğini duy-dum. "Astımı falan mı var? Astım spreyiniz var mı?"

Kim, "Su. Evet. Sağ ol," dedi.

Kucağımda bir fare vardı. Sessiz bir çığlık göğsüme oturup nefesimi daha da sıkıştırdı. Fare omzuma sıçra-dı ve ince bir ciyaklama duydum. Benden mi gelmişti o ses? Pullu kuyruk kolumu gıdıklıyordu.

Kim öylece tepemde dikiliyordu.

Alsana! diye bağırmak istiyordum. Al şunu üstümden.

"Isırır mı?" diye sordu.

Ben nereden bileyim? Bıyıkları boynumu gıdıklı-yordu.

Kim mesafesini koruyarak banka oturdu. "Okula geri gelmen gerekiyorsa neden benden seni arabayla bırakmamı istemedin?" Sesi kızgın geliyordu.

"Ödevini okulda mı unuttun?" Fare onun kucağına atlayınca küçük bir çığlık attı.

Hırıldayarak nefes alıyordum, her yerim titriyordu. Ölüyor olabilirdim.

"Geldim." Koşa koşa gelip elindeki plastik bardağı suratıma dayadı. Ağrıyan kolumu bardağı tutmam için kaldırdı. Bardak kaygandı. Sanki su taşmış ve elindeki terle birleşmişti.

Elimi tutarak bardağı dudaklarıma götürdü.

Bana dokunmayı bırak.

Tanrım! Sıvı.

Bir bardak dolusu soğuk suyu kafama diktim.

"Daha iyi misin?"

Elini çekti, ben de gözlerimi evet anlamında kırptım.

"Okşayabilirsin," dedi Kim'e. "Hatta, al. Göbeğinin okşanmasına bayılıyor." Santana fareyi Kim'in kucağından aldı ve çevirip Kim'in önünde tuttu.

Yeniden nefes alabiliyordum.

"Gerek yok," dedi Kim. "Dokunmak istemiyorum."

Kim, bankın sırtına yaslanıp dümdüz olurken çaktırmadan gülümsedim.

"Ah." Santana fareyi yüzünün yanına kaldırıp burnuyla farenin kamını dürttü. "Hanımefendiler senin

müthiş fare erkekliğini takdir etmiyorlar dostum." Hervé'yi başının üzerinden geçirip omzuna koydu.

İzlemiyordum aslında. Soğuk bardağı alnıma bastırırken hâlâ boğazımdan kayıp inen suyun yatıştırıcı etkisini hissediyordum.

Kim kayarak bana yaklaştı ve bir kolunu omzuma attı. Ağırlığı hissedebiliyordum. Hissetme. Ona bakamıyordum çünkü bakınca ne göreceğimi biliyordum.

Çaresizlik, zayıflık: Benim yansımam.

"Ah. Buyur." Santana ceplerini karıştırıp bir şey çıkardı ve kucağıma attı. Çikolata. "Ariel bunları kutuyla alıyor."

Kim kafasını kaldırıp Santana'ya baktı. "Sağ ol." Ayağa kalktı. Kendine gelmiş gibi görünüyordu. "Biz de yemek yemeye gidiyorduk."

Hayır. Ne yapacağını biliyordum.

"Bize katılmak ister misin?"

Ayağa fırladım, çikolata kucağımdan düştü. Bardağı sertçe Santana'ya verip arabaya yöneldim.

Benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Teşekkür ederim ama Ariel'e onu bekleyeceğimi söyledim," dedi. "Bugün yemek yapma sırası bende."

Kim'in ayak sesleri arkamdan yaklaşıyor. Santana'nınki de. "Belmar'daki On the Border'a gidin bence. Ariel'in bölümünde oturmak isteyin. Guakamole sipariş edin. Masada hazırlarken, 'Santana, kişnişi

bol koysun diyor, tatlım,' deyin." Arkamı dönünce sırıttığını gördüm.

Ariel'in kim olduğu umurumda değil. Hangi Ariel?

"Başka zaman yapar mıyız?" dedi Santana, Kim'e.

"Tabii ki," dedi Kim gülümseyerek.

Arabaya bindim.

İşaret parmağını yalayıp havaya kaldırdı. "Kuzeyden alçak basınç geliyor. Soğuk dalganın gece yarısına kadar gelmesi bekleniyor. Sıkı giyinin, hanımlar."

Çikolatayı pencereden bana uzattı. Gözleri, hafif tebessümü... Çikolatayı aldım. Santana, "Hervé, 'Daha çok ye, sıska,' diyor," dedi tatlı tatlı.

*

O kadar zayıf değilim. Artık şişman değilim ama zayıf da değilim. Hiçbir zaman zayıf olmayacağım. Şişmanlar kampına gitmiştim. Orada olanlar hakkında konuşmayacağız. Beni *zorla* göndermişlerdi. Kendimi hâlâ şişman hissediyorum. Hep şişman ve çirkin olacağım.

Final Forumu'nda *Zorbalık* konusuna girdim. Artık küçük odanın kapısını açıp o korkuyu serbest bırakmalıydım.

"Annem taşınmanın işe yarayacağını düşündü," yazdım. "Taşınmak her şeyi daha da kötüleştirdi çünkü artık yeni ŞİŞMAN kızdım. Erkekler beni koridorda itip kakıyorlardı. Arkamdan gelip *vak vak*,

paytak paytak diyorlardı. İçlerinden biri bana "Bidon" diyordu."

Midemi bulandırıyorlardı.

"Bir sabah, 5. sınıfın başlarında, 'Buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyoruz,' dediler. Onlara güvenmedim ama sonra, 'Bu bir sır, kimseye söyleyemezsin,' dediler. Sanki onlardan biri olmamı istiyorlardı. Ne kadar saftım. Hademe odasının kapısı açıktı. Kafamı uzatıp baktığımda beni içeri ittiler. Hemen ardından çelik kapının kapanma sesi geldi. Kapı otomatik kilitleniyordu. Kolunu çeviremiyordum. Kapıya vurup, 'Hiç komik değil. Çıkarın beni!' diye bağırdım.

"Zaman geçti. On ya da yirmi dakika falan. 'İmdat!' diye bağırıyordum. 'Burada kilitli kaldım. Çıkarın beni.'"

O odadaki koku burnumun direğini kırıyordu. Kurtulamıyorum... Hâlâ...

J_Doe061171: Arkadaşım –eski arkadaşım– lezbiyen olduğuma dair bir söylenti çıkardı. Sonra biri arabamın yan tarafına sprey boyayla LEZBİYEN yazdı.

Yazmaya başladım. "Küçük oda amonyak ve kusmuk kokuyordu. 'İMDAT! YARDIM EDİN!' diye bağırıyordum."

Gözlerimi kapattım. Panikliyordum. Hiç ışık yoktu. Sadece hareket eden gölgeleri görebiliyordum. Örümcek ve sıçan gibi şeylerin gölgelerini.

Saatlerce orada kaldım. Kapıya vurdum. Çok fena çişim gelmişti. Tutamıyordum.

J_Doe090192: *Evimden çıkmaya korkuyorum. Herkez benim peşimde. Paronoyd* şizafreni *teşhisi kondu bana ama öyle değilim. Peşimde olduklarını biliyorum.*

"En sonunda," yazdım. "Yaklaşık sekiz saat sonra hademe kapıyı açtı. Yanında bir polisle okul müdürü vardı. Bir de annemle babam."

Titrek bacaklarla ayakta duruyordum. "Ah, Daelyn." Annemin sesindeki acımayı hâlâ duyabiliyorum. "Yine ne oldu?"

Beni suçluyordu. Amonyak kokusundan ve kapıya vurup durmaktan delirmiş vaziyetteydim, ellerim kan içindeydi ve annem *beni* suçluyordu. Babam beni kucağına alınca ağırlığım yüzünden inledi.

O zamanlar hâlâ şişmandım. Bacaklarım ıslaktı ve üşüyordu.

"Bacaklarım üşüyordu. Babam, 'Islanmışsın. Sırılsıklam olmuş,' diye bütün dünyaya ilan etti. Utançtan ölmek üzereydim. Evet, altımı ıslatmıştım."

J_Doe090878: *Kötü şeyler karanlıkta olur. Kapalı kapıların ardında şeytani şeyler gizlenir.*

Aman ne kadar derin sözler. Tam bir filozofsun.

Burada kimse kimseyi dinliyor mu?

Klavyeyi dövercesine yazmaya devam ettim. Öfkemi ve hayal kırıklığımın acısını ondan çıkarıyordum. "Annem, 'Bütün gün burada mıydın?' dedi. 'Evet,'

dedim. Hademeye bağırdı: 'Kimse kaybolduğunu fark etmedi mi?'"

Her defasında hastanede çıkardığı o tiz çığlığın aynısıydı. "Bir şey yapın!" Bileklerimi kestiğimde. "Ona yardım edin!" Geçen defa da. "Biri ona yardım etsin. Bize yardım edin!"

Kimse size yardım etmeyecek, ikinize de. Hiçbirimize.

J_Doe040595: *Altı yaşımdayken babam beni taciz etti.*

Cinsel Saldırı konusuna yaz bunu! Bu insanlar okumayı bilmiyor mu?

Gerisini yazmaya başladım ama sonra vazgeçtim. Kimin umurundaydı ki zaten? O gün geçici bir öğretmen vardı ve kimse ona Bidon'un kayıp olduğunu söylememişti. Derin bir nefes alıp yastığıma yaslandım. Bir odada kilitli kalmak hiçbir şeydi. Altını ıslatmak hiçbir şeydi. Kendi sidiğinde, amonyak ve kusmuk içinde oturmanın, parmaklarının kana bulanmasının bir önemi yoktu.

Orada olmamalıydım. Hiç doğmamalıydım.

On yaşına geldiğimde kaderimi çoktan biliyordum. Ortaokulda kaçmak için, kontrolü ele almak için bir plan yapmıştım. Her zaman bir çıkış yolu vardır. Tek yapmanız gereken o yoldan gitmektir.

8 GÜN

Monitörümde bir soru belirdi:
Işığa nasıl gideceksin?

Bu ne demek böyle? Ulaşım yöntemimi mi soruyorsunuz? Ruh ekspresiyle.

Öylece gittiğimizi düşünüyordum. Uçarak ya da buharlaşarak. Vortekse çekilerek. Vücudumuzdan fırlayarak. Döne döne ya da dümdüz. Biz yükselirken melekler şarkı söyleyecekti.

Meleklere inanmıyorum. Bir zamanlar inanırdım. Tanrı'yla bile konuşurdum. Bileklerimi keserken Tanrı'ya, "Beni yanına al. Lütfen. Kötülüklerin içinden çek kurtar," demiştim.

Tanrı beni yanına almayınca inancımı sorgulamaya başladım. Ne kadar inancım varsa artık.

İkinci seferde kesin konuştum. Tanrı'yı tehdit ettim. "Tamam, dinle. Beni tekrar kurtarırsan senden nefret ederim. Seni asla affetmem ve sana inanmayı bırakırım."

Tanrı dinlemez.

Ama ben dediğimi yaparım.

Işığa nasıl gideceksin? Belki de fazla düşünüyorumdur. Yöntemimi öğrenmek istiyorlardır. Gitme Yolumu.

"Boğularak," yazdım.

*

Kahvaltıda Chip, "O yeni dizüstü bilgisayar şifresiz açılmıyor. Şifreyi verir misin?" dedi.

Kim bahsetmiş herhâlde. "Chip'e küçük, pis sırrımızı anlatmayalım, olur mu?" demeliydim Kim'e.

"Hikâyeni okumayacağım," dedi Chip.

"Ne hikâyesi?" diye sordu Kim.

"Bir hikâye yazıyor. Edebiyat dersi içindi, değil mi?"

Bir kaşık dolusu yulaf ezmesini ağzıma tıktım.

Kim kahvesini yudumladı. "Santana'yla konuşuyorsa sorun değil. Arkadaşlar," dedi bana gülümseyerek.

Önümdeki balçığı karıştırdım.

Uzun bir dakika geçti.

"Evden çıkmadan önce şifreni yaz," diyen Chip ayağa kalkıp tabaklarını bulaşık makinesine koydu.

Neredeyse asker selamı verecektim. Şifremi vereceğim ama bilgisayara yine de giremez çünkü bilgisayar parmak izi korumalı.

*

Ellerini başının altına koymuş, bankta uzanıyor. Ayakları çıplak. Parmak arası terlikleri çimlerde. İçine düştüğü kamuflaj desenli şortunu giymiş. Bugün tıraş olmuş. Misket limonu gibi kokan tıraş losyonunu da bol bol sürmüş.

Kanseri olan biri tıraş losyonunu önemsemez.

"Bu sabahki sis kuşağını gördün mü?" diye sordu. "Eminim sis kuşaklarını biliyorsundur. Pek alışıldık bir bilgi değil ama sen de pek alışıldık biri değilsin."

Lafa bak. Ona bakmamama ya da onu dinlememe aldırmıyor.

"İnsanlar konusunda altıncı hissim kuvvetlidir," dedi. "Yedinci his de olabilir. Seni ilk gördüğüm anda anlamıştım. Burada, bankımda, bu manolya ağacının altında."

Yedinci his diye bir şey yoktur. Burası da *benim* bankım.

"Sis kuşağı, sisteki gökkuşaklarına denir. Ama sen zaten biliyorsun bunu. Görmek için çok iyi bakmak gerekir. Neyi aradığını bilmen lazım."

Saçmalayıp duruyordu.

Bütün gece yağmur yağdı. Yağmur konusunda haklıydı. Bu sabah da yoğun sis vardı.

Bankın ucunda, ayaklarımı yere vura vura bekledim. En sonunda bacaklarını sarkıtıp dik oturdu. Sendeleyip bankın kenarını tuttu. "Oo," dedi.

Oturdum. Kitabımı çıkarıp kaldığım yeri açtım.

Maggie Louise pantolonunun fermuarını çekti ve Charles'a, "Binicilik dersime gidiyorum," dedi.

Charles kafasını kitabından kaldırıp baktı. "Bu siste ata binmen mantıklı mı sence?"

"Ariel benim annem. Gerçi On the Border'a gittiyseniz kesin anlamışsındır. Kasabanın her yerinde sevgililerimin olduğunu düşünüp kıskançlığa kapılmanı istemem."

Dudaklarımda oluşabilecek gülümsemeyi görmesin diye yüzümü kitabın arkasına sakladım. Hiç de sandığı gibi yere bakan yürek yakan biri değildi.

"Hayatımda sadece bir kız var," deyip ayağa kalktı.

Gidiyor muydu?

"Maggie Louise."

*

Karanlıktan çıkarken sana kim yardım edecek?

Komik biri. Ahmak ama komik. Gerçekten kanser olsa belli olmaz mıydı? Kel ya da yatağa bağlı olmaz mıydı? Benim hastalığım görünmüyor. Tabii

başarısız olup boyunluk takmak zorunda olmadığım zamanlarda.

Enter tuşuna bastım ama sistem soruyu geçmeme izin vermedi.

Karanlıktan çıkarken sana kim yardım edecek?

Tanrı etmeyecek mesela. Bu sorular çok can sıkıcı. Ne demek istiyorlar? Bunları kim soruyor?

Geri dönüp karanlığa bakarken Kim yanımda olmaz umarım. Gerçi beni bulan o olacak. Okuldan sonra St. Mary'ye gidecek ve olmam gereken yerde olmadığımı görecek. Belki Santana da orada olur. Hervé ile birlikte tabii.

Hervé Villechaize. Başka bir hayatta bunu komik bulabilirim. *Hayal Adası*'nın tekrarlarını izliyor demek. Ben de önceden izlerdim. Başka bir hayatta belki fareler ödümü koparmaz.

"Hiç görmedim, Bayan R. Hasta olduğunu düşündüm," diyecek.

Kim, ancak bedensel bir hastalığım varsa hastalık izni alıp evde kalmama izin veriyor. Okula her gün gidiyorum. Katlanıyorum, katlanıyorum, katlanıyorum.

Kim de, "Onu okula bıraktım," diyecek. Kontrol Noktası A. "Binaya girdiğini gördüm." Onun her günkü yüküyüm. Ben içeri girene kadar bekliyor. Bahçe kapısını açmamı, kapatmamı, geniş yolda yürümemi, dört mermer basamaktan çıkmamı, demir kapı kolunu

tutmamı, kapıyı çekip açmamı, içeri girmemi izliyor. El sallıyor. Son gün galiba ben de el sallamalıyım.

Hayır. Sonra bir daha aklından çıkmaz.

O gün, KT günümde, görev sırası ondaysa Chip muhtemelen ben binaya girmeden gider. Genelde, bahçe kapısından geçtikten sonra içeri gireceğimi düşünür.

Kapıda bir öğretmen kimlikleri ve kitap çantalarını kontrol ediyor. Resmî St. Mary çantalarını takmamız lazım. Üzerinde altın rengi mühür olan lacivert bir çanta bu. Sırt çantası yapılabilir ya da el çantası gibi taşınabilir.

Benim seçme şansım yok çünkü boyunluğum yüzünden el çantası olmak zorunda.

Her sabah ilk yaptığım şey şapele gitmek. Ders başlamadan çok önce bırakılıyorum okula ve avluda diğer kızlarla takılacak hâlim yok. Tüm o JenniferJessica'larla.

Kızlar beni erkeklerden daha çok korkutuyor. Erkekler zalim. Kızlar ise acımasız.

Bir keresinde resim dersinde portre çizmek için ikili gruplara ayrılmamız gerekiyordu. Ne zamandı, yedinci sınıf mı? Adını hatırlamadığım, hatırlamak da istemediğim bir kız benimle takım olmak zorunda kaldı. Güzel kızdı ya da ders boyunca somurtmasa güzel olabilirdi. Ben onun portresini güzel çizdim. Özen gösterdim. O bana benimkini gösterince yüzüm kıpkırmızı

oldu. Çınlayan kahkahalar kulaklarıma hücum ediyordu.

İki bileği de bandajlı, çirkin bir kütle çizmişti.

Kendince, "Kendini öldürmelisin," diyordu.

Şapelde sıraların birine oturup vitraylı camlardan dışarı bakıyorum. Geçen hafta pencere ardına kadar açılmıştı. Neden, bilmiyorum. Kötülük havayla birlikte dışarı çıksın diye mi?

Bir anda orada belirdi. Santana. Avlunun öbür tarafındaki dövme demir parmaklığın dışında duruyordu. Bir grup kız bahçede boş boş dolanırken Santana onlara seslendi. Kızlar döndüler.

Kızların biri gruptan ayrıldı. JenniferJessica.

Neden onunla konuşuyor? JenniferJessica neden gülümseyip saçını omzundan arkaya atıyor? "O senin tipin değil!" diye bağırmak istiyorum Santana'ya.

Sanki umurumda. Bana ne ki?

Karanlıktan çıkarken sana kim yardım edecek? Santana değil. Tabii X ışını görüşü yoksa. Belli ki yok.

İlk ders ekonomi. Yoklama bitene kadar katlanmalıydım.

Okulu iyice inceledim. Gregory Salonu'ndan kolayca dışarı sızılabilir, binaların arasındaki çitlerin üzerinden atlanabilir ve şapelle kafeteryanın etrafından dolaşıp bahçe kapısına koşulabilirdi.

JenniferJessica çitten uzaklaştı. Tekrar arkadaşlarının

yanına gidince hepsi birden kafa kafaya verdiler. Ne dediklerini tahmin edebiliyordum. Kulaklarının ne kadar büyük olduğunu, hava durumu hakkında zırvalayıp durduğunu... Ne olmuş yani? Onu tanımıyorlardı. Tanımaya tenezzül etmezlerdi.

Bahçe kapısı hiç kilitlenmiyor. Sembolik bir şey galiba. Cennetin kapılarının bize hep açık olması gibi.

Saat 09:12 olana kadar yola çıkmış olacaktım.

Bir an dikkatim dağıldı ve bir süre daldım. Uyandığımda hikâye ileri sardı.

Santana gitmişti.

Kim geç kaldığım için kaygılanacak. Okuldan sonra, arabadaki saate bakacak. Kendi kendine tartışacak: Arabadan çıkıp içeri mi girsem? Birkaç dakika daha mı beklesem? Chip'i arayıp ne yapacağımı mı sorsam?

Santana, "Onu bütün gün hiç görmedim Bayan R," diyebilir. Hâlâ oradaysa, hâlâ bankımdaysa. Çitin yanında durup JenniferJessica'ya kur yapıyorsa.

JenniferJessica ona istediği şeyi verebilir. Vermez ama verebilir. Santana, bir JenniferJessica'nın ağzından çıkan her kelimeye inanır çünkü umutsuz. Saf. Sonra JenniferJessica onu koku bombası gibi fırlatır atar.

Bu Santana'yla ilgili değil çünkü o ölmüyor ve benim umurumda değil.

Yürüdüğümü düşünen Kim arabayı yavaş yavaş

sürebilir. Chip eve ondan önce varabilir. Emin değilim çünkü Chip'in ofisi kasabanın öbür ucunda. Yok, ilk Kim gelir. Ne yaptığını söylemek için Chip'i arar. Santana'ya, "Ortaya çıkarsa beni ara, tamam mı?" diyebilir. Ona cep numarasını verir.

Arabayı garaja park eder. Daire A, 3996 Indiana Caddesi. Evrak dosyasını ve yemek çantasını alır ya da belki aceleden onları arabada bırakır. Ayakkabıları bahçedeki çakılları çıtırdatır. Arka kapının kilitli olduğunu görür.

Chip ondan önce gelirse –hemen çıktı ve hızla eve geldi diyelim, o zaman beni önce o bulabilir– "Daelyn, burada mısın?" diye seslenir.

Heyecandan karnım biraz ağrıdı. Hayatta olmayacağım, o yüzden beni kimin bulacağı umurumda olmayacak. Suratımda bir beton blokla birlikte, grileşip şişmiş vaziyette küvette yatıyor olacağım. Chip'in bu durumdan sorumlu olacağını düşünme ihtimali beni biraz rahatsız ediyor. Kusura bakma baba. Beton bloklar olmasaydı başka bir ağırlık bulurdum.

Vicdanımı bastırdım.

Karanlıktan çıkarken sana kim yardım edecek?

"Ben," yazdım. "Kendi yolumu bulacağım."

*

Bu anıları kurcalamak çok bunaltıcı ama içimi temizlemem lazım. Gerçi hatırlamak o hisleri tekrar yaşamama neden oluyor. Temizlenmek için sadece bir günüm var. O yüzden derin bir nefes alıp yazmaya başladım. "7. sınıfı bitirdiğim yaz şişmanlar kampında 10 kilo verdim." Şişmanlar kampı yazmak bile midemi bulandırıyor. Belki de fitness kampı demeliyim.

Ama yaşayacak kadar fit bir şekilde dönmedim oradan.

Ekranımda bir mesaj belirdi: *O şifre işe yaramadı. 123XYZ olduğundan emin misin?*

Chip yeni kullanıcı adımı bulmuş. Bir dakika kadar mesajına baktım, sonra cevap yazdım. "Otomatik doldurmaya kaydettim, şimdi hatırlayamıyorum."

Tekrar tekrar denemeye devam edecek.

"Hikâyemi yazmaya çalışıyorum. Tamam mı?" diye mesaj attım.

"Okumak için sabırsızlanıyorum," diye yazdı.

Umarım ben gittikten sonra bu forumu bulmaz.

"Kamptan sonra birkaç santim uzadım. 152 santimetreyken 157 santimetre oldum. 22 kilo daha verdim. Annem, 'Çok hoş görünüyorsun. Erkekler önünde sıraya girecek artık, diyordu. Babamsa, 'Çok çabuk büyüyorsun. Benim küçük kızıma ne oldu böyle?' diyordu."

Öldü, Chip.

İçimde son bir umut kırıntısı kaldıysa şişmanlar

kampında o da ölmüştü. Hatırlamaya gerek yok. O dehşeti tekrar yaşamak hiçbir işe yaramayacak.

Kaydedecek bir sürü zorbalık anım var. Mesela, sekizinci sınıfın ilk gününde koridordaki dolabımın yanındayken önümden geçen üç kız kafalarını bana çevirdi. Klon gibiydiler. Aralarından biri dudak büktü. Benzerlerine bir şey söyledi ve hep beraber kıkır kıkır güldüler. Hep birlikte alınlarına parmaklarıyla E harfi yaptılar. Ezik manasında.

J_Doe111191 yazdı: *Şişmanlar kampı nerede?*

Cehennemde, diye cevap yazacaktım az kalsın.

Birisi dinliyor, birisi yazdıklarımı gerçekten okumuş ve anlamış. "Arizona'da," diye cevap yazdım.

J_Doe090384: *Ailem beni on bir yaşındayken yatılı okula gönderdi. Ailelerin davet edildiği hafta sonlarında bile hiç ziyarete gelmediler. Eve gidip gitmemi de umursamadılar.*

İç çekip hikâyeme devam ettim. "O an, orada hiçbir şeyin hiçbir zaman değişmeyeceğini anladım. Uzun ya da kısa, şişman ya da zayıf olmam ya da hiçbir gün okula gitmemem önemli değildi. Ben doğuştan eziktim."

Yazmayı bıraktım. Benim dışımda sitede sadece bir kişi çevrim içiydi.

Tam siteden çıkacakken J_Doe111191 cevap yazdı: *Ben de.*

*

İçi boş kitap kapaklarım kitaplığım boş görünüp şüphe uyandırmasın diye atmadım. Beton blokları banyoya götürmek için kitaplığı parçalara ayırdığımda çöplerin geri kalanını odamın son kalıntılarıyla birlikte bir çöp poşetine dolduracağım. Kimseye iş çıkmasın. Yaparken banyo kapısını ardına kadar açık bırakmaya karar verdim. Nefes alabileyim diye. Hiç mantıklı değil. Galiba kapalı kalma fobim var.

Uyuyamıyorum. Karanlıkta dizüstü bilgisayarı açtım. Bilgisayar ışık saçarak uyandı. Siyah-beyaz. Parmak izimle giriş yaptım.

Bir mesaj belirdi: *Keşke bana mesaj atsan. Tavsiyene ihtiyacım var. Santana.*

Ne konuda? Mesajı nasıl öyle çıktı. Çevrim içi bile değildim. Bir süre şaşkınlıkla ekrana baktım. Şeytani dehası falan olmalı. Onun bilgisayarı bu, belki istediği zaman bağlantı kurabiliyordur.

Ona cevap yazarsam onun bilgisayarım kullandığımı anlar. İletişim kurmaya açık olduğumu düşünür. Ona umut vermek istemiyorum.

Işığın-İçinden'e girdim. Kırmızı bayraklı bir mesaj var: *GY bölümünde güncellemeler yapıldı.*

E ne olmuş? Zaten boğulmayı seçtim. Belki de bütün seçenekleri değerlendirmediğimi biliyordu. Nereden bilebilirdi ki?

Başka bir soru daha var.

Seni ne bekliyor?

Bu ne demek?

Atlamaya çalıştım ama soru tekrar tekrar çıkıp duruyor.

Seni ne bekliyor?

Seni ne bekliyor?

Peki. Kafamda canlandırdığım görüntü şu: Tüy gibi ılık bir hava beni yukarı taşıyıp kapıda bırakacak. İncili ya da süslemeli bir kapı değil. Mecazi bir kapı. Ruhum ya da bilincim ruhani bir alana girecek ve ışığı göreceğim. Işık uzaktaki bir küreyi, parlak bir bozuk parayı andırıyor.

Taşlı bir yoldan yürüyeceğim. Başkaları da olacak ama konuşmayacağız. Onların kendi yolları var. Herkes sessiz ve saygılı. Güzel bir şey bu. İlk defa da olsa. En sonunda oraya çıkınca gözlerimi kapatacağım ve oynanan sahneleri görmekten, hayatın ezici ağırlığını hissetmekten kurtulacağım. Kimsenin gözü olmayacak. İçimde bir görüş olacak. İçgörü ya da öngörü gibi bir şeyim olacak.

Bunlar yazılamayacak kadar fazla. "Sonsuz huzur. Berraklık," yazıyorum.

Cevap kabul ediliyor.

KT listesinde iki J_Doe var. Bugün durgun bir seyahat günü galiba. GY seçeneğine tıkladım.

Aç Kalma/Susuz Kalma

Etkililik: 5, zorla yemek yedirilmezse.

Süre: Yaklaşık 40 gün.

Ulaşılabilirlik: 1.

Acı: 3-5.

Notlar: Teorik olarak ilk iki günden sonra kolaylaşır. Yan vasiyet ya da sağlam bir vekâlet, siz bilincinizi kaybettikten sonra yakınlarınızın müdahale etmesini engelleyebilir Amfetamin ya da ecstasy gibi bir iştah bastırıcı kullanmanız önerilir. Ölümcül dehidrasyon son derece acı vericidir.

40 gün vaktim yok. Zaten benim açlıktan ölmem de ironik olurdu.

Donarak Ölmek

Süre: Çok soğuk suda 15 dakika, dondurucuda birkaç saat.

Üşümekten nefret ediyorum.

En alttaki yeni girdilere baktım.

Trenin Önüne Atlamak

Notlar: Korkunçtur. En iyisi boynunuzu raya dayamaktır çünkü omurganızın kırılması en fazla hayatınız boyunca engelli olmanıza sebep olur.

Öyle bir seçeneğim yok.

Birinin Sizi Öldürmesini Sağlamak

Benim için bunu yapacak kimseyi tanımıyorum.

Canlı Canlı Yenmek

Ne tarafından? Notlara geçtim: *Karıncalar ya da büyük kediler gibi etoburlar...*

Ürperdim. Bunun için yağmur ormanında falan yaşıyor olmak gerek.

Kim kapıdan kafasını uzattı. "Kalktın mı?"

Bilgisayarı kapattım. Sabah olmuş.

İçeri girip yatağıma oturdu. "Boynun biraz düzeldi galiba. Boyunluğunu takmamışsın."

Boyunluğun amacı iyileşene kadar boynumu desteklemek ama benim için iyileşme falan söz konusu değil.

Bilgisayarın kapağını kapattım.

"Bu bilgisayarı Santana mı verdi?"

Kafamı sallayabilirim ama tepki vermemeyi seçtim.

"Bir arkadaş edinmene sevindim." Kim elime dokundu, sonra gerçekten elimi tuttu. "Malum konuşmayı yapmamız gerekecek mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Bütün kaslarım kasıldı.

Kim yüzümdeki ifadeye gülüyor galiba. "İnternette ne araştırdığını bilmek bile istemiyorum," dedi. Uzun bir sessizlik oldu, o arada annemin dünyadaki en saf insan olduğunu düşündüm. "Ama cinsel birleşme ya da doğum kontrolü hakkında soruların olursa bana sorabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Tabii canım. Çünkü seninle hep bu mevzulardan konuşuruz.

Ben bakire öleceğim. Bu düşünce hoşuma gidiyor. Öylesine saf.

"Senin için hâlâ endişeleniyorum Daelyn. Canım

benim," dedi annem. Hissiz elimi okşadı. Derimin altından kabarcıklar çıkıyordu sanki. "Yaptığın şeyi yapmana sebep olan şey hakkında konuşabilsek keşke."

Anlamazsın Kim. Sen benim normal olduğumu düşünüyorsun, normal olmamı diliyorsun.

"Ama belki de geride bırakmamız en iyisidir." Elime hafifçe vurdu. Kabarcıklar patladı. "Seni ne kadar sevdiğimizi ve yanımızda olduğun için ne kadar mutlu olduğumuzu bil, yeter." Elini elimin üzerine bıraktı.

Gereksiniminin altında ezilip parçalanmamak için var gücümle uğraşıyordum.

Bir dakika sonra elini kaldırdı.

Dünya varmış.

"Babanla, bu yaz Calgary'ye gidip Beth halanı ve çetesini görelim diyoruz."

İki kuzenim var. Onlar da bana karşı acımasız.

"Ne dersin?"

Buyur Kim, diye düşündüm. Mutlu olacaksan program yap. Erkek delisi kızın olmadan gitmek zorunda kalacaksın.

Omuzlarımı sıkıp, "Seni çok seviyoruz," dedi.

Biliyorum. Kendilerince, umutsuzca beni sevdiklerini biliyorum.

Böyle zamanlarda sevgi hissetmediğim için şükrediyorum.

7 GÜN

Şarkıyı söylüyor bile sayılmazdı. Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. İkinci sopranoların zor bir kısmın provasını yaptıkları bir molada, "Umarım senin dikkatini dağıtmıyorumdur," dedi.

Ona neredeyse bakıyordum. Neredeyse.

"Berbat söylediğimi biliyorum. Koro dersini almamın sebebi diğer seçeneğimin çim hokeyi olması. İğrenç." Tombul dilinin ucunu ısırdı. "Bu arada, ben Emily."

Şu ana kadar ne kadar şişman olduğunu fark etmemiştim. Yani şişman olduğunu fark etmiştim tabii. Şişman çocuklar diğer şişman çocukları hep fark eder. Böylece kendilerini onlarla karşılaştırıp ben o kadar şişman değilim, diye düşünebilirler.

O, şişman.

"Şarkı söylemeyi kesmemi istersen beni dirseğinle dürt."

Ben cevap vermeyip, hareket etmeyip, varlığının farkında olduğuma dair herhangi bir belirti göstermeyince, "Sen Daelyn'sin, değil mi? Seninle konuşurken kafanı çevirmen gerekmesin diye burada dursam daha mı rahat olursun?"

Önüme geçti. Beyaz bluzunu normalde yapmamız gerektiği gibi eteğinin içine sokmamış çünkü o zaman göbeği belli olur.

Gözlerimi yerden ayırmadım. Ayaklarından. Kalın ayak bileklerinden.

"Sormamın sakıncası yoksa..."

"Hep beraber, kodadan itibaren," dedi Bay Hyatt.

"Tüh." Yerine geçip, "Koda ne demek?" diye fısıldadı. Sonra da kıkır kıkır güldü.

Başka bir hayatta arkadaş olabilirdik.

İki şişman kız mı? Mümkün değil.

*

Çiseleyen yağmur gri ve yapışkan. Ben banka ulaşana kadar nükleer kış geldi. Siyah bir bulanıklık görüş alanıma girdi ve birinin beni çekip ayağa kaldırdığını hissettim. "Hadi!" diye bağırdı.

Islak çimlerden evine kadar âdeta sürükleyerek

götürdü beni. Verandanın merdivenlerine yöneltti. "Ben sana ilkbahar yağmurlu geçecek dedim mi demedim mi?" diye bağırdı.

Hava durumu kanalını izliyorsun. Aman ne büyük marifet.

Yağmur oluklu çatıdan aşağı akıyor.

Ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. "Of. Sırılsıklam olmuşsun." Saçlarını salladı. Diken diken ettiği saçları yapış yapış olmuş. Koyu dipleri görünüyor. "İçeri gel de kurulan." Kapıyı açıp benim için tuttu.

Bekledi.

Bıraktı. "Ya da gelme."

Basamaklardan geri indim.

"Daelyn." Kolumu çekiştirdi. "Aptallık etme."

Kolumu elinden çektim. Şişman ve çirkin olabilirim ama aptal değilim. Dış görünüşümden fazlasına bakmak isteyen olsa beynim olduğunu fark ederdi.

Suları sıçrata sıçrata merdivenden inip yolumu kesti. "İçeri girmen şart değil. Annenin gelmesini beklerken verandada dursan yeter."

Bir gök gürültüsü ikimizi de yerimizden sıçrattı. Gök gürültüsünden korkarım. Etrafımdan dolanıp beni hafifçe iterek merdivenlerden yukarı çıkardı. Yürürken sendelediğimde beni tuttu.

Ben de ona çantamla vurdum.

"Ah." Kolunu tuttu. "Ne var onun içinde? Kitap

mı?" Yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. "Kadınlarımın cesur olması hoşuma gider."

"Kolumun kırık olması da hoşuma gider," diye ekledi.

Gitmeye yeltendim ama ellerini sallayarak kaçmama engel oldu. Bir yere gittiğim yoktu zaten. Henüz.

Kafamı çevirip verandaya göz gezdirdim. Santana'nın hamağı. Eski bir koltuk ve divan. Etrafından dolanıp mobilyaların yanına gittim ve divana çöktüm. Divan taş gibi sertti.

Kolunu tırabzanların üstünden uzatıp elini açtı. "Islak," dedi. "Ama hızlı hareket ediyor. Tam yedi dakika içinde hava açılacaktır."

Kol saatim olsa süre tutardım.

"Otursam rahatsız olur musun?" dedi arkamdaki sandalyeyi göstererek.

Bana dokunmasın diye geriye kaydım.

Sandalyenin kolunun üstünden atlayıp oturdu. "Biri bunu bahçemize bıraktı. İnanabiliyor musun? Klasik 1958 model bir Broyhill."

Sandalyeden bahsediyor galiba. Islak kıyafetlerinin ve meyan köklü nefesinin kokusu burnuma geldi.

"Ariel bunu odama almama izin vermiyor. Yine hijyene merak saldı. 'Pire ısırığı kansere sebep olmaz be kadın,' diyorum."

Duyularımı bulandırmak için kendimi zorlayıp griliğe baktım. Gerçekten kanser olamazdı.

"Beni duymuyor. Tıpkı senin gibi. Sözlerime ve sesime kayıtsız kalıyor."

Ben seni duyuyorum. Söylediğin tek bir kelimeye inanmıyorum, hepsi bu.

Gözlerimi kısınca bankın yanındaki kaldırımı görebiliyordum. Galiba gözlüğe ihtiyacım var. Okumak gittikçe daha da zorlaşıyor. Bakın işte Kim ve Chip, sizi optometri masrafından kurtarıyorum.

"Hey, boyun zımbırtını takmamışsın."

Boyunluk çantamdaydı. Boynumun ağrısından ölüyordum. İstemeye istemeye boyunluğu çantamdan çıkarıp taktım. Yardım etmek için elini uzattı ama hemen ayağa kalkıp tırabzanın yanında durdum. Yağmur diniyor.

"D," deyip iç çekti. "Geçilmez kale gibisin."

Daha bu ne ki!

"Kaç dakika oldu? Beş mi, altı mı?" Ayağa fırlayıp kol saatime bakmak ister gibi bileğimi tuttu. Geri zekâlı, saatim yok benim. Kolumu çektim ama çok sıkı tutuyordu. Sonra elimi çevirdi.

Bana dokunduğu yerlerdeki derim âdeta kavruluyordu. Parmakları biraz gevşedi. Onlara bakıyor. Yaralara...

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Artık elimi alabilir miyim lütfen?

"Ne zaman yaptın bunu?" Başparmağını iyileşen derimin üstünde gezdirdi. Yanıyordu.

Kolumu çektim.

"Korktun mu?"

Neden öğrenmek istiyor bunu? Evet, korktum. Bunu yaptıktan ve hayatta kaldıktan sonra.

Kim nerede? Emirlere uyup bankta bekleyeceğimi bilmiyor mu?

"Ölüm beni çok korkutuyor. İki bileğini de aynı anda mı kestin?"

Hayır, aptal. Yaptığın eli değiştirmen gerekiyor. Sırayla. Sonra jilet kandan kayganlaşıyor.

"Gerçekten ölmek *istedin* mi?" Sesi kısık, neredeyse fısıltı gibiydi.

Kim'in arabası suları sıçratarak kaldırıma yanaştı ve beni bu aptal bilgi yarışmasından kurtardı.

*

Siteye girdim. Panoda bir sürü aktivite vardı.

Okul. İş. Bozulmuş ilişkiler. Bozulmuş insanlar.

Uyuşturucu kullanan insanları okumak çok bunaltıcı. Aşırı doz alanları. Birisi iki kardeşinin bir yıl arayla öldüğünü, şimdi de sevgilisinin beyin kanseri olduğunu yazmış. Uyku hapları ve alkolle intihar edecekmiş.

Ah şu insanlar, diye düşündüm. Zayıf ve trajikler. Kendileri kaşınıyorlar.

Google'ı açtım. Arama çubuğuna, "Hotchin lemfona," yazdım.

Google sordu: Bunu mu demek istediniz? *Hodgkin lenfoma*

Her neyse. Bağlantıya tıkladım: Lemfoma Bilgi Ağı

Hodgkin lemfoma ya da Hodgkin hastalığı lenf sistemindeki kötü huylu (kanserli) hücre büyümesidir. Semptomlar arasında boyundaki ve koltuk altındaki lenf düğümlerinin ağrısız şişmesi, bir türlü geçmeyen ateş, gece terlemeleri ve diyetsiz kilo verme olabilir. Hastalık erkeklerde daha yaygındır. Hodgkin hastalığı vakalarının yaklaşık %10 ile %15'lik kısmı 16 yaşın altındaki çocuklarda teşhis edilmiştir. Tedavideki gelişmeler Hodgkin hastalığına yenik düşen hasta sayısını azaltmıştır ama hastalığı nükseden hastalarda hayatta kalma oranı düşüktür Maalesef bu yıl 1320 kişinin bu hastalıktan dolayı hayatını kaybetmesi beklenmektedir.

Sayıyı okudum. 1320. 1320.

Benim neden ölümcül hastalığım yok ki? İşim çok daha kolay olurdu.

6 GÜN

Kim'in yumuşak sesi kulağıma geliyor: "Daelyn. Geç kalacaksın." Bilincim yer altından yukarı tırmanıyor. Mantarlar ve küf. Gözlerimden kurtçuklar çıkıyor. Pislik ve kusmuktan bir pıhtı boğazımı tıkayıp beni boğuyor.

"Canım. İyi misin?"

Kim'i itmek için kollarımı ileri savurdum. Üzerimdeki toprağı eşeleyerek mezarımdan çıktım.

Çok zor uyudum. Rüya da gördüm. Gece boyunca uyuduğum zaman çok korkunç rüyalar görüyorum. Bir psikolog bu rüyalarıma gece terörü adını vermişti.

Okula giderken yol boyunca, mezar rüyası aklımdan çıkmadı. Üşüyorum. Mezarlık, toprağa gömülme olgusu beni korkutuyor. Ölü de olsam diri de.

Rüyam tek sahneden oluşuyordu: Ben mezardaydım.

İntihar notu bırakmayı planlamamıştım. Şimdi acaba bıraksam mı diyorum. Kim'le Chip'e yakılmak istediğimi söylerim.

Kim'in sesi kulağımda yankılanıyor. "İyi günler tatlım."

İyi gün. İyi gün.

Şapelde titreyerek oturuyorum. Seninle konuşmuyorum Tanrı. Soru bile sorma. Santana yaralarım hakkında soru soran ilk kişi. İnsanların yaralarımı gördüğünü biliyorum çünkü bakışlarını hissediyorum. Bulaşıcı olduğumu düşündükleri için benden uzak duruyorlar. Santana düzgün bir soru bile sordu: Korktun mu?

O korktuğunu itiraf ediyor. Yani belki... kanser konusunda doğruyu söylüyordur. Gerçekten ölüyorsa onu kıskanıyorum. Neden ben değil de o ölüyor? Onunla seve seve yer değiştirirdim.

Ekonomi dersine giderken Emily'ye yakalandım. "Bağlı taleple ilgili bölümü okudun mu? Hiç anlamadım. Arz-talep modelini bile anlamıyorum. Azıcık anladım ama belki birlikte çalışabiliriz."

Çaresizliği beni üzüyor. Ben de önceden öyleydim.

Yapacağım şeyi yapmak zorundayım. Hızlanıyorum.

Ağır ayak sesleri arkamdan geliyor. "Geç mi kaldık? Kol saatime göre daha iki dakikamız var."

Yapma Emily. Lütfen.

Sınıfa neredeyse koşarak girip bir sıraya gittim. Her zaman oturduğum, kapının yanındaki sıra değil. Ben sıraya otururken Emily'nin kapıda, tereddütlü bir hâlde durduğunu gördüm.

İçgüdülerine güven Emily.

Her zamanki sırasına oturdu. Akıllı kız.

*

Kafamı toplayamıyorum. Toprak. Küller. Öğle yemeği arasında tek başıma yemek yiyorum. Final Forumu'nda bir J_Doe şöyle bir intihar notu yazmayı önermişti:

Sevgili

__anne

__baba

__sevgili

__diğerleri

Beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu çünkü:

__kararımı çoktan vermiştim

__hayatım boyunca acı çektim

__siz fark etmediniz

__yanımda olmadınız

Kendi hayatımı sona erdirdim çünkü:

__siz iğrençsiniz

__dünya iğrenç

__hayatım iğrenç

__işim iğrenç

__tuvalet iğrenç

İntihar konusunda şaka yapılmamalı ama bu biraz komikti.

Ağzımdaki mantarsı, küflü tat gitmiyor. Emily'yi görüyorum, o da yalnız yiyor. Bana fazlasıyla kendimi hatırlatıyor. Tek fark, benim uyuşuk bir kişiliğim varken onun cıvıl cıvıl olması. Aşçılar yemek servisini yaparken ben mutfakta yemek yiyorum. Kim ile Chip aşçıların yemeklerimi öğütücüden geçirip mutfakta yemek yememe izin vermeleri için ayarlamalar yaptılar.

Santana'yı düşünüyorum. Acaba kanser olunca canın yanıyor mudur? Acı çekiyor gibi görünmüyor. Ölmek ne kadar zaman alıyor?

Emily kalktı, gidiyor. JenniferJessica ona çelme takınca iştahım kaçtı.

*

Bankta. Dirseklerini dizlerine koymuş tırnaklarıyla oynuyor. "Merhaba." Kafasını kaldırıp bana gülümsedi.

Farklı görünüyor. Neden?

Bankın ucunda bana yer bırakmış. Ona yazıp beni rahat bırakmasını söylemeye karar verdim. Lütfen, kibar bir şekilde, git başımdan, seninle gerçekten uğraşamam. Çoğu yeri boş olan ekonomi defterimi çıkardım.

"Bu sence neye benziyor?" dedi. Yakasını indirip boynunu açtı. "Burada."

Eliyle bir kabarıklığı gösteriyordu. Kafamı yavaşça çevirip baktım.

"Yine bir yumruysa ve zaten kemoterapi görüyorsam..." Yakasını kaldırıp ürperdi. "Of be." Sırtını düzleştirip kollarını havaya kaldırdı. "Paranoyak oldum. Endişeden kurtulamıyorum."

Farkına bile varmadan, "Biliyorum," yazdım.

Göz göze geldik. Gözlerinde bir şey var. Anlayış mı?

Gözlerimi kaçırdım.

Bacaklarını uzatıp banka tekrar yayıldı. Bir kol sinsice omzuma geldi. Kafayı mı yedin? Öne kaydım.

"Muhtemelen bu defa yüksek dozlu kemoterapiye ve kök hücre nakline ihtiyacım olacak. Ne kadar eğlenceli."

Beni huzursuz ediyor. Defterim kaymaya başlayınca sertçe kucağıma koydum.

"Belki yine saçlarım dökülür. Dazlakken çok yakışıklı oluyorum." Bana dönüp sırıttı.

Yüreğimin pır pır etmesine engel olamıyordum. Yüzüm mü kızarıyordu? Yüzümü saçlarımla saklamaya çalıştım. "Rica etsem..." diye yazmaya başladım.

"Ariel'e bu yeni yumrudan bahsetmek istemiyorum. Nüks yüzünden zaten çok kaygılı. Sence söylemeli miyim? Yani yapabileceği hiçbir şey yok. Bu benim

savaşım. Söylersem ağlayıp bunu tekrar yaşamak zorunda kalacağımız için ikimizi de perişan ve suçlu hissettirir. Üstelik hasta olan o bile değil." Kafasını iki yana salladı. "Onun için zor olduğunu biliyorum. Ona söylemezsem beni öldürür." Duraksadı. "Bunun komik olması gerekiyordu."

"Kemoterapi nasıl bir şey?" diye yazdım.

Okuyup, "Tarif edilemez bir dehşet," dedi. "Ama galiba alışıyorum çünkü bu defa yan etkiler o kadar kötü değil."

Yutkununca canım yandı.

"Mecbur kalırsam canavarla savaşmak için kemoterapiye girerim. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa..." Bana dokunmasıyla ayağa fırladım. Kaçabileceğim tek yer okuldu. O yüzden bahçe kapısına doğru yürümeye başladım.

Bilin bakalım kime rastladım? JenniferJessica. Siyah bir Mercedes kaldırıma yanaşıp korna çaldı. Arabaya giderken bir bana bir Santana'ya baktı. "Merhaba," dedi Santana.

JenniferJessica'nın dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı.

Santana'mn bunu görmüş olmasını umdum. "N'aber?"

JenniferJessica cevap vermedi.

O, Mercedes'e atlayıp gözden kaybolurken Santana

arkasından baktı. Bana bakıp gözlerini kocaman açtı. "Çok korkunç bir kız."

Ne kadar korkunç olduğundan haberi bile yok.

"Daelyn..." dedi kolumu tutarak.

Elinden kurtulup bahçe kapısını arkamdan çarparak kapattım.

*

Nasıl hatırlanacaksın?

Yine yoruma açık bir soru.

Mezar taşıyla hatırlanmayacağım kesin, o kadarını söyleyebilirim. Beni toprağa koymayın.

Daelyn Rice anısına.

İyi bir kızdı.

Hayır, değildi. Berbattı.

Beni tuvalete atıp üstüme sifonu çekin. İnsan atığıyım ben.

Galiba sıkıcı biri olarak hatırlanacağım. Çekingen.

Beni kimse tanımadı. İnsanlar geldiler. Sonra gittiler.

Kibardım galiba. Anlayışlı değildim ama başkalarını düşünüyordum. Sırada hep yerimi veriyordum. Kalem ve kâğıtlarımı ödünç veriyordum ya da insanların benden almalarına müsaade ediyordum. Bir cinsel saldırıyı bildirmedim.

Nasıl hatırlanacaksın?

Kimse hatırlamayacak... Kapım çalınınca irkildim.

Kim göründü. O da farklı. Ne oluyor? Sağlam ve canlı görünüyor. Açık kahverengi kaşlarımı ondan almışım.

"Sana telefon var," dedi. Elinde cep telefonunu tutuyordu. Beni kim ararda ki? Emily olmasın. Lütfen.

"Santana."

Elinde telefonla bana doğru yürüdü. Telefona sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi baktı. Ne yapacağını bilemeyen tek kişi o değildi. "Peki, veriyorum," dedi telefona. Bana verdi.

Neden aldığımı bilmiyordum. Ya da kulağıma neden koyduğumu.

"Daelyn, benim. Sana bir şey soracaktım ama korkup vazgeçtim. Ya şimdi ya asla, değil mi?"

Neden bahsediyordu bu?

"Kalemin var mı?"

Kalem mi? Masamın üstüne baktım. Sonra, çok saçma diye düşündüm. Neden?

"Evet için bir, hayır için iki kez vur," dedi.

Kim'e baktım.

"Ah, affedersin," dedi ve odadan gülümseyerek çıktı.

"Durum şu: Gelecek hafta doğum günüm var. Cuma günü hatta. On sekizime giriyorum. Acaba benimle yemeğe çıkar mısın, diyecektim."

Ciddi mi bu? Buluşma gibi mi yani? Gelmezse ya da bana yanlış adres verirse ya da...Elimdeki telefonu hissedebiliyordum. Seslerini kafamın içinde duyuyordum.

Benimle alay edişlerini. Bana sataşmalarını.

"Evet için bir kez, hayır için iki kez..." Telefonu kapattım.

*

Ne yemek istersin?

Sadece bu kadar mı yiyeceksin?

Film izlemek ister misin?

Ne üzerinde çalışıyorsun?

Kendini nasıl hissediyorsun Daelyn?

Okula uyum sağlayabiliyor musun?

Derslerini seviyor musun?

Hiç arkadaş edindin mi?

İlaçların işe yarıyor mu?

İntiharı düşündüğün oluyor mu?

Seni sevdiğimizi biliyor musun?

Şimdi ne yazıyorsun?

Sana güvendiğimizi biliyorsun, değil mi?

İlaçlarını aldın mı?

Yeterince uyuyabiliyor musun?

Kirli çamaşırlarının daha fazla olması gerekmiyor mu?

Boyunluğun nerede?

Odan neden boş görünüyor?

Hâlâ o bilgisayarın başında mısın?

Işığa giderken sana kim rehberlik edecek?

Nasıl hatırlanacaksın?

Sence bu yumruya benziyor mu?

Doğum günü partime gelecek misin?

Arz konusunu anlıyor musun?

Ekonomi nedir?

Mutluluk oranını arttırdın mı?

Mücevher kutun nerede?

Bana şarkı söyler misin?

Ne okuyorsun?

Santana ölüyor mu?

Bir erkek nasıl yalnızlık çekebilir?

Dikkatini dağıtıyor muyum?

Bende ne görüyor?

Arkadaşım olur musun?

Çantandaki ne?

Nereye gidiyorsun Daelyn?

Ne düşünüyorsun Daelyn?

Neden ağlıyorsun Daelyn?

Cevap vermek zorunda değilim. Sen soruyu bilene kadar.

5 GÜN

İçimi boşaltmaya, bütün gerçekleri anlatmaya karar verdim. Işığın-İçinden'e girdim ve *Zorbalık* seçeneğine tıkladım.

"Şişmanlar kampı Arizona'da çöldeydi. Eski bir askerî üs bile olabilirdi. At binme, yüzme ve el işi gibi eğlenceli aktiviteler olacaktı güya. Annemin bana verdiği broşürde öyle yazıyordu. Babam broşüre benimle birlikte bakıp harika göründüğünü söyledi, annem de küçükken kız izci kampına gitmiş ve orayı çok sevmiş. Bunu duyunca anlamam gerekirdi. 'Muhteşem olacak. Geri döndüğünde zayıf ve sağlıklı olacaksın,' dedi."

İtiraf ediyorum, biraz heyecanlanmıştım.

"Orada olduğum süre boyunca hiç at görmedim. Havuz dedikleri kurumuş bir çukurdu. Eğitmenler de

ya üniversite öğrencisi ya da üniversiteyi bırakmış kişilerdi. Eğitimlerini sadizm üzerine yapmışlardı."

Bunu anlamam çok sürmedi. Zorba acemi birliğini onur derecesiyle bitirmişlerdi.

"Ailelerimiz bizi bırakır bırakmaz işkence başladı. İlk kez tartılmamız için sıraya girmemiz gerekiyordu. Kocaman, yuvarlak göstergeli, sanayi tipi bir tartı, bir de elinde megafonla adınızı herkese duyuran bir eğitmen vardı."

Çok utanç vericiydi.

J_Doe060787: Askeriyeden öyle nefret ediyorum ki. Beni mahvettiler.

Dinler misin?

"Herkes, üzerinden çıkarabildiği her şeyi çıkardı. Ayakkabılarını ve çoraplarını da. Erkekler tişörtlerini çıkardı. Bir kız sütyenini bile çıkardı. Tek sıra hâlinde durmamız gerekiyordu. Kızlarla erkekler bir aradaydı. Konuşma, şakalaşma yoktu. Tartılmalar şaka konusu olamazdı."

O zamanda olamazdı, şimdi de olamaz.

"İnsanların kilosu 88, 95, 113 falan çıkıyordu. Benim sıram geldiğinde o kadar çok terlemiştim ki basamaklarda kayıp dizimi morarttım. Hiç umursamadılar. İsmim bütün dünyaya duyuruldu, artık herkes şişmanlar kampına gittiğimi biliyordu."

Sanki nerede olduğumu ya da kim olduğumu umursayan vardı da.

J_Doe060787 yine yazdı: *Patronumdan nefret ediyorum. Her konuda üzerime geliyor. İşimden nefret ediyorum.*

O zaman istifa et, dedim içimden.

"'Tartıya çık,' diye buyurdu eğitmen. 'Dön.' Göstergeyi izlemek zorundaydık, böylece ne kadar iğrenç derecede şişman olduğumuzu kendimiz görebiliyorduk.

"80. İlk kilom buydu. Eğitmen boyumu ölçtü. 'Ağır derecede obez.'

"Sanki bütün dünyaya bağırmış gibiydi: AĞIR VE İĞRENÇSİN.

"Sahneden inerken benden önce tartılmış bir kız döndü ve sıktığı dişlerinin arasından, 'En azından senin kadar şişman değilim,' dedi."

Bu kampın sloganı oldu. En azından senin kadar şişman değilim.

Eğitmenlerin hepsi fit ve güzeldi tabii. Bizim hiç olamayacağımız kadar kusursuz modellerdi.

Bir J_Doe daha yazdı ama ne yazdığını okumadım. Uzun ve kendi hakkında bir şeydi.

"Sabahları, öğlenleri ve geceleri egzersiz yapıyorduk. Jimnastik yapmamız gerekiyordu. Zıplama ve mekik. Merdiven çıkma. Koşu bandı. Daha kahvaltı bile yapmadan koşmak zorundaydık."

Ayaklarım sürekli ağrıyordu. Ayak bileklerim

şişmişti. Şimdi bile oturup bileklerime bakınca balon gibi şiştiklerini, topuklarımda kabarcıkların oluştuğunu görebiliyorum. Patlayıp kanıyorlar.

J_Doe053175: *Kocam beni dövüyordu. Bana her türlü hakareti ediyordu ama ben onunla kaldım. İnsanlar beni suistimal etmesine niye katlandığımı soruyordu. Onu sevdiğim için katlanıyordum. Sonra beni başka bir kadın için terk etti.*

Bu aşk mı? Birinin seni dövmesine ve sana iğrenç davranmasına izin vermek mi? Ah şu insanlar o kadar... Zayıflar ki. Hayatlarını değiştirecek güçleri yok. O hissi biliyorum. Tek yapabileceğin katlanmak. Bunun seni ne kadar yıprattığını kimse anlamıyor.

Konuyu dağıtmamalıyım.

"Kahvaltıda bir kâse yulaf ezmesi, sulandırılmış portakal suyu ve bir dilim kızarmış kuru ekmek vardı. Mümkün olduğunca yavaş yiyorduk çünkü kahvaltıdan hemen sonra daha fazla egzersiz yapmak zorundaydık."

J_Doe081493 cevap yazdı: *Kilo verdin mi?*

Birileri bunu okuyor. "Neden? İstediğini aldığın sürece istismara katlanacağın için mi?" diye cevap yazmak istiyorum.

Şu an bunu tartışmak istemiyorum. Sadece yazacaklarımı yazıp bitirmek istiyorum.

"Tırmanma duvarlarının, ip merdivenlerin ve kum havuzlarının olduğu bir engelli koşu parkuru vardı. Kumda yılanlar bile vardı."

Gerçek yılan değil. Plastik. Yine de komik değildi. Oradaki hiçbir şey komik değildi.

"Bir eğitmen başımızda durup süre tutuyor ve 'Daha hızlı, daha hızlı. Koca kıçını yerden kaldır, kızım. Kımıldayın. Yılanlara dikkat edin!' diye bağırıyordu."

Orada bulunmaktan duyduğumuz utanç yetmiyor muydu?

Eğitmenler sıkılmıştı galiba, o yüzden bizi sadistçe oyunlarında piyon olarak kullanıyorlardı.

Ekrana bakınca J_Doe081493'ün yine bir şeyler yazdığını gördüm: *Yılan mı dedin?*

Boş ver yılanları. Yılanlar sorunlarımızın en küçüğüydü.

"Günde üç kez tartılmamız gerekiyordu. Üç. Siyah, spor bir sütyenle esnek bir şort giymek zorundaydık. Bir gün eğitmenlerden biri karnımı dürtüp, 'Şu yağ yığınına bak. Kendinden iğrenmiyor musun?' dedi."

Bana *dokundu.*

Nefesimi toparlamak için bir dakika kadar bekledim. Kafamdaki uğultuyu bastırmaya çalıştım. Gerçek aynı kaldı. O zaman da şimdiki gibi kendimden iğreniyordum.

"Duşa giderken bütün duvarları aynalarla kaplı bir odadan geçiyorduk. Diğer taraftaki bir eğitmen, 'Havlunu indir. Ne gördüğünü söyle bana,' diyordu.

"Cevap vermezsek bütün kadın eğitmenler, 'Ne gördüğünü söyle bana!' diye bağırıyordu.

'Şişman.'

'Ne?'

'Şişman,' diye bağırıyorduk daha yüksek sesle.

'Seni duyamıyoruz.'

"ŞİŞMAAAN!"

"Ondan sonra gitmemize izin veriyorlardı. Duşlarda paravan yoktu, o yüzden başka iki şişman, çıplak kızla birlikte durmak zorundaydık. Kimse konuşmuyordu."

Utançtan ölüyorduk. Gururumuz kırılıyordu.

J_Doe081493: *Orada ne kadar kaldın?*

O kısma geliyorum. Bırak da bitireyim.

"Geceleri," yazdım, "bazı kasetler dinlemek zorundaydık. Kişisel gelişim kasetleri. İğrenç, değersiz domuzlar olduğumuza ikna olmamıza yardımcı oluyorlardı."

Uyurken bile ezbere söyleyebilirim kasetlerdekileri. "Ben şişmanım. Kilom üzerinde gücüm var. Egzersiz yapıp düzgün beslenirsem bütün fazla kilolarımı verip kendimden memnun olabilirim."

Benim hem o zaman hem de şimdi duyduğumsa, "Ben şişmanım. Gücüm var," sözlerinden ibaretti.

Parmaklarım ağrıyor ama hızımı aldım, devam etmeliyim.

Ekranda bir mesaj belirdi: *Daelyn, bir saattir bilgisayar başındasın. Artık bırakma zamanı.*

İşim bitince Chip! Bırak şunu bitireyim.

"Şişmanlar kampı altı hafta sürdü."

Sorunu cevapladı mı bu? Dünyada altı haftalık cehennem.

İnternetini kesiyorum.

"On dakika daha. Olur mu?" yazdım hızlı hızlı.

Telaş içinde yazmaya başladım. "İki günde bir evi aramamız gerekiyordu. Annemle konuştuğum bir zamanı hatırlıyorum. Bir eğitmen biz telefonla konuşurken sürekli yanımızda oturuyordu. Bizi dinliyorlardı ve olumsuz bir şey söylersek kötü kötü bakıyorlardı. Annem, 'Nasılsın?' diye sordu. Eğitmen kötü kötü bakınca, 'İyiyim,' diye yalan söyledim. Sonra eğitmen ilerleme raporumuzu masanın üzerinden önümüze itiyordu. 'Şimdiye dek toplam 5 kilo ve vücut kütlemin yüzde 5'ini verdim,' dememiz gerekiyordu çünkü kamp, sonuç garantiliydi."

Bütün bir insan olarak çıkmamızın garantisini vermiyorlardı.

"Ben anneme doğruyu söyledim. Bir kilo aldım. Eğitmen beni boğacakmış gibi üstüme atıldı. Hadi boğ, diye düşündüm. Annemin, 'O zaman eve gelsen daha

iyi olur belki de,' demesini istiyordum ama o, 'Bir şey olmaz. Muhtemelen kastır,' dedi.

"Ağlamamak için kendimi çok zor tutuyordum. Annem, 'Nasılsın?' diye sordu.

"İşte o zaman kendimi kaybettim. Eğitmen telefonu elimden çekti. Anneme ne kadar zor bir gün geçirdiğimle, az miktarda kilo almanın normal olmasıyla ve genel olarak ne kadar iyi gittiğimle ilgili bir sürü saçmalık anlattı.

"Telefonu kapatınca, 'Ailen seni buraya göndermek için eşek yüküyle para ödüyor. Onları hayal kırıklığına uğratma,' dedi.

"Ağlamama engel olamıyordum. Evimi çok özlemiştim ve şişmanlar kampından nefret ediyordum. Ağlayınca koşmak zorundaydık. Ağlamak zayıflık göstergesiydi ve onlar bizi içimizdeki zayıflıktan kurtarmak için para alıyorlardı."

Süre doldu Daelyn.

Bilgisayarı kapattım. Boynum ağrıyor. Gözlerimi kapatmak ve seslerden kurtulmak istiyorum.

Her yanı aynalarla kaplı hayatımı görmeyeyim istiyorum.

5 GÜN

Bugün kendimi daha hafif hissediyorum. Ruhen falan. Bugün pazar. Dinlenme günü. Siteye girdim. Hâlâ *5 gün* yazıyor. Dün beşti. Bugün dört. Sorun ne?

Siteden çıkıp tekrar girdim. *5 gün.* Tekrar tekrar çıkıp girdim. Masamdaki bilgisayarı denedim. *5 gün.*

Neden böyle? Chip bir şeyleri mi bozdu acaba? Makinelere güvenilmez. İnsanlara da güvenilmez.

Ne yaptıklarını biliyorum; bana bir çıkış yolu sunuyorlar ama o yola girmeyeceğim. Gerekirse günleri kendim sayarım. Kaldığım sürece sürekli günleri sayıyor olacağım.

Kim kafasını içeri uzattı. "Daelyn. Hadi sanat müzesine gidelim."

Ne? Neden?

Söylediğine göre görmek için sabırsızlandığı bir Amiş yorganı sergisi varmış. "Eskiden ben de annemle yorgan dikerdim," dedi yolda. "Eminim bunu bilmiyorsundur."

Çocukluğundan hiç bahsetmez. Anneannem ben doğmadan önce ölmüş. Hayır, yorgan dikebildiğini bilmiyordum. Eminim benden sakladığı gizli yaşamı, benim neden böyle acınası bir ezik olduğumu açıklıyordur.

Müzede durmuş, bu yorganların birilerinin yatağında onları sıcak tutmak yerine duvara asılı olmalarının sebebini merak ederken Kim arkaya doğru sendeledi ve bir banka çöktü.

Parmaklarını göz kapaklarına bastırıyor.

Gidip yanma oturdum. Ağlıyor.

"Affedersin," dedi. "Bir şey yok."

Bir şey yok ve her şey var.

Annemin ağlamasından nefret ediyorum.

Kim'e sarılmak istiyorum ama bir türlü yapamıyorum. Deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Salona bir uçtan girip diğer uçtan çıkan ziyaretçileri izliyorum. Kısık seslerle konuşuyorlar, desenleri ve şekilleri birbirlerine gösterirken "Oo," ya da "Aa," deyip duruyorlar. "Zarif dikiş," diye fısıldaşıyorlar. "Şaheser." *Kimin elle yorgan dikecek kadar vakti var*

ki? diye merak ediyorum. Kim'in yok. Hem ne kadar sürüyor bu? Kim'e sormak istiyorum ama...

Çok geç. Bana dikiş dikmeyi öğretecek kadar vakti yok.

Sonsuza dek beş günde takılıp kalmasa iyi olur. Chip ne yaptı acaba?

İnsanlar bizim olduğumuz salondan çıkınca yalnız kaldık. "Burası huzurluymuş," dedi Kim. Burnunu sildi.

Kocaman bir yer; kubbeli tavan, çıplak, beyaz duvarlar...

Soğuk bir his veriyor. Şu yorganlara sarınabilsek...

"Sen nasılsın hayatım?" İki eliyle elimi tutup dudaklarına götürdü.

Duvarımın çatladığını hissettim.

"Hiç konuşmaya çalıştın mı? Doktor, ses tellerinin şimdiye kadar biraz iyileşeceğini söylemişti."

Konuşmak için bir sebep yok. Söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Yıllarca süren terapiler, doktorlar, haplar, motivasyon kasetleri/kitapları/konuşmacıları, sesler, kafamdaki sesler... Boş, bomboş sözler.

"Yanında olduğumu biliyorsun. Hep yanında olacağım." Kim bana yaslanıp kafasını şakağıma dayadı. Boğazım sıkıştı ama kafasının ağırlığı boynumu büktü ve keskin bir acı her yerimi sardı. İyi ki boyunluğumu takmışım.

Gözlerimi kapadım. Bir keresinde sadece annem ve

ben denize gitmiştik. Sıcacık plajda oynamıştık. Kumdan, hendekli kaleler yapmıştık. Sonra ben annemi boynuna kadar kuma gömmüştüm, o da "İmdat, imdat," diye bağırmıştı. Öyle şakalaşıp durmuştuk. Bu, geçmişle şimdiki zaman arasında gidip gelmeme sebep oldu. Gelgit gelene kadar oynamıştık. Derken bütün anılarım gömdüğümü zannettiğim mezardan çıktı.

"Ah, canım."

Yüzümde ıslaklık var. Ben mi yaptım bunu? Yanağımdaki bir gözyaşını elimle sildim. İçimi dökmenin kendimi daha iyi hissetmemi sağlaması gerekiyordu, daha kötü değil. Henüz kötü kısımlara gelmedim bile.

4 GÜN

Tanrı'ya şükür sayım devam ediyor. Üzerine alınma Tanrı. Sadece... şükür işte.

Kahvaltıda Kim neşeli ruh hâlimi yerle bir etti. "Özür dilerim Daelyn. Babanın da benim de öğleden sonra erteleyemeyeceğimiz toplantılarımız var. Okula yarım gün gideceğin zaman okulun niye daha erken uyarmıyor ki bizi?"

Cevap vermemi bekliyor.

Kim, soru bu değil.

"Neyse, ben çözdüm sorunu. Dün market alışverişine gitmeden önce sana sormadan arkadaşın Santana'nın evine uğradım."

Ne?

"Annesiyle konuştum. Kendisi biraz... Neyse, boş

ver. Öğlen oraya gideceksin. Vardiyası saat ikide başlıyormuş ama Santana seninle kalacağına söz verdi."

Yalnız mı? Hayır.

Sandalyemi arkaya itip kalktım. Kim bileğimi tuttu. "Lütfen Daelyn. Sinirlenme."

Sinirlenmek mi? SİNİRLENMEK Mİ?

Kim'in gözlerindeki yalvarır bakış...

Elimi çekip tekrar oturdum.

"Bir arkadaşının olmasına o kadar sevindim ki." Gülümsedi. Sonra da göz kırptı.

İçimde bir deprem oluyor.

"Lütfen," dedi tekrar. "Bunu benim için yapar mısın?"

Ne yapayım Kim? Normal bir hayat mı süreyim? Çok geç. Çok ama çok geç.

"Tuhaf." Kim kahvesine bir paket daha tatlandırıcı döktü. "Annesine Ariel diyor." Chip'e tuhaf bir ifadeyle baktı. "Sence de garip değil mi?"

En azından bana bir sorabilirdin Kim. Sana hayır derdim.

Santana'yla vakit geçiremem. Bağlanmaya izin veremem. Öylece oturmak ve benim istediğim şeyi hiç uğraşmadan elde ettiğini bilmek bile yeterince zor.

Chip sabah gazetesinin üzerinden bakıp, "Güvenilirler mi?" diye sordu.

Sen güvenilir misin? diye bağırmak istedim.

"Fena görünmüyorlar," diye cevap verdi Kim. "Annesi bir bardak Çin çayı ikram etmek için içeri davet etti beni. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Baharatlı bir çaymış. Kadın bayağı, şey, kendi hâlinde. Evleri özgün ama. Hatta çok hoş. Sanatçıymış Ariel."

Masadan kalktım.

Kim odamda bana yetişti. "Sadece iki buçuk saat, Daelyn. İki buçuk saat boyunca o bankta oturamazsın. Yürüyerek eve gelmen de kesinlikle yasak."

İzle de gör.

"Ariel'e şeyden bahsetmedim..." Duraksadı. "Sana bakıcılık yapmayacaklar yani, eğer öyle düşünüyorsan."

Terk edilmiyorum yani.

"Çok iyi durumdasın; okula gidiyorsun, arkadaş ediniyorsun..." Gözlerindeki şu parıltı yok mu...

Koridorda Chip, Kim'in peşine takıldı. Kitap çantamı alıp üstlerine hücum ettim. İkisi de kenara sıçradı.

Dışarıda arabanın yanında Kim'in kapımın kilidini açmasını bekledim. Bana ya da Chip'e, arkasında kim duruyorsa ona, "Santana o kadar şeyin arasında bir de otobiyografi yazıyormuş. Yazmıyormuş hatta, filme çekiyormuş. Kaç yaşında o? On altı mı? On yedi mi?"

Kilit açılınca kapıyı savurarak açtım. Chip bir elini pencereye dayadı. Öfke bulutumun arasından, "İyi günler," dediğini duydum.

Kim az önce iyi bir gün geçirmeyeceğimin garantisini verdi.

Hâlâ aynı şeyi yapıyor. Baş edemeyeceğim durumlara itiyor beni, üstesinden gelmeye zorluyor. Üstesinden gelemeyeceğimi biliyor.

Arabayı garajdan çıkardı. Çiseleyen yağmur, camı hemen bulanıklaştırdı. Kim de silecekleri çalıştırdı. "Senden hoşlandığı belli oluyor," deyip gülümsedi. "Hem de çok."

Çiğ bir et parçası boğazımı tıkamıştı sanki.

*

Emily bugün okulda değildi, yani en azından onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Başka kimse hayatta olduğumun farkında değil. Bu da yokluğumu fark etmeyecekleri anlamına geliyor.

Santana'nın ne kadar vaktinin kaldığını düşünmeden edemiyorum. En azından dört günden fazladır.

Okuldan sonra, öğlen beni kapıda beklediklerini gördüm. Santana'yla annesi. "Ariel, bu Daelyn. Daelyn, bu da Ariel." Santana eliyle bir onu bir beni gösterdi.

"Merhaba," dedi Ariel. Elimi tutup sıktı.

Kitap çantam omzumdan düştü. Santana tuttu. Parmaklarının ne kadar zayıf olduğunu fark ettim. Sıska

boğumları var, tıpkı dizleri gibi. Şemsiyeyi tutmadığı, boşta kalan eliyle çantamı benden aldı. Kuşatma altındaydım.

Neden yine yağmur yağıyor? diye sormak istiyordum Santana'ya. Onu suçlamak istiyordum.

Hava için mi? Havayı kimse kontrol edemez ki.

Bir kol belimi kavrayınca kaskatı kesildim. Ariel'in kolu. "Santana senden çok bahsetti," dedi, beni yağmurun altından kendi yanma çekerken. Güçlü bir tutuşu var.

Ne dedi Santana?

Hasta kız. Ucube.

Yağmur, üzerinde küçük ördek desenleri olan temiz plastik şemsiyeden sekiyor. Santana da bana yaklaştı. Bana dokunmasıyla bütün vücudumu şok dalgaları sardı.

Acaba ilaçların işe yaraması mümkün müydü? Daha önce hissetmediğim şeyler hissediyordum. İlaçları bırakmam lazımdı.

Havada süzülüyordum sanki. İvmemiz beni basamaklardan çıkarıp verandaya götürürken ayaklarım neredeyse hiç yere değmiyordu. Santana, "Sterilizasyon Ülkesine hoş geldin," diyerek tırabzanın üstünden şemsiyeyi salladı.

"Deme öyle," diyen Ariel, Santana'nın sırtına vurdu. Beni bıraktığı zaman içimden gelen ilk şey kaçmak oldu.

Santana bu hamlemi bekliyormuş. Şemsiyeyi önüme tuttu, ben de şemsiyeye çarptım.

"Geri çekil," dedi. Kapıya gelene kadar dürttü beni. Kapıyı açınca saraylı gibi eğilip kolunu salladı. "Hanımlar."

Ariel bileğime dokundu, sonra tuttu. Kolumu elinden çekemeden cildimdeki sıcaklığını hissettim. Ah şu haplar. Beni eve çekti. O hapların hepsi zehir.

İçerisi sıcak, samimi. Tarçın gibi kokuyor. Ben sadece soğuk, beyaz apartman dairelerinde yaşadım.

"Sterilizasyon işlemleri ayakkabılarla başlıyor," dedi Santana. Islak, parmak arası terliklerini paspasta çıkardı. Ariel de plastik terliklerini çıkardı. "Sakıncası yoksa," dedi bana.

Ben tereddüt edince, "Çamurlu ayakkabıların kanserle ilgili olduğuna dair istatistiksel kanıtların olmadığına ikna edemiyorum onu," dedi Santana.

"Kes şunu," diyen Ariel, Santana'nın kafasına hafifçe vurdu. Santana'dan daha uzun. Ve daha iri. İri kıyım bir kadın. İri kemikli. Şişman değil. "Daelyn'e evi gezdirdikten sonra mutfağa gelin, yemek yiyelim." Yukarı çıkan bir merdivenin yanındaki uzun koridorda ilerledi. Diğer tarafta oturma odası var galiba. Sekizgen bir oda. Bir plazma televizyon duvarlardan birini kaplamış. Sandalyeler ve kanepenin üzerine çarşaf örtülmüş.

Sesini Ariel'in duyabileceği kadar yükseltti. "Ayakkabılarını çıkar da kanser hücrelerim yayılmasın."

Ariel cevap vermedi.

İrkildim. Ya ayaklarım kokuyorsa? Çok yakınımda duruyor, nabzımı hızlandırıyordu. Bir-iki adım uzaklaştım ondan. Sendeleyerek oturma odasına girdim.

Evdeki samimiyet beni sarıp sarmaladı. Gerçek bir yuva gibiydi. Gözlerim oturma odasının tavanına kayınca neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Evet. Tavanı boyuyor," dedi Santana.

Kafamda canlanan görüntü buydu, ışığa giderken içinden geçeceğimi düşündüğüm manzara. Mavi gökyüzü, bulutlar, ışık.

"Michelangelo'nun reenkarnasyonu sanıyor kendini. Tek bir bakışıyla seni savunmasız bırakacak bir kadının akıl sağlığını asla sorgulama." Bana gülümseyince tenim yandı. Oturma odasının içine doğru biraz daha ilerledim.

"Güzel ama," dedi, arkamdan sessizce yürüyerek. Çıplak ayakları ahşap döşemeye yapışırken beni geçip ilerledi. Bir an sadece havaya uçan ayaklarını gördüm. Çarşaflı kanepeye sırtüstü devrildi. "Bir de bu açıdan bak."

Nasıl yani? Onun üstünde mi?

Panikleyip doğruca kapıya gittim.

"Hayır, gidemezsin." Ben kaçamadan kalkıp beni yakaladı. "Seni burada tutmak için annenden emir aldım."

Bileğimi elinden çekip içgüdüsel olarak bir köşeye çekildim.

İki elini de havaya kaldırdı. "Özür dilerim."

Bana... dokunma, yeter.

Gözleri değişti. İçlerinde yaramaz bir parıltı belirdi. "Konuşarak aklımı çelmeye kalkışma bile Daelyn. Artık benim tutsağımsın." Ellerini ovuşturdu. "*Muhahaha.*"

Sen öyle san. Bana doğru bir adım atınca sertçe ittim onu.

Tişörtünün önünü çekip baktı. "Bu tişörtü asla yıkamayacağım."

Kes sesini.

Dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı.

Deli gibi atan kalbimi yavaşlattım. Tamam, sadece sataşıyor bana, hepsi bu.

"Ayakkabılar." Ayaklarımı gösterdi. "Sen çıkarmazsan ben çıkarırım."

Ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrıldı.

Santana umutsuz bir tavırla nefes verdi. "Mızıkçılık etme, Daelyn. Tek yapman gereken bu."

Sesi yenilgiye uğramış gibi geliyordu. Bu hissi biliyordum.

Ayakkabılarım St. Mary Akademisi tarafından onaylanmış makosen ayakkabılar. Onun için soyunuyor değildim. Böyle bir şeyi hayatta yapmam. Ayakkabılarımı çıkardım.

"Harika," dedi Santana. "Şimdi hazırladığı makrobiyotik yemeği beğenmiş gibi yaparak Ariel'i şımartacağız." Kenara çekilip elini öne uzattı. "Önden buyur."

*

"Yine mi aynı şey?" dedi Ariel.

"Doğum günümde köpek istiyorum," dedi Santana tekrar.

"Her yıl yapıyor bunu," dedi Ariel bana dönerek. "Köpek alamayacağını biliyor. Bilgisayarın var zaten."

"Acıma hediyesiydi o," dedi Santana.

"Neydi?"

"Kocaman, tüylü bir köpek olması şart değil. Safkan olmasına da gerek yok. Hatta, sahipsiz bir melez olmasını tercih ederim."

"Hayır!" diye çıkıştı Ariel.

Santana dudak büktü.

"Kabul etmemenin tek sebebi, benim öleceğimi, senin de köpeğime bakmak zorunda kalacağını düşünmen."

"Kes şunu!" Ariel masaya vurup tabakları zangırdattı.

Uzun bir sessizlik oldu. Ortamdaki öfke elle tutulabilecek kadar belirgindi. Eve gitmek istiyordum.

En sonunda Santana, "Eminim, babam olsa bana köpek alırdı," dedi.

Ariel ellerini havaya savurdu. "Yine başlıyoruz." Bir elini koluma koydu. Böyle yapması beni daha da gerdi. "Hep böyle yapıyor," dedi. "Santana'nın babası yok."

Kaşlarımı mı kaldırdım ben?

Santana yemeğinden bir lokma aldı, sonra homurdanarak, "Lekesiz doğum," dedi.

Ariel ayağa kalktı. Kıvırcık perçemli, beyazlamaya başlamış, beline kadar gelen bir örgüsü var. Eli boyunluğuma arkadan değince öne, kâsemin üzerine eğildim. Tezgâha gitti, sürahiyi aldı ve limonata bardağımı doldurdu. "Babası, Santana doğmadan önce öldü. Daha biz evlenemeden."

"O kısmı eklemen şarttı tabii," dedi Santana.

Ariel, "Kocaman bir kaya arabasını ezip geçince oracıkta ölmüş," diyerek aramıza oturdu. Şükürler olsun.

Santana limonatasını kafasına dikti.

Önümdeki güveci ya da bu yemek her neyse onu ayıklamaya odaklandım. Hemen öldüğünü nereden biliyor? Acı çekmiş olabilir.

Ani ölümü kendi ellerinle başarmak zor. Kafaya kurşun. Patlayıcı.

"O gün öğleden sonra olacak düğünümüze hazırlanıyorduk," diye ekledi Ariel.

Ne?

Santana araya girdi: "Daelyn bunları duymak istemiyor."

Şimdi istiyorum.

"Santana'nın babasından, midem ağrıdığı için Breckenridge'deki markete gidip bana ilaç almasını istedim."

Santana gözlerini devirdi. "İşte geliyor."

"Meğerse sabah bulantısıymış."

Santana bıkkın bir tavırla inledi. "Lütfen. Yemek yerken anlatma bari." Kafasını bana çevirdi. "Şüphelerin doğrulandı. Ben piçim."

Ariel, Santana'nın bileğini tuttu. "Sen aşk çocuğusun." Bana döndü. "O adamı tüm kalbimle sevdim."

"Onu kabul eden tek erkek oymuş," dedi Santana.

Santana'nın bileğini sertçe kıvırdı. "Ben hiç evlenmedim. Evlenmek isteyeceğim kimseyle tanışmadım."

"Tabii. Daelyn ona kur yapmak için acınası girişimlerde bulunmamı, evde bana örnek olacak bir erkeğin olmamasına bağlayabilir."

"Tanrı aşkına." Ariel, Santana'mn yanağına şakayla vurdu. "Belli ki yaptığın kurlar işe yaramış."

Santana kıpkırmızı oldu. "Daelyn gelmek zorunda kaldı. Kendi seçimi değildi."

En azından bunu anlamıştı.

Artık, onun yüzünü kızarttığı için Ariel'i seviyorum. Kafamı eğip çaktırmadan gülümsedim. Ariel limonata bardağımı tekrar doldurdu. Hâlbuki daha sadece birkaç yudum almıştım. Asidik sıvılar boğazımı yakıyor.

"Santana konuşamamanın sebebini söylemedi hiç. Söyledin de unuttum mu yoksa?"

"Sanki gevezeliğinden fırsat bulup tek kelime edebiliyorum da," dedi Santana.

Ariel ciddi bir sesle, "Bence hemen terk et bunu. Tabii bu küstahlıklarını bir ömür boyu çekmek istemiyorsan."

"Çok uzun bir ömür olur ya zaten. Bana şu çikolatalı kek bulamacından versene biraz." Tabağını uzattı. "Lütfen."

Arkadaşlar ya da sevgililer terk edilir. Santana ikisi de değil. Ne olduğunu bilmiyorum.

Ariel'in sırtı dönükken Santana elini boğazına sokup kusar gibi yaptı. Yaptığı yemek, kinoa güveci –kendisi adını "kinva" diye telaffuz etti– tatsızdı. Vıcık vıcık lapa kıvamındaydı ve ne yazık ki tek defada birkaç peltemsi tane yutabildiğimi fark ettim. Yağsız, şekersiz, kakaosuz çikolatalı kekleri yemenin de tek yolu arsenikle tatlandırmaktı.

"Dilsiz mi doğdun?" diyen Ariel tabağı Santana'nın önüne koyarken yapış yapış çikolatalı kek bulamacından bir kaşık da benim tabağıma koydu. "Yoksa kaza mı geçirdin?"

"Kabalık etme Ariel," dedi Santana.

"Kabalık etmiyorum, ilgileniyorum."

"Belki seni ilgilendirmiyordur. Belki de defolmacılık sanatını icra etmelisin."

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. Defolmacılık mı?

Santana afalladı. "Sen şimdi..."

"Kahretsin!" dedi Ariel sandalyesinden fırlayarak, "İşe gitmem lazım," dedi. Masadaki tabaklarla bardakları toplamaya başladı ama Santana topladıklarını alıp, "Git sen. Biz toparlarız," dedi.

Sen toparlarsın, dedim içimden.

Ariel telaşla masadan uzaklaştı. Yerimden fırlayıp eteğine yapışmak, gitmesin diye ona yalvarmak istiyordum. Birden durdu. Dönüp geldi ve Santana'nın kafasını öptü. Oğlunun yanağını karnına dayayıp, "Tam bir karın ağrısıdır ama kendi oğlummuş gibi seviyorum bunu," dedi.

Santana gözlerini devirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Daelyn." Bana gülümsedi. "Santana'nın artık bir sevgili edinmesinin vakti gelmişti."

Gerçek anlamda boğuldum. Santana da Ariel'i bakışlarıyla âdeta yok etti.

Ben tekrar nefes alabilene kadar Ariel sırtıma vurdu. Lütfen, diye ses çıkarmadan yalvardım ona. Gitme.

Santana yüzünü kapadı. Sonra parmaklarının arasından bana bakıp, "Bizim şey olduğumuzu söylemedim ona... Şey işte."

Sandalyemi geriye ittim. O da kalkıp, "Sorunu görüyorsun, değil mi?" dedi. Gözleri Ariel'in az önce

kaybolduğu koridora gitti. Düz bir sesle, "Benden başka kimsesi yok ve bu defa kurtulamazsam..."

Işığın içinden geçersin.

Suçluluk bir halat gibi midemi sıktı. Kim ile Chip'in de benden başka kimsesi yok ama bir fark var: Onlar bensiz daha iyi olurlar.

Ama bence Santana haklı, Ariel'in ona ihtiyacı var.

Benim annemle babam bir süre üzülür, belki biraz kendilerini suçlarlar, tıpkı şimdi yaptıkları gibi. En sonunda kararıma anlayış gösterip huzur bulacaklardır. Umarım benim de nihayet huzura erdiğimi anlarlar.

Santana bana bakıp, "Ee, ne yapmak istersin?" dedi. Kaşlarını oynattı. Ayağa kalktım ve arkadan saldırmaması için dua ederek hızla kapının yanma gittim, kitap çantamı alıp göğsüme dayadım. Merdivenlerin başına kadar arkamdan geldi.

Yanından geçip mutfağa geri gittim, bir sandalyeye oturdum ve ekonomi defterimle kitabımı çıkardım.

Santana mutfak kapısında bekliyordu.

Defteri açıp, ödevim var, yazdım. Görsün diye defteri kaldırdım. Uzun bir nefes verdi. Sonra beni yalnız bıraktı.

3 GÜN

Bugün öğretmen eğitimi günü, o yüzden okul yok. Kısa çöpü de Chip çekti. "Sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu kahvaltıda. "Ya da arabayla dolaşabiliriz. Hava hayvanat bahçesine gitmeye uygun."

Ayağa kalkıp bir not defteriyle kalem buldum. "Bir sürü ödevim var. Edebiyat dersi için yazdığım hikâyeyi de haftaya teslim etmem lazım," yazdım.

"Hikâyeyi okumama izin verecek misin?" dedi Chip.

Ağzına iki parmak bal çaldım: Bir gülümseme, bir de başımla onaylama. İkisi de yalan.

O gazetesini okurken ben de haplarımı dilimin altına koydum. Odama giderken tuvalete atacağım. Daha önce defalarca yaptığım gibi.

İnternette beni iki soru bekliyor. Dünün sorusunu kaçırdım mı?

Kim, sen olacak?

Nasıl bir seçeneğin var?

Seçenek meselesi değil.

İki soruyu da tekrar okudum. Soruları soranın benim hakkımda içeriden bilgiye sahip olduğu korkusu iyice kök salıyordu. Ne düşündüğümü, ne hissettiğimi biliyordu sanki. Düşünme. Yap.

Kim, sen olacak? Hiç kimse. Kimse ben olmamalı. Öldüğüm zaman vücudumun ya da ruhumun başkasına verilmesini istemiyorum. Kimsenin benim gibi olmasını istemem.

"Hiç kimse," yazdım.

Cevap kabul edildi.

Nasıl bir seçeneğin var?

"Seçeneğimiz var mı ki?" yazdım.

Cevap kabul edilmedi.

Tamam, orada biri var mı diye kontrol ediyordum sadece.

Nasıl bir seçeneğin var?

Seçeneklerimi düşündüm. Her iki sonuç da tatsız. Kalırsam ve liseye katlanır, üniversiteye gider, bir iş bulursam ne değişecek? İçimdeki bu siyahlık hiç gitmeyecek. Arkadaş edinmiyorum, hep yalnız olacağım. Gidersem en azından huzur bulma umudum var. Öbür tarafta yeni ve daha iyi bir hayat şansı.

"Hiç. Benim için yok," yazdım.

Kabul edildi.

Santana'yı ve onun seçeneklerini düşündüm. Bu konu beni üzüyor, o yüzden düşünmeyi bıraktım.

Final Forumu'nu açıp son yazdığımı okudum. Çok uzun. Sıkıcı ama beş J_Doe cevap yazmış. Tam olarak cevap yazmamışlar aslında. İçlerinden birisi kamp temasını anlamış.

J_Doe012654: *Zorbalar her yerde. Okulda, evde, işte, kampta. Onlardan kurtulamazsın.*

Yanlış, diye düşündüm. Kurtulabilirsin.

J_Doe011663: *Buradaki herkesi cesaretlerinden ötürü kutluyorum.*

Cesaret mi? Hayatım boyunca kendimi hiç cesur hissetmedim.

Yeni bir not defteri penceresi açıp yazmaya başladım: "Şişmanlar kampı. İkinci kısım."

"Dışlandım. Neden, bilmiyorum. İnsanlar neden hep beni hedef alıyor? Kısa olduğum için onlara karşılık veremem diye mi düşünüyorlar? Haklılar, veremem ama boy fukarası olduğum için değil."

İddialı gelince, "Boy fukarası" lafını silip "ufak" yazdım. Görünmez, diye düşündüm.

"Korkuyorum, tamam mı? Hep korktum. Hayatımın her günü dehşete kapılmış hâlde uyanıyorum. Bugün kim benim peşime düşmeyi hayatının amacı hâline

getirecek diye merak ediyorum. Bu histen kurtulmak için SABIRSIZLANIYORUM."

J_Doe033083: *Kendimi öldürmek için ihtiyacım olan her şeyim var. Planım, mekânım, zamanım, öfkem. İşe yaramayan ilaçlar alıyorum. Mutlu olmanın ne demek olduğunu biliyorum ama mutlu olmak istemiyor gibiyim. Sigmund Freud'un bir teorisine göre herkesin içinde "intihar dürtüsü" varmış. Yani hepimiz doğumdan önce yaşadığımız kusursuz durgunluk hâline dönmek istiyoruz. Bundaki doğruluğu fark edebiliyor musunuz?*

Evet, doğruluğu fark ediyorum ama bu *benim* doğruluğum.

"Yeterince hızlı bir şekilde kilo veremeyen tek kişi ben değildim ama beni örnek gösterdiler...

"Mesela zıplama hareketi yapıyorsak baş eğitmenim, '74! Öne çık!' diye bağırırdı. Eğitmenler bize kilolarımızla seslenmenin komik veya motive edici olduğunu düşünüyorlardı. '74!' diye bağırırdı. Ya da, 'Vücut kütlesi olan 75, haha,' derdi. Öne çıkıp herkesin önünde zıplayıp devrilmek zorunda kalırdım. 'Daha yükseğe!' diye bağırırdı. 'Ayır şu dev bacaklarını. Ellerini havaya kaldırıp çırp. Şimdi say.'"

"15. 16. 59. 69. Nerede kaldığımı unuturdum, baştan başlatırdı. Diğer herkes 100'e gelince bırakabiliyordu ama ben bırakamıyordum. Çok ağrım vardı. Göğsüm

ağrıyordu. Zıplayıp durmaktan memelerim ağrıyordu. İnsanlar nefeslerini toparlamak için iki büklüm olurdu, birkaç çocuk oturmak zorunda kalırdı ama eğitmenler onları zorla ayağa kaldırıp koştururdu. Ya da merdiven çıkma egzersizi yaptırırlardı. Kız eğitmenlerden birinin bir çocuğu ağlamaktan kusana kadar azarladığını görmüştüm."

J_Doe012284: Annemden nefret ediyorum. Sürtük.

"Karnım her zaman açtı. Sabah tartıldığımızda kilo vermediğimiz ortaya çıkarsa kahvaltıdan önce ihtar mesafesi koşmak zorundaydık. Sonra ya herkesten küçük porsiyonları yerdik ya da artıkları. Bir danışman aramızda dolaşıp, 'Tıkının, küçük domuzcuklar,' gibi sözler söylerdi. Burnuyla domuz sesi çıkarıp, 'Vii, vii,' derdi."

Ondan nefret ediyordum. Hepsinden nefret ediyordum. Onların yüzünden kendimden eskisine göre daha çok nefret etmiştim.

"Başka bir erkek eğitmen yemek salonundan çıkarken bize, 'Kaybedenler takımı!' diye bağırırdı. Komiklik yapıyordu güya. *En Büyük Kaybeden** programı gibi.

Ama komik değildi. Hayatları boyunca ezik oldukları söylenmiş ve başka bir şey olamayacağına inanmış kişiler için komik değildi.

* En Büyük Kaybeden (The Biggest Loser): Fazla kilolu yarışmacıların en fazla kiloyu vermeye çalışarak büyük ödülü kazanmayı amaçladıkları bir yarışma programı.

2 GÜN

Odamdan çıkarken Chip, "Annenin bu sabah uçakla Kansas'a gitmesi lazım, o yüzden seni okula ben götüreceğim," diye seslendi. Kim'in üst katta valizini hazırladığını duyabiliyordum. Chip sandalyenin arkasına astığı takım ceketini üzerine geçiriyordu. Siyah takım ve beyaz gömlek. Siyah-beyaz çizgili kravat. Yakışıklı olmuştu. Cenazeye gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Hikâyeni bitirdin mi?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. Bırak artık Chip.

Kim valiziyle gürültülü bir şekilde merdivenlerden aşağı indi. Sırtıma hafifçe dokundu. "Kusura bakma," dedi. "Yarın evde olacağım. Sonra, hafta sonu odanı baştan düzenleyelim bence. Bu hâliyle çok boş

görünüyor. Baban seni okuldan sonra alamayacak, o yüzden yine Girard'lara gideceğini söyledim."

Ne? Hayır. Onun yakınlarda olduğunu bile bile oturup ödev yapar gibi davranmak tüm gücümü tüketmişti.

"Santana, günah odasını hazırlayacağını söyledi." Kim görüş alanıma girip bana gülümsedi. "Ne demek istedi? Bilmek istemeli miyim?"

Şaka yapıyordu. Şaka yapıyor olsa iyi olurdu.

Kim tekerlekli bavulunu kapıp Chip'i öptü. Beni de öpmeye yeltendi ama hemen uzaklaştım. Gözlerime baktı, sonra göz kırptı. "Belki Santana'larda bazı dekorasyon fikirleri gelir aklına."

Bay Hyatt ellerini çırptı. "Kızlar, sessiz olun." Piyanistle konuşmasını yarıda kesti. "Tüm gözler buraya." Göğüs kemiğine üç kere kısaca vurdu. Tuhaf bir hareket; sağır bir insanın ben, ben, ben demesi gibi.

Emily benimle konuşmuyor. Hiç kimseyle konuşmuyor. Hiç kimse de onunla konuşmuyor.

"Önümüzdeki hafta için herkesin beyaz gömlekleri ve siyah etekleri var mı?" diye sordu Bay Hyatt.

Haftaya konserimiz var. Katılmayacağımı söylememe gerek yok herhâlde.

"En azından siyah tayt giyebilir miyiz?" diye sordu JenniferJessica.

"Hayır," dedi Bay Hyatt. "Ya külotlu çorap giyin ya da hiçbir şey giymeyin. Siyah ayakkabı olacak, bot veya topuklu olmasın. Parmaklarınız görünmeyecek."

"Kahretsin!" JenniferJessica daima herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle küfrederdi.

"Rahibe Bernard'da kuşaklarınız var. Çalışma sırasında gelip üzerinizde deneyecek."

JenniferJessica, "Emily'ye çift genişlikte hazırlamışsınızdır umarım," dedi. Kurt sürüsü uludu.

Bay Hyatt sinirlendi. "Taylor, gel buraya. Hemen!"

JenniferJessica'nın ağzı açık kaldı. "Ne? Şaka yapıyordum."

Emily'nin duruşu sert. Doğrudan ileri bakıyor. Çok iyi bildiğim o maskeyi takmış.

Bir acı kalbimi delip geçiyor. *Kim, sen olacak?* Emily.

Ben yardım edebilirsem olmaz.

Hızla küçük odalardan birine gittim ve çantamı çıkarıp açtım. İçinden defterimi ve kalemimi çıkardım. Öfkeyle bir şeyler karaladım. Emily'ye bir not.

Geri geldiğimde Taylor'ın azarlanmış olduğunu gördüm. Suratı asılmıştı. Rahibe, Emily'nin kuşağını takmaya çalışıyordu. Emily karnını içine çekse de Rahibe'nin sıkıca çekmesi gerekiyor. "Tam oturdu."

"Tamam," dedi Emily, kuşağı avucunun içinde toplayarak.

Rahibe bana yaklaştı. "Hadi canım. Kollarını kaldır."

Önce notu Emily'ye verdim. Dudaklarının her kelimeyi okurken kıpırdanmasını izledim. Rahibe Bernard, "Kollarını kaldır lütfen," dedi tekrar. Kollarım kalkınca rahibe kuşağımı belime sardı. "Seninki de çok gevşek."

Emily gülümsüyor. Notumda "Cehenneme gidecek. Hepsi. Tabii cehennem onları alırsa," yazmıştım. Kâğıdın arka tarafını çeviriyor. Notun arkasına "bemol söylersem dirsek at" diye bir dipnot eklemiştim. Kıkırdadı.

Zil çaldı.

"Kuşağınız denenmişse gidebilirsiniz," dedi Bay Hyatt.

Taylor paldır küldür çıktı.

Kuşağımı Emily'nin omzuna serdim. Emily onları birbirine dikebilir, tıpkı yorgan gibi.

*

Santana bahçe kapısında bekliyordu, bu sefer annesiyle birlikte değildi. Fareyle birlikteydi. "Selam." El salladı. Beyzbol şapkası takmış, havalı olmuştu.

Tıraş olmuştu, yüzü pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu. Uzun, siyah kirpikleri vardı. Böyle şeyler hissedemezdim.

Aramızda kapı varken daha güvendeydim. Derken Santana kapıyı açtı ve geçmem için tuttu, artık bir şansım yoktu.

Koşabilirdim. Beni takip eder miydi? Yürüsem ve yürümeye devam etsem eve kadar gidebilirdim. İyi pratik yapmış olurdum.

"Ariel işe gitti, o yüzden umarım çok ödevin yoktur veya daha sonra yapabilirsin. Sana bir şey göstermek istiyorum." Şapkasını çıkardı.

Gözlerim kocaman oldu. Saçını siyaha boyamış, uçlarını da kırmızıya. "Beğendin mi?" diye sordu, farenin başını okşayarak.

Daha uzun görünüyordu. Ve daha farklı. Saçını kastetmiyorum. İçim bir hoş oldu.

HİSSETMEYİ KES. Umursamayı kes.

"Bugün gerçek yemek de yiyeceğiz." Hervé'yi şapkaya bıraktı, ardından ikisini de başına geçirdi. "Pizza söyledim." Gözlerinin arasından sarkan bir fare kuyruğuyla orada öylece duruyordu.

Ağlamak istiyordum. Neden bilmiyorum. Güçlü olmak istiyordum, Maggie Louise gibi. Kendimi ve başkalarını kontrol etmek istiyordum.

"İyi misin? Çok kötü bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun."

Kötü bir gün nasıl görünüyor ki? Diğer tüm günlerden ne farkı var?

"Gel hadi. Kötülüklere ilacım var." Elimi tuttu.

İçimdeki tüm cesareti toplayıp elimi çekmek istedim. Ama yapmadım. Zayıftım. El ele tutuştuk.

Yerimden ayrılıp evine kadar onunla birlikte yürüdüğümü hatırlamıyorum bile. Bilincimi kaybediyorum. Aptal ilaçlar. Almayı daha erken kesmeliydim.

"Kolalı dondurma," dedi.

Mutfağmdaydık. Ayakkabılarımı çıkarmışım. Fare de masanın üzerinde, poposunun üstüne oturmuş, bir parça cips kemiriyor.

Elim lekesiz ve tek parçaydı. Hâlâ koluma bağlıydı. Ama bana kirli gibi geliyordu. Elimi yıkamak için inanılmaz bir istek duyuyordum. Bu dürtüyü kontrol edebilirdim, daha sonra yıkardım.

Santana tezgâhta meşgul. Önüme plastik, mor bir bardak koydu, öksürük krizi geçirdiğim gün getirdiği bardaktı bu. Resmi silinmiş bir *Karayip Korsanları* bardağı. "Ah." Bardağın ucundan taşacak gibi olan köpüğü içmek için eğildi.

Kapı çaldı.

"Pizza geldi." Santana zıplayarak odadan çıktı.

Benim bardağımdan içti. Ya bulaşıcı bir hastalığı varsa? Bu saçma ve mantıksızdı gerçi çünkü ölümcül bir hastalığımın olmasını istiyordum. Böyle bir zamanda bulaşma riskini düşündüğüm için kendimi kötü hissettim.

Hervé cipsini bitirdi, sonra bardağıma doğru koşturup koklamaya başladı. Yine poposunun üstünde durdu, çok yakınımdaydı. Sandalyemi geri ittim. Fareler, fareler, fareler.

Santana başını uzattı. "Burada yiyelim hadi. İçecekleri al."

Tezgâhta bir bardak daha hazırlamaya başlamıştı. Turuncu bir *Karayip Korsanları* bardağında bir top dondurma. Kola şişesi kapağı açık duruyordu, koyulmaya hazırdı.

Dokunmak istemiyordum.

Hervé'ye içimden seslendim. Duydun. İçecekleri al.

Televizyon açıldı ve burnuma pizza kokusu geldi. Tercih ettiğim intihar yöntemim ne susuzluk ne de açlık. Kalkıp tezgâha gittim. Dondurmanın üzerine yavaşça kola koydum. Köpük olmaması için yavaşça koyman lazım şapşal.

"Ne tür pizza sevdiğini hiç söylemedin bana, o yüzden bir peynirli bir tane de üzerinde her şey olan süper büyük, lüks pizza aldım." Diz üstüne çöktüğü yerden kafasını kaldırıp bana gülümsedi. Bir sıcaklık bütün gözeneklerimi şişiriyordu. Sehpanın üzerinde iki açık pizza kutusu vardı ve midem gurulduyordu. Pizza tadını özleyeceğim. Erimiş peynirin tel tel, dağılan lezzetini.

Asla özleyeceğim şeyler olmayacağını söylemedim. Özlerim. Okumayı. Yemeyi.

Koltukta hâlâ bir çarşaf var ama oturabileceğim tek yer orası. Bir de Santana'nın yanına, yere oturabilirim. İçecekleri koyarken masa ve koltuk arasında gidip geldim.

"Bir dakika." Ayağa kalkıp yanımdan koridora doğru atladı.

Oturdum. Dizlerim masanın ucuna çarptı.

Harika. Tenim çok kolay morarır. Hey, kamp katilleri! Tenim çok kolay morarır.

"Hervé'yi mutfakta serbest bırakamam." Santana koşarak içeri geldi. "Geçen sefer blender kablosunu kemirince Ariel çılgına döndü. Sabahları avokadosunu ve limon otunu karıştıramazsa olmaz." Hervé Santana'nm boynuna dolandı.

Karışık pizzadan bir dilim çektim. Santana kutuyu bana doğru itti.

"Ayrıca arkadaki sineklikli kapıyı nasıl açacağını da çözdü. Dışarı çıkmasını istemiyorum. Kaçmaz bence ama tilkiler bulabilir onu." Santana'nm işaret parmağı karışık pizzanın üzerinde dolanarak sonunda bir dilimin üzerine indi. En çok sosis olan en büyük dilimin.

Pizzadan bir ısırık alınca gözleri kapandı, uzun kirpikleri birleşti. "İnanamıyorum," dedi ağzındakini yutmadan. "Yüce Tanrı, sana bugün için, bu pizza için, bu cennetten çıkma yemek için şükrediyoruz."

Kendi kendime gülümsedim.

Sessizce yedik. Her lokmayı püre olana kadar çiğniyor, pizzanın tadını çıkarıyordum. Birazı boğazıma yapıştı. Dondurmalı kolamdaki köpük sonunda durulduğunda içtim. Biraz daha kola lazımdı.

"Katolik'sin yani," dedi.

Suratımı tuhaf bir ifade mi kapladı?

"Değil misin? Katolik okuluna gitmek için Katolik olmak lazım sanıyordum."

Hasarlı olman lazım, demek istedim.

"Ben panteistim," diyor.

Nesin? Pizza kenarımı kutuya koyup bir dilim daha aldım.

"Ben de kenarını sevmiyorum," dedi. "Bizim gibi çifti cennette bile bulamazsın. Cennete inanıyor musun?"

Yemeye odaklandım. Çiğnemeye, yutmaya. Hiçbir ifade göstermiyordum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Bugün ne yapmak istiyorsun?" Bir dilim daha almak için uzandı. "Öpüşelim mi? Formaliteleri atlarız."

Gözlerim birden ona kaydı.

"Kandırdım!" dedi parmağını bana doğrultarak.

Yüzüm pancar gibi kızardı.

Fark etmiş gibi görünmüyordu. Kanadığımı görmüyordu. Koltuğa yaslandı, başı birkaç santim ötedeydi. Siyah saçlarına ve kızıl uçlarına bayılmıştım. Hep saçlarımı boyamak istemişimdir ama o zaman insanlar benimle daha fazla uğraşıp alay ederlerdi.

"Panteistler -en azından aramızdaki natüralistler- Tanrı'nın her şeyde olduğuna inanır," dedi.

Gerçekten mi? Ona karşı çıkmak istiyordum. Tanrı hiçbir yerde değil.

Uzun bir dakika geçti. Tek çıkan ses pizza yiyişimizdi. Hervé, Santana'nın omuzunda oturup artan pizza kenarlarını götürdü. Santana başını çevirip boyunluğuma baktı. "Merak ediyorum da..." Ağzındakini çiğneyip yuttu.

Etme, dedim içimden.

"Otobiyografi videomu izleyip ne düşündüğünü söyleyebilir misin?" Yarısı yenmiş pizza dilimini kutuya bıraktı. "Amatörce, biliyorum. Kalitesi yerlerde." Bir parça sosis alıp ısırdı. "Film yapımcısı falan değilim yani. Akşam kuşağına çıkacak bir şey değil. YouTube için daha çok. Ariel için bir video kaydı sadece, olur da..." Santana yavaş, zayıf bir nefes verdi.

Odadaki hava birden sıkıştı.

Hervé, Santana'nın boynundan inip sehpaya atladı. Oturup bir parça pizza kenarı kemirmeye başladı. Gözlerim Santana'nm yumrusuna takıldı. Orada kesinlikle. Bu kadar büyük müydü?

Bakarken yakaladı beni. "İki tane daha buldum," dedi. "Kolumun altında. Bu sabah Ariel'e söylediğimde kafayı yedi. Muhtemelen onkolojistin başının etini yemeye başlamıştır." Gözleri teleskop gibi. Onlara baktığımda evrenin öbür ucuna, hiç gitmediğim bir dünyaya ışınlanıyorum.

"Bazı kısımları utanç verici." Ellerindeki unu silkeleyip sehpanın altından küçük bir DVD çıkardı. Kendi koymuş gibi.

Halının öbür ucuna kayıp televizyonun yanına gitti. Bej kilimde mavi bir boya lekesi fark edince gözlerim yukarı kaydı. Ariel işini bitirmiş ya da neredeyse bitirmek üzere. Tavanın bir köşesi kalmış. Panoramik bakabilmem için biraz geriye yaslanmam gerekti.

Öyle... muhteşem ki. Krem rengi bulutların yumuşak, tatlı kıvrımları... Hemen göze çarpmayan mavi ve gri gölgeler...

Arkama bakabilmek, tüm eseri tadabilmek için boyunluğumu çıkardım. Öyle... güzel ki. Çekili perdeler ışığımı engelliyordu. Santana birden yanıma çökerek kasten elimdeki boyunluğu aldı.

"Vay canına. Ağırmış," dedi şaşırmış gibi. "Ne zamandır bunu takmak zorundasın?"

Çok uzun zamandır.

"Bekle." Ayağa kalkıp köşede duran bir teneke boya fırçasının içinden ince bir kalem aldı. Kalemi bana verdi. "Buna yazabilirsin." Pizzacıdan gelen peçetelerden birisini boş tarafı üste gelecek şekilde bana uzattı.

"Videoyu aç," yazdım.

"Peki. Öyle olsun. Kendin istediğin zaman söylersin o hâlde."

Asla yani.

Santana uzaktan kumandayı alıp boyunluğu diğer tarafına koydu. İhtiyacım olursa kucağının üstünden uzanmam gerekecekti.

"Keşke konuşabilseydin, panteizm hakkındaki düşüncelerini duymak isterdim. Bir kişiye yapılan kötülüğün hepimize yapıldığını söyleyen temel bir ahlaki inanç. Hepimiz birbirimize bağlıyız yani."

Ona şöyle bir bakarak mendili havaya kaldırdım.

"Peki. Başlardaki kısımlar çok sıkıcı. Gerçekten, daha çok Ariel için. Çoğu kısmı hızlıca geçebiliriz." Kumandayı bana verdi.

Ben de ona geri attım.

"Tanrım." Kumandayı yakaladı. "Amma..." Dişlerini sıktı.

Dayanılmaz mıyım? Anlaşılmaz mıyım?

OYNAT tuşuna bastı.

Karıncalı ekran. Ardından sabit. Hem ekran hem aklım.

O kadar yakın oturuyordu ki dizlerimiz kazara çarpıyordu. Ben kazalara inanmam. Koltuğun koluna iyice yanaştım. Limon ve sucuk gibi kokuyordu.

Ben kokmuyordum. Öne doğru eğildim.

"Merhaba." Ekranda, parmakları kaskatı bir el belirdi. "Nasılsınız? Ben İkinci Santana Lloyd Girard." El bir yumruğa dönüştü. "Ve bu," bir parmak çıktı, "şimdiye kadarki," iki parmak, "hayatımın," üç parmak, "hikâyesi." Dört, beş, altı parmak. Altıncısı plastik. El yavaşça geri çekildi.

"Saçma, biliyorum," dedi Santana. "Buna başladığımda on dört yaşındaydım."

Bu yüzden sesi tanıyamamıştım. Anlatıcının sesi küçük bir çocuğunki gibiydi.

"24 Nisan 1992'de doğdum." Yukarıdan çekilmiş cılız bir bebek fotoğrafı göründü. "Selam anne." Büyük el ortaya çıkıp parmaklarını salladı. Her bir parmağın üzerine gülen surat çizilmişti.

Haklıydı. Bu filmin festivalde gösterilme ihtimali yoktu.

"Babam Birinci Santana Lloyd Girard, tek oğlunun doğumunda bulunamadı çünkü bu büyük olaydan önce gerçekleşen bir kazada öldü. Akıllara durgunluk veren bu kaza, anneme uyarı niteliğinde olmalıydı. Annem, Ariel Celestine Beatty Girard. "Merhaba anne." El sallanmaya başladığında yanımda oturan Santana homurdanarak, "Daha da fenalaşacak," dedi.

"İşte bu anne, Santana'cığım bu dünyaya ortalığı velveleye vererek geldiğine şahitlik ediyor." Ekranı silik bir yüz kapladı. "Aynı şekilde de gideceğim." Kulaklarımı tırmalayan tiz bir ses geldi.

Santana sesi kıstı. "Bu çok berbat."

Kamera kuş havuzundaki çıplak bir bebeğe yaklaşıyordu. Dağınık, kıvırcık saçlarında çiçekler vardı. Sırıtıyor muydum?

"Vay be, tamam," diye mırıldandı Santana. Kumandayı televizyona doğrulttu ve karmakarışık fotoğraflar,

eller ve silik dudaklar ekrandan hızla geçip gitti. Bisiklete binen bir çocuk. Ardından kaykaya. Bu Santana mıydı? Bir top. Bir köpek.

"Dur," dedi Santana ve film durdu. "Çizgili'yi görmen lazım." Biraz geri sardı.

Çenesi ve büyük kahverengi benekleriyle bir Buldog ile Dalmaçyalı kırmasına benzeyen çirkin bir köpek öylece oturuyordu. Dili ağzının kenarından sarkmıştı. Salyaları akarken kesik kesik nefes alıp veriyordu.

"Çizgili," dedi anlatıcı. "Otur."

Köpek kalktı.

"Dur."

Köpek kameraya atladı. Görüntü göğe, öndeki banka ve bulanık çimlere kaydı.

Yine köpek.

"Konuş."

Köpek patisini kaldırdı.

Santana'ya baktım. Yüzünde şapşal bir gülümseme vardı.

"Yuvarlan. Ölü taklidi yap."

Köpek çılgınca havlamaya başladı

Santana yanımda kıkırdadı. "Bunu ben öğrettim."

"Sallan."

Köpek bir o tarafa, bir bu tarafa yuvarlandı. Sonra ayağa kalkıp sallandı.

Bardağıma uzanmaya çalıştığımda Santana benden

hızlı davranıp bardağı bana verdi. "Bu komşumun köpeğiydi. Henüz yavruyken almışlardı, işe gittiklerinde bütün gün yalnız bırakıyorlardı. Ariel tüy döktükleri için köpek almama izin vermiyor. Bu da onun mantığı. Köpeğimin olmasını o kadar çok istiyorum ki..." Kamera halıya yayılmış kâğıtlara yaklaşıyor.

"İşte." Santana öne eğildi. "Bu benim lenf angiogramım. Göğüs röntgenim, CT taramam, PET taramam, galyum taramam."

Yerde dosyalar, grafikler ve raporlar vardı.

"İlk biyopsi sonuçlarım." Kamera yaklaştı.

Gözlerimi kıstım ama okuyamadım.

"Teşhis: Hodgkin hastalığı." Santana'nın yüzü ekranı kapladı, bütün dişleri görünüyordu. Beethoven'ın Beşinci Senfonisi'nin ilk iki barını söylüyordu. "Ba-ba-ba-*bam*. Ba-ba-ba-*bam*."

Görüntü kaybolup geri geldi.

Bir odanın kapısı açıldı. Santana filmdeki gıcırdama seslerini kendi yapmış. Önlüklü birisi kameraya gülümserken çerçeve eğilip 180 derece döndü.

"29 Ekim 2007. Santana kemoterapiye başlar." Kamera bir kadına yaklaştı. Ariel miydi o? Çok daha genç görünüyordu.

Santana yanımda nefes alıyordu. Nefesi sıcak ve nemliydi. Neden doğrudan üzerime nefes veriyormuş gibi hissediyordum?

Şimdi filmi bir başkası çekiyordu çünkü Santana dişçi koltuğuna benzeyen bir koltuktaydı. Koluna serum takılıyordu. Ürperdim. İğnelerden nefret ederim.

O da suratını ekşitti. Ekranda gayet dramatik biçimde, başını çevirip gözlerini elinin tersiyle kapattı. "Kahretsin!"

"Buraları geçebiliriz," dedi Santana. İçeceğini koyup ileri sardı. Ariel'in hızlıca konuştuğu ve yüzünü farklı şekillere soktuğu, kameraya model gibi poz verdiği, yemek yaptığı, tuvale resim yaptığı, makyaj yaptığı kısımlar vardı. Santana kaykayıyla kayarken, odada barfiks çekerken; uzun, kıvırcık saçlıyken. Banka uzanmış, kitap okurken.

Film durdu. "O bank, babamı öldüren kayadan yapıldı. Ariel dağdan getirtip kendi yonttu. Biraz ürkütücü ama her yıl doğum günümde oraya oturuyoruz ve bana babamı anlatıyor. Onu biraz tanıyor gibiyim."

Gözlerimi Santana'dan alamıyordum. Yüz ifadesi öyle hüzünlüydü ki.

Mideme bir ağrı girdi. O bank onlara aitmiş. Kişisel alanını işgal ediyormuşum meğer.

"Hey," diyen Santana bana doğru döndü. "Fark ettin mi o bank, daha doğrusu bizim bankımız bir anasonlu manolya ağacının altında? Anason, meyan kökü gibi kokar. Manolya... Maggie Louise?" Parmağını bana doğrultuyor. "Diyorum sana, Daelyn. Bağlantılar."

Yüzümü ekşitince, "Haklısın. Fazla yorum yaptım," dedi.

Film devam etti. Santana uyurken, saçları dağınıkken.

"Dur." Filmi durdurup geri aldı.

Santana uyurken. "İşte," diye fısıldadı bir kadın. "Benim tatlı, harika, mükemmel bebeğim."

Göz ucuyla baktığımda Santana'nın âdem elmasının kıpırdadığını gördüm. Yoksa yumru muydu?

"Bunu çektiğini unutmuşum," dedi.

Film devam etti. Genç sesi: "Saç dediğin bugün var, yarın yok."

Santana ekranda bir elektrikli tıraş makinesi sallıyordu. Düğmesine basınca makine çalışmaya başladı. Makineyi, saçının zaten parça parça dökülmüş olduğu kafasına götürdü ve tıraş makinesi kafasına değdiğinde yüzünü ekşitti. Gözlerini kapatıp dişlerini gıcırdattı. Makine, kafatasında saçsız bir çizgi bıraktı. "Vaay."

Bunu izleyemezdim. Gözlerim kalan pizzalardaki katılaşan peynire kaydı. Hervé de üstlerinde yürüyordu. Karışık pizzayı çoktan bitirmiştik. Hervé pizza kenarını ıskalayınca, parçayı kalemle ona doğru ittirdim.

"Anne, yapma."

Yana baktım. Santana'nın gözleri ekrana kilitlenmişti.

Koltukta oturuyordu, galiba bu koltuğun çarşafsız hâliydi. Mavi ve sarı sırmalıydı. Santana uyuyor veya uyuyor numarası yapıyordu. Kolunu kaldırıp yüzünü kapattı.

"Her gün aynı saatte her şeyi kaydetmemi sen istedin. Gülümse," dedi Ariel.

Santana koltukta, kolunun altından zoraki gülümsüyordu.

Sonraki karede Santana tuvalette kusuyordu.

Midem bulandı.

"Affedersin." Santana ileri saramadan önce alnını klozetin kenarına dayadığını gördüm. Demek bu yüzden evde eğitim almış, diye düşündüm.

İleri sarıldığında Santana inliyordu.

Uyuyordu.

Midesini kavrıyordu.

Koltukta cenin pozisyonunda yatıyordu.

Bankta oturuyordu. Kameraya bakıyordu.

Uzanıp elimi tuttu. Gerçekten.

Kocaman gözler. Kameraya bakıyordu.

Ariel'in sesi: "Bunu daha fazla yapamayacağım."

Film bitti.

Elini mi sıkıyordum?

Santana diğer elini kaldırıp çenemi okşamaya başladı. Başımı yavaşça onu görebileceğim şekilde çevirdi. Sonra hızla kendisi de yaklaştı. Dudakları dudakla-

rıma değdi. Bu şok beni gerse de dudakları yumuşaktı. Biraz daha sert bastırdı, fazla sert, beni ittiriyordu; gidecek yerim yoktu, kapana kısılmıştım...

Siyah. Kör edici beyaz ışık. Santana beni tutup ağzıyla boğuyor. Parmaklarımla kalemi sıkıca kavrayıp kalemi koluna sapladım. Kalemin ucu kör, tekrar tekrar sapladım; Santana, "Ah," diye bağırana kadar. "Ne oluyor be?" diyerek üzerimden kalktı.

Kapı zili çaldı.

Kim sonunda beni kurtarmaya geldi. *Sonunda.*

*

Yatakta uzanıyorum, çeneme kadar üzerim örtülü, titriyorum. Nasıl yapar? Güvenimize nasıl ihanet edebilir? Ona GÜVENMİŞTİM. İlk defa. O benim...

Ne?

Arkadaşım mıydı? Bu kelimenin anlamını bile bilmiyorum.

Gözlerimi kapattığımda oda girdap gibi dönmeye başladı. Yeniden erkekler tuvaletindeydim. Toomey beni öpüyor, eteğimi kaldırıyor, külotumu çekiyordu. Bağırmaya çalışıyordum ama hiçbir ses çıkmıyordu.

Gözlerim kocaman açıldı.

Neden? Neden bana bunu yapmasına izin verdim?

Hepsinin. Alaycıların, zorbaların, sapıkların. Evet, sapıkların.

Battaniyeyi atıp yataktan fırladım ve dizüstü bilgisayarı açıp yatak başına yaslandım.

Açma-kapama düğmesine bastım.

Beynim Işığın -İçinden diyor ama ellerim beni mesajlaşmaya götürüyordu.

Orada. Bir süredir oradaymış çünkü bir şeyler yazmış:

herveh0tsu: D, konuş benimle

herveh0tsu: Konuş benimle

herveh0tsu: Konuş benimle

herveh0tsu: Bir yere gitmiyorum

Neden? Şimdiye kadar nasıl hasta olduğumu görmediyse... Derdi ne, aptal mı?

herveh0tsu: D, çevrim içisin. Konuş benimle

Keşke ona görünmez olsaydım, herkese.

herveh0tsu: KONUŞ BENİMLE HADİ

Yazıyorum, "Hayır. Ve bana D deme. Adım Daelyn."

herveh0tsu: Peki. Ne oldu? Neden korktun? Bir yerlere varırız sanmıştım.

"Nereye?"

herveh0tsu: Ne bileyim. İlerliyorduk ne güzel.

Yolda mıyız ki?

"Yapamam"

Bir duraksama oldu.

herveh0tsu: Peki. Nasıl bilebilirdim? Hiç konuşmuyorsun. Hiç yazmıyorsun.

Bir gülebilsem... Bana kendimi farklı hissettiriyor. Bu histen çok korkuyorum.

"Benden ne istiyorsun?" yazdım

herveh0tsu: Güzel vücudunu? Ne olacak? Ben bir hayvanım.

Hayır, değilsin.

herveh0tsu: Senden hoşlanıyorum. Seni tanıdığım kadarıyla.

"Yani hiç"

herveh0tsu: Kesinlikle. Yani güzel vücuduna geri döndük.

Alınmam gerekiyor. Ama minnettarım. O kadar muhtacım ki.

herveh0tsu: Bir erkeğin bir kızı beğenmesi suç mu?

"O şekilde evet" yazdım.

herveh0tsu: Ne şekilde?

Boş ver, diye düşündüm. Bilmiyorum.

herveh0tsu: Hadi. Ölen bir adamın son dileğini yerine getir.

KAPAT düğmesine bastım. Bu hiç adil değildi.

İçimde bir yerlerden gözyaşları göz kapaklarıma akın ediyor. Yanaklarımdan aşağı akıp ağzıma doğru ilerliyorlar; yaralarım tuzlanıyor. Yanan gözlerimi kapatıp bu hissin beni boğmasını engellemek için savaşıyorum.

Kapı çalıyor.

Bilgisayarı geri açıp klavyenin üstüne eğiliyorum.

Chip, "Ben yatıyorum, sen de yat," diyor.

Saçlarım yüzümü saklıyor.

Kapıyı neredeyse kapanana dek çekiyor. "İyi geceler tatlım. İyi uykular."

Kendimi kaybetmemek için nefesimi tutuyorum.

Santana hâlâ çevrim içi, mesaj yazıyor.

herveh0tsu: Gitme Daelyn

herveh0tsu: DAELYN!!!

herveh0tsu: Hadi. Özür dilerim. Eşeğim.

herveh0tsu: e

herveh0tsu: ş

herveh0tsu: e

herveh0tsu: k

herveh0tsu: Bunu mazeret olarak kullanıp duruyorum. Yapmak istemediğin bir şeye seni zorlamaya çalışmıyordum. Videomu izleyip suçlu hissettirmeye falan çalışmadım.

Bir an duraksıyor. Sonu gelmeyen bekleyiş.

herveh0tsu: daelyn?

"Neyin mazereti?" yazdım.

herveh0tsu: Eşekçe davranmanın. İstediğimi yapmanın.

"Acınası bir mazeretmiş" yazdım.

herveh0tsu: farkındayım

Başka bir duraksama. Bir şey demeliyim. Bir erkekle nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

herveh0tsu: Bir şey ver bana. Herhangi bir şey. Sen benim tüm hayatımı biliyorsun.

Öyle mi? Bir insanı otobiyografi videosundan tanıyabilir misin?

herveh0tsu: Bana boyunluğu anlat.

Neden? Oturup ekrana bakıyorum. Neden o? Boyunluk, tökezleyip iç kanama geçirdiğim zaman fırlattığım sallanan sandalyede.

herveh0tsu: Mecbur değilsin. Bir şey yapmaya mecbur değilsin. Bundan sonra seni yalnız bırakacağım.

Çevrim dışı oldu.

Hızlıca yazıyorum, "Öleyim diye amonyak ve çamaşır suyu içtim. Mutlu musun şimdi?"

1 GÜN

"Kampta bir çocuk öldü. Polis geldi; ambulans, itfaiye geldi. Ailelerimizi arayıp bizi almalarını söylediler. Birisinin çocuğun çok fazla fiziksel yorgunluktan kalp krizi geçirdiğini söylediğini duydum. Çocuğu sedyeye koyarlarken benim tek düşünebildiğim, keşke ben ölseydim, idi."

J_Doe051676: *Herkesin, bunun hayattan ayrılmadan önceki son gönderim olduğunu bilmesini istedim. Üç buçuk yıldır intiharımı planlıyorum, her şeyi doğru gidecek şekilde ayarlıyorum ve sonunda bu planları gerçekleştirebileceğim. Birkaç saat içinde özgür olacağım. Çoktan rahatladım ve stresim azaldı. Hiçbirinizi tanımıyorum ama birilerinin sonumu öğrenmesi gerekiyordu. Sonunda mutlu olacağım.*

Büyük bir duyuru yapmak zorunda mıydı?

Bu insanlar çok acınası.

KT listesine geçtim ve listede J_Doe051676'yı gördüm.

En azından yalan söylemiyordu.

Tüm bu olanların yorgunluğu kendini gösteriyordu yine. Önce bilgisayarı sonra gözlerimi kapattım. İçimi dökmem işe yaramıştı. Kendimi daha iyi, esaretimden kurtulmuş hissediyorum.

Rahatsız edici bir görüntü döne döne görüş alanıma giriyor. Santana. Filmin son karesi. Yanakları şişmiş, gözleri çukura kaçmış.

Gözyaşlarım aktı akacak ama olması gereken buymuş gibi geliyor.

Hayat adil değil ki zaten.

*

Son soru, tüm hayatım boyunca sorduğum bir soruydu. *Neden buradasın?*

İşte doğru soru bu.

Ben neden buradayım? Amacım ne?

Chip, "Daelyn, uyandın mı?" diye seslendi. Odamın hemen önünde. Kapıyı çaldı. "Giyindin mi?" Kafasını içeri sokmadan önce toparlanmam için bir dakika bekledi.

"Ah, güzel. Bilgisayar başında değilsin."

Son kitabı da kitap çantama koydum. *Bataklıktaki Arzu*. Neredeyse sona geldiğime inanamıyorum. Maggie Louise'i özleyeceğim.

Arkadaşım. İdolüm.

Ne saçma. Kitaptaki bir karakter idolünüz olamaz. Gerçek veya canlı değiller. Gerçek güçlükler veya korku karşısında hiç cesurca davranmak zorunda kalmadılar. Bu kitaplar berbat. Ortaokulda neden bunları yalayıp yuttuğumu bilmiyorum. Aşkı, macerayı, sevgiyi asla bilmeyeceğim.

Bu, serideki son kitap. Nasıl bittiğini zaten biliyorum ama kitapları yeniden okumaya karar verdim ve bu hedefi tamamlamam lazım. Bir şeyleri başarmam lazım, kendime kanıtlamam... Neyi? Sahip olduğum yegâne arkadaşların hayalî olduğunu mu? Hedef, hedef. Sona varmam lazım. Şapelde ve derslerde, öğle yemeğinde ve okul çıkışında okursam bitirebilirim.

Chip, beni mısır gevreğim ve haplarımla mutfakta karşıladı. Hapları ağzıma attım ama arkasını döndüğünde elime tükürdüm. "Sen duştayken annen aradı. Denetim, sandığından daha uzun sürecekmiş. Cuma akşamına kadar evde olmayacak."

Cuma mı?

Kalbim çarpıyordu. Kan damarlarıma hücum ederken önce terliyor, sonra üşüyordum. Annemi bir daha göremeyecektim.

Okula giderken çenesi düşen Chip, annemle birlikte Carlsbad Mağaraları'na gittikleri zamanı anlatmaya başladı. Bense şoktaydım. Annemi bir daha hiç görmeyecektim. "İkinci balayımızdaydık, buradan Las Vegas'a kadar tüm ilginç yerlere ve turistik mekânlara uğradık." Taş kesilmiş gibiyim. "Araba Ölüm Vadisi'nde bozulunca otostop çekmek zorunda kaldık. Birkaç üniversiteli genç bizi aldı. Onlar da Vegas yoluna otostop çekmeye çıkmışlar." Chip bana gülümsedi. "Bir anda annenle ben Vegas'ta yeminlerimizi tazelemeye karar verdik." Anıları canlanmış gibi başını salladı. "Sevgilinle kaçacak olursan Viva Las Vegas Evlilik Şapeli'ni kesinlikle öneririm." Kıkır kıkır güldü. "Sanırım annen sana Mavi Hawaii odasında hamile kalmıştı."

Mide bulantısıyla iki büklüm oldum."İyi misin?" dedi Chip uzanıp koluma dokunarak. "Durayım mı?"

Midemi tutarken "hayır" kelimesi dudaklarımda şekillendi. Anneme en son ne söylemiştim?

Chip devam etti. "Bize çocuğumuz olamayacağını söylemişlerdi, o yüzden sen mucize bebektin. Ben de senin büyüyüp evlenmeni, bir sürü çocuk yapmanı istiyorum. Annenle benim şımartacağımız torunlarımız olsun. Hayatta yaşayacağın daha çok şey var Daelyn."

*

Emily beni şapelde bekliyordu. "Merhaba." Gülümseyip elini salladı.

Yavaşladım. Koşarsam beni asla yakalayamazdı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Galiba bunu ben başlatmıştım.

"Bugünkü ekonomi sınavına çalıştın mı?" Beni şapelin nefine doğru takip etti.

Sınavımız mı varmış? Dikkatimden kaçmış herhâlde.

"Büyük sınavlardan önce hep gerilirim," dedi. Oturacak bir yer seçmemi bekliyordu. Ortadaki kısma, sol koridora, günah çıkarma kabininin oraya yöneldim, sonra vazgeçtim. Sıralar çok dardı. Şapelde kimse yoktu. İstediğimiz yere oturabilirdik. Sıkışmak zorunda kalmayalım diye ön tarafa doğru yürüdüm.

Önce Emily'nin geçmesine izin verdim. Geçerken gülümsedi. Yani yanaklarını pembeleştiren, gözlerini pırıldatan büyük bir gülümsemeden bahsediyorum.

Sıranın altından dizliği çıkardı, dizlerinin üzerine çöktü, haç işaretini yaptı ve ellerini birleştirdi.

Ben dua etmem. Sadece huzuru seviyorum.

Emily'yi seyrettim. Beyaz bluzunun kollarındaki dikişler iyice gerilmişti. Alnını birleştirdiği ellerine yasladığında inancına gerçekten ihtiyacı olacak, diye düşündüm.

Açık pencereden onu gördüm. Taylor, yani JenniferJessica, onu çitlere çağırdı. Taylor saçlarını

arkaya attı, o da dans ederek yürüdü. JenniferJessica gülüyor muydu, hoşuna mı gidiyordu? Başıma ağrı girdi. Kıskanmak için hiçbir sebebim yok. Santana'ya istediğini veremem. Bir rahibe koşuşturarak gelip Santana'yı kovaladı. Santana geri çekildi, el salladı ve dans ederek uzaklaştı. Arkadaşları Taylor'ın etrafını sardı ve söylediği bir şeye ulurcasına güldüler. Omuzunun üzerinden Santana'ya bakıyordu. Onunla alay ediyorlardı. Taylor onunla alay ediyordu. Ayağa kalkmak istiyordum, sonra da...

Emily yine haç çıkarıp yerine oturdu.

Onunla dalga geçmeyin! diye çığlık atıyordum içimden. "O ölüyor."

Emily, "Notun için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok ihtiyacım vardı."

Acı bir gülümsemeyle baktım ona.

"Bu yıl farklı olur diye düşünmüştüm, anlıyor musun? Lise olduğu için. İnsanlar biraz daha olgun ya da en azından daha kibar olurlar sanmıştım."

Sürpriz, Emily. İnsanlar değişmez. Dünyada iki tür insan vardır: Kazananlar ve kaybedenler.

Siyah ve beyaz. Gri nerede kalıyor bilmiyorum. Hatta gölgede yaşayabilir misin, onu da bilmiyorum.

"O boyunluk acıtıyor mu?" Başını yana eğerek boyunluğu inceledi. "Bana boyunlarına pirinç halkalar takan Afrikalı kadınları anımsatıyor," dedi. "Boyunları

bir zürafa gibi uzayana kadar o halkaları takmaya devam ediyorlarmış. Okuduğuma göre halkaları çıkarırlarsa boyunları kırılır ve boğularak ölürlermiş."

Taylandlı Padaung kadınları. Discovery Channel'da görmüştüm. Pirinç halkalar takarak turizmi destekliyorlar. Halkalar boyun kaslarını zayıflattığı için kadınlar halkaları çıkarırlarsa boyunları başlarının ağırlığını destekleyemez.

Emily, "Söylenene göre boyun halkaları güzellik idealini simgeliyormuş," dedi. Etli dilini dışarı çıkardı. "İğrenç!"

Ama bunun için ruhunu satardın, değil mi? Bir günlüğüne güzel hissetmek için.

"Peki, çenemi kapatıyorum," deyip, dudaklarındaki görünmez fermuarı hızlıca çekerek kapattı.

Emily'yi seviyorum. Kendisiyle barışık gibi görünüyor. Bence Emily cesur biri.

Gözlerimizi sunağa dikip sessizce oturduk. Haç. İsa neden öldü ki zaten? "Biliyorum çok fazla konuşuyorum," dedi Emily. "Sadece, konuşabileceğim pek fazla kimse yok. Çoğu insan zamanımı harcamaya değmez."

Ona baktım. "Koroya geldiğinde senin farklı olduğunu hemen anlamıştım," dedi. "İyi anlamda," diye ekledi hızlıca.

Bende ne gördü acaba? Benim görmediğim ne görüyordu?

Yine gülümsedi.

Hayır Emily, dedim içimden. Beni seçme. Zamanını harcamana değmem.

Bu benim suçum. Benim. Yanında olacağımı düşünmesine sebep oldum.

Cırt cırtlı askıları açarak boyunluğumu önden çıkardım. Boru şeklini aldı. Emily'ye uzattım. Zorla verdim hatta. Al hadi Emily. Hatıra olarak sakla.

Çünkü yarın gittiğimde arkadaş edinmenin mümkün olduğuna inanmanı istiyorum.

Emily boyunluğu kucağına koydu. İnceledi, ortasından içeri baktı. "Ağırmış," dedi alçak sesle.

Hem de nasıl.

Bana baktı. "Boynun kırılacak mı?"

Dilimi çıkarıp başımı geriye attım.

Emily kıkırdadı. Ağzını kapattı. Gözleri arkaya kaydı, sanki kilisede gülmek günahmış gibi.

"Deneyebilir miyim?"

Planım bu değildi.

Planın ne olduğunu bilmiyordum. Verebileceğim tek şeyim buydu.

Boyunluğu taktı. "Mucizeler mucizesi. Tam oldu."

Buna gülümsemem gerek.

"Nasıl görünüyorum?" Vücudunun üst kısmını bana doğru çevirdi.

Padaung prensesi gibi, diye düşündüm.

Zil çalınca Emily boyunluğu çıkardı. Kitap çantamla ayağa kalktım, o da kendi çantasını aldı. Boyunluğu vermeye çalıştı ama vücut dilimle yanıtladım. Sende kalsın.

"Gerçekten mi?"

Artık ihtiyacım olmayacak. Aslında düşündüm de at gitsin.

Sınıfa yaklaştığımızda Emily, "Annem beni bu yaz şişmanlar kampına gönderiyor," dedi. "Aman ne büyük mutluluk."

Donup kaldım, kitap çantam pat diye yere düştü. Emily'nin sol kolunu kapıp sağ kolunu da yakalamak için öne doğru atıldım. Ağzım açıldı, dilim damağımın üstüne dokundu ve kelime boğazımı açtı. Korkmuş ve erimiş ses tellerimden zorla ses çıkarabilmek irade ve öfke istiyordu ama başardım: "Sakın. Gitme."

Emily'nin ağzı bir karış açık kaldı. Ona sıkı sıkı yapışmıştım. Titriyordum. Onu da titretiyordum. Duymuş gibi başını salladı. Dinlemiş gibi.

*

Sorular. Kafamda dönüp duruyorlar.

Işığa nasıl gideceksin?

Boğularak. Kendimi şişireceğim.

Yağ tulumu. Şişko. Kendimi hiç savunmadım. Bir kere bile. *Kusura bakma ama bana hakaret etme ve*

beni küçümseme hakkını nereden buluyorsun? demedim hiç.

Onurumu çalmalarına izin verdim.

Karanlığın içinden geçerken yanında kim olacak?

Kendim. Ben yolumu bulurum.

Karanlık daima vardır. Karanlık hayattır.

O tuvalettedir, o oğlanlardadır. Karanlık beni değiştirdi, kötülüğe inanmama neden oldu.

O tuvaletten çıkış yolunu bulabilirdim. Buldum da. Karanlıkta emekleyerek ve el yordamıyla ilerleyerek özgürleştirdim kendimi.

Bu cesaret isteyen bir işti. Dışarı çıkıp sınıfımla yüzleşmek.

Kim'e söylemeliydim. Chip'e. Dinleyecek herhangi birine. O çocuklar beni kirlettikleriyle kaldılar. Bu kadar yıllık terapide o olaydan bir kere bile bahsetmedim. Belki isimlerini söyleseydim başka birini aynı kaderden kurtarabilirdim.

Ama ben kahraman değilim. Küçük, kirli sırrımı saklamam gerekiyordu.

İşlediğim en büyük günah bu sırrı saklamak, bu sırrın beni karartmasına ses çıkarmamaktı.

Seni ne bekliyor?

Sonsuz huzur. Dinginlik.

Diğer taraftaki ışık.

Beni bekleyen şey bilinmezlik. Kesin olan tek şey hayatın sonsuz bir cehennem olduğu.

Korkuyorum. Yarın ne getirecek?

Bugünden daha iyi olmalı. *Mutlaka.*

Nasıl hatırlanacaksın?

Yalnız ve ezik.

Sadece Kim ve Chip beni uzun bir süre hatırlayacak. Umarım beni iyi anılarla hatırlarlar. Bebekliğimi, küçüklüğümü, hâlâ küçük kızları, mucize çocukları için umutları ve rüyaları olduğu zamanları. Aslında bana karşı iyiydiler. Sadece yapmayı bildikleri şeyleri yapıyorlardı, en iyi olduğunu düşündükleri şeyleri.

Onları seviyorum.

Sadece beni getirdikleri dünyadan nefret ediyorum. Şişman, korkak, güçsüz, aptal bir çocuk olarak hatırlanacağım. Kendini korumaktan korkan.

Neden?

Çünkü onlar güçlüydü. Kalabalıklardı.

Gerçi acı çekenler, zayıflar ve güçsüzler birbirimizi bulsaydık birleşebilirdik. Beni zayıf kılan şey yalnız olmamdı. Ama belki yalnız değildim. Işığım-İçinden'deki tüm insanlar, onlar yalnız mıydı? Karanlıklarda, grilikte yaşayanlar. Birbirlerini daha erken bulsalardı sonuç değişebilir miydi?

Bilmiyorum. Tek bildiğim geri gidemeyeceğim. Sil tuşuna basıp hayatımı yenileyemem.

Karanlığa teslim olanlar nasıl hatırlanacaklar?

Kaybedenler olarak mı kazananlar olarak mı?

Kim, sen olacak?

Emily değil. O güçlü. Elini uzatabiliyor. Şu an yanlış kişiye el uzatıyor ama başkalarını bulacak. Bulmak zorunda.

Ben ne olacağım? Çünkü artık daha fazla ben olmak istemiyorum.

Bu iyi bir haber. Daima olduğum bu muhtaç kişi olmak istemiyorum.

Başka seçeneğin var mı?

YOK.

Tamam, bir seçeneğimin olduğunu biliyorum. Tanrı bana özgür irade vermiş. Seninle konuşmuyorum, Tanrı. Acıyı yanma al veya arkada bırak. Benim seçeneklerim bunlar.

Neden buradasın?

Bir vücut bana çarpıyor ve biri "Önüne baksana," diyor.

Önüme mi bakayım? Uzun, ince bir koridorda yürüyorum. Her yerde insanlar var; konuşuyor, gülüşüyorlar.

Okuldayım. Gün bitmiş. Bütün gün neredeydim?

Tuvalete gitmem lazım ve birkaç dakika bekleyemem.

*

Tuvalet koridorun köşesinde, ben de ihtiyaç molası vermek için yönümü değiştirdim. Aklıma Santana geldi. Nasıl yapabiliyor bunu? Yaşamayı. Her gün ölüm korkusuyla. Ben ölümden, hayat düşüncesinden korktuğum kadar korkmuyorum.

Sanırım bankta bekliyor olmayacaktı. Ona sunabilecek bir şeyim olmadığını biliyordu artık. Panteizm, seni hayatta tutması için diğer insanlara bel bağlamaktır. Bense bu hayata bağlı değilim.

Tuvalet kapısının açılıp kapandığını duydum. Bacaklarıma gelen soğuk hava dalgası beni titretti.

Etraf sessizdi. Ama birilerinin burada olduğunu biliyordum. Tuvalet kâğıdına uzandığımda elimi sabit tutamadım, birkaç sıcak sidik damlası parmağımı ıslattı. O elimi hemen kendimden uzaklaştırdım. Ayağa kalkıp sifonu çektim.

Çıktığımda lavabonun başında duruyordu. Konuşmadık.

Ben sağdaki lavaboya yönelince önümü kapattı. Sola döndüm, yine önüme geçti.

Elimi yıkamam lazımdı. LAZIMDI. Çıkışa yöneldim ama Taylor hareketimi önceden anladı. İki kolunu da kaldırıp duvarlara yasladı. O kapıdan çıkmam lazımdı.

"Seni şişman Emily ile şapelde gördüm," dedi.

Lütfen çekil de geçeyim.

"Şişko ile ucube. Aman ne özel."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. BIRAK. ÇIKAYIM.

Ayağını yere vurup beni süzmeye başladı. "Dedikodular böyle başlıyor işte." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi.

Gözlerim alay eden yüzünden kapıya, özgürlüğüme kaydı.

"Ne yaptığını gördüm."

Ne zaman? Neyden bahsediyor?

Taylor dudaklarını büzüp öpücük sesi çıkardı.

Midemi bulandırıyordu.

Musluklar güvenliydi, oraya doğru atılarak kendimi suya bıraktım. Ellerimi temizlerken ağzımdan bir rahatlama nefesi kaçtı. Durulan. Temizlen.

Neyi temizliyordum? Pisliği. Anıları.

"*Erkek* arkadaşın eminim *kız* arkadaşını duymak isteyecektir."

Aynaya baktığımda Taylor'm arkamda durduğunu gördüm. Bir elimi, ardından diğerini ovalamamı izliyor. "Tam bir ucubesin," dedi. Sonra durduk yere bacağıma tekme attı.

Hızlıca dönüp ben de ona tekme attım. Sertçe.

Çok... şaşırmış gibiydi. "Ah," dedi. "Bunu neden yaptın?" Gözleri sulandı. Sonra gözlerini kıstı ve acımasızca baktı.

Bana ulaşamasın diye geriye doğru sendeledim.

Çantasını omzuna atıp dişlerinin arasından, "Arkanı kolla. Ucube," diye hırladı, sonra da hızlı hızlı yürüyerek kapıdan çıktı.

Rahatsız edici bir fısıltıyla "Asıl sen arkanı kolla," dedim.

*

Bank boş. Boş olacağını biliyordum. Neden benimle iletişime geçmişti ki zaten?

Çantamda kitabımı ararken Taylor'la aramızda geçenlerden dolayı hâlâ titriyordum. Rahatla, Daelyn. Sana zarar veremez. Neredeyse sona geldin. *294. sayfa. Maggie Louise, kestane rengi kısrağını parıl parıl parlatana dek fırçaladı. Charles her an gelebilirdi. Maggie Louise ona haberleri verecekti. Annesi ona bir keresinde şöyle demişti: "Canım, sen güzelliğini baba tarafından almışsın." Çıkık elmacık kemiklerini; uzun, ince fiziğini. Peki ya Manolya'nın karakteri? Kararlılığı? Bu da ona annesinin hediyesiydi.*

Annemi bir daha asla göremeyeceğim. Güçsüzdü. Bazen hepimiz öyleyiz. Ondan ne yapmasını bekliyordum? Kendim yapamazken beni kurtarmasını mı? Anneme sarılmaya, ona üzgün olduğumu söylemeye çok ihtiyacım var. Onunla sallanan sandalyeye oturmaya ve bana şarkı söylemesini dinlemeye de.

"Kalbinden geçen arzuyu izlemelisin, seni kaderine

götürecek olan o." Annesinin bilge sözleri Maggie Louise'nin aklında yankılandı. İçindeki çocuğu, hayatta sadece sevgiyi ve mutluluğu tadacak çocuğu hissetti. Evet, kalbinden geçen arzuyu Charles'ta bulmuştu.

Santana birden yanıma oturunca yüreğim ağzıma geldi. Sıska, kıllı bacaklarını uzattı. Dizlerinden bağlanan şu kamuflaj desenli şortlardan giymiş. Bağlı olmayan ipleri sallanıyordu. Üzerinde kolsuz, beyaz bir tişört vardı. Saçları dağınık, yataktan yeni çıkmış gibiydi.

Neden buradaydı?

"Son mesajını gördüm," dedi sessizce.

Kalbim hızlandı. Nasıl? Görmemesi gerekiyordu.

Başını salladı. "Sana inanamıyorum."

Çünkü inanırsan benden iğrenmen gerekir, dedim içimden. İğreniyorsun da.

Beni görebileceği şekilde başını çevirdi. Yüzümün yan kısmını gözleriyle delmek için. Gözlerinin kalkanımı deldiğini hissediyordum, kalbim patlıyordu. "Kendi kendine yaptığını az çok anlamıştım. Seni tanıdığımdan."

Ben bile kendimi tanımıyorum. O nasıl tanıyabilir?

"Tüm olasılıkları gözden geçirdim. Bir," parmağını kaldırıyor, "boğazını kestin. Çok keskin, dişli bir bıçağın ya da neşterin olmadıkça çok sert kesmen gerekir." Gözlerini kırptı. "Yani, iğrenç."

Kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. Yutkunamıyordum.

"İki," ikinci bir parmak, "kendini astın. Bu olduğundan emindim, gerçi konuşma kaybı uymuyordu. Tabii gerçekten dilsiz değilsen veya konuşmamayı tercih etmiyorsan."

Kendilerini asan insanların bağırsakları boşalır. Arkamda atık bırakmak seçeneklerim arasında değildi.

"Üçüncüsü listemde bile değildi." Elini indirerek bankı kavradı. "Amonyak ve çamaşır suyu." Yine başını salladı. "Daelyn, bu çok sert. Aşağı inerken yutağını mı yaktı? Ses tellerine mi bulaştı? Mide zarın bayram etmiştir."

Gözlerimi kapattım. Vaktini boşa harcadığını göremiyor muydu?

"Bana sorsaydm tiner içmeni söylerdim sana. Ya da benzin. Petrol ürünleri insan vücudunu mahveder."

Gözyaşları göz kapaklarımı çevreledi.

"Sorun değil," dedi usulca.

İstemsizce hıçkırdım.

Bir kolunu arkamdan uzattı, parmaklarıyla omzumu kavradı. "Herkesin canı yanar bazen."

İstemeden yutkundum.

"Utanılacak bir şey yok." Bana biraz daha yaklaştı. Saçımı kokladığında sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

Santana başımı göğsüne yasladı. İçimi çeke çeke, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Hepimiz iyileşiyoruz, bak. Ben seni iyileştiriyorum.

Sen de beni. Böyle buyurdu ünlü çapkın İkinci Santana Lloyd Girard."

Bunu duyunca daha da sesli ağlamaya başladım.

Başını benim başıma yaslayıp içimdeki her şeyi ağlayarak dışarı atmamı bekledi. Kendime acımaktan ölecektim galiba.

"Dinle," dedi bir süre sonra. "Soruma cevap vermedin."

Burnumu çekip ıslak gözlerle ona baktım.

"Ne sorusu?"

Ağzı bir karış açık kaldı. "Konuşuyor!" Gözlerini kısıp parmağını suratıma doğru salladı. "Bunca zaman beni oyaladıysan eğer..." O parmağı ısırıp koparmak istiyordum ama şimdilik burkmakla yetinecektim.

"Hey. Güçlüymüşsün." Elimi tuttu ve bırakmadı. "Hodgkin'den ölmezsem kurşun zehirlenmesinden öleceğim." Kalemi sapladığım kolundaki yarayı gösterdi. Deriyi bile delmemişti. Kalemlerdeki kurşunun karbon olduğunu bilecek kadar zekiydi. "Ve acımasızsın."

"Hayır, değilim." Sadece kendimi koruyordum.

"Hayır. Değilsin. Tanıdığımız bazıları gibi değilsin." Gözlerimin içine baktı. Başka bir yöne bakamıyordum. "Şimdi, soru," dedi.

Boğazım kurumuştu. "Ne sorusu?" Konuşmak canımı acıtıyordu.

"Doğum günümde benimle yemeğe çıkma konusu."

Beynim birbirine dolanmış kablo yığınına dönmüştü. Hiçbir işlem yapılamıyordu.

"Yarm buralarda olacaksan yani," diye ekledi. "Başka bir planın yoksa. Örneğin zehirli atık içmek veya parmağını prize sokmak gibi. Ben gerçekten, gerçekten doğum günümü seninle geçirmek isterim."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Benimle mi?" diye fısıldadım.

"Hadi ama." Bu da laf mı şimdi, der gibi dizimi dürttü. Bütün evreni içine alan koyu mavi, zeki gözleri ciddiyetle üzerimde sabitlendi. "Bu soruya kendin cevap verebilirsin," dedi ciddiyetle.

KARAR GÜNÜ

Siteye girince son soru karşıma çıktı:

Hesabı sil? Evet ***Hayır***

Evet'e dokundum.

Onayla? Evet ***Hayır***

Evet'e dokundum.

Odam boşalmış. Aklım rahat. Erkenden, şafak vakti son çöpü attım. Etrafa bakıp ne kaldığına baktım. Hiçbir şey.

Artık Daelyn Rice yok.

Nasıl var olduysam.

Nasıl varsam.

Nasıl olacaksam.

Boş bir sayfayım.

Başka seçeneğin var mı?

Başlamak veya bitirmek.

Kendimi tamamlamak.

Pencerenin dışında bir adam ve köpek belirdi. Adam frizbiyi atıyor, köpek de kovalıyor. Ama köpek frizbiyi götürmek yerine oturuyor. Frizbiyi düşürüyor. Adamı ayağına getiriyor.

Kendi kendime gülümsedim. Oyun bitti. Köpek kazandı.

Santana'nın köpeği olmasını diliyorum.

Daveti hâlâ geçerli. Benim sorum da öyle. Neden

ben? Cevabı bilmiyorum. Aynada kendime baktığımda tek gördüğüm kanatları çıkmamış ve şarkı söylemek için bir sebebi kalmamış aç, bodur bir kuş.

Chip, "Sen ne zaman hazır olursan çıkarız, tatlım," diye sesleniyor.

Mini Me'yi kitap çantama atıp kapıyı arkamdan kapattım. Vakit geldi. Kararlılık ve amaçla ışığa doğru gidiyorum.

Zorbalık

Yeni yapılan bir araştırmaya göre tüm öğrencilerin %70'i zorbalığa uğramış hissettiklerini belirtmiş. Bu, herhangi bir okulda neredeyse her dört kişiden üçü demek. Yalnızca ABD'de 25.000.000 genç insan ediyor. Sorunun boyutları inanılmayacak kadar büyük. Ama henüz geri dönülemez bir noktada değil.

Son araştırmalara göre zorbalığın kabul edilen tanımı aşağıdaki şekilde:

- Davranış zaman içerisinde tekrarlanıyor.

- Saldırgan, yalnızca utandırma dahi olsa zarar verme amacıyla hareket ediyor.

- Saldırgan ve hedef arasında bir güç dengesizliği mevcut.

Belirli bir zorba veya hedef profili bulunmuyor. Herkes bir zorba veya hedef olabilir. Birisinin size zorbalık ettiğini düşünüyorsanız yukarıdaki tanımı kullanarak bunun zorbalık olup olmadığını belirleyin. Kendi davranışınız birisini üzüyorsa yine yukarıdaki tanıma bakarak eylemlerinizin sizi bir zorba yapıp yapmadığına bakın. Eğlenme veya şakalaşma olduğuna inandığınız bir şey aslında zorbalık olabilir. Davranışın diğer kişiye olan etkisi buradaki asıl belirleyici etken.

Yukarıdaki tanıma göre televizyonda, haberlerde ve okulda gördüğünüz zorbaca davranışları düşünün.

Bunları farklı zorbalık türlerine göre gruplandırın (ör. isim takma, homofobi, vücut algısı vb.)

İsim takma, çoğumuzun deneyimlediği ilk zorbalık biçimidir. Küçük çocukların isim takmak için kullandığı kötü kelimelerin bir listesini yapın. Ardından ilkokulda, ortaokulda ve lisede kullanılan isimlerin listesini çıkarın. İsimler nasıl değişiyor? Bu isimler okullarda en çok nerede ve ne zaman duyuluyor?

Çoğu zorbalık olaylarında zorba, kurban ve seyirci/şahit şeklinde üç rol olur. Bu rolleri tartışın. Zorbalık senaryoları kurun ve zorbayı, kurbanı ve birkaç seyirci ya da şahidi oynaması için gönüllüler bulun. Bu canlandırmanın ardından herkes karakterinin ne hissettiğini, düşündüğünü paylaşsın. Bir öğretmenin ya zorba ya da şahit olduğu en az bir senaryo canlandırın.

Seyircilerin tepki verebileceği sağlıklı ve yardımcı yollar düşünün. Koridordaki kurbana gülümsemek, kurbana bir sınıfa kadar eşlik etmek, yeni veya dışlanmış öğrenciyi yemek masanıza davet etmek gibi basit davranışları da dâhil etmeyi unutmayın.

Araştırmalar okullardaki yetişkinlerin yüzde 70-80'inin bir zorbalığa şahit olduktan sonra hiçbir şey yapmadığını ve diğerlerinin olayın farkında bile olmadığını gösteriyor. Öğretmenlerin ve diğer çalışanların bir zorbalığa nasıl tepki verebileceğini düşünün. Zorbalığa uğrayan çocuklar neden yetişkinlere bunu söylemiyor?

Dedektifçilik oynayın. Otobüsler, parklar, spor sahaları gibi dış alanları da içeren bir okul haritası edinin. Haritayı tüm gün yanınızda taşıyarak gördüğünüz tüm zorbalık olaylarını işaretleyin. Gözlemlerinizi sınıfta paylaşın. Zorbalıklar neden bu bölgelerde yaşanıyor?

Elektronik saldırganlık, teknoloji ile gerçekleştirilen her tür saldırganlıktır. Siber zorbalık, bir tür elektronik saldırganlıktır. Diğer elektronik saldırganlık biçimlerini düşünün. Sınıfınızda elektronik saldırganlık deneyimleyen olup olmadığını sorun. Yasal sonuçlarını araştırın.

Her birimiz, kurban veya seyirci olarak bir zorbalığı deneyimleyecek olursak ne yapmak isteyeceğimize karar vermeliyiz. Okul içinde ve dışında hangi seçeneklerin mevcut olduğunu tartışın. Okulunuzda yardımcı olabilecek seçenekler yoksa siz ve başkaları okulu nasıl sorumlu tutabilir?

Okulunuzda yayımlanmış bir saygılı davranışlar beyanı bulunmuyorsa belki siz ve arkadaşlarınız bir tane oluşturabilirsiniz. Okul gazetenizde yayımlamayı deneyin. Bir ilkokulda şu tek cümlelik öğreti yer alıyordu: "Hiç kimseye dâhili ve harici zarar vermiyoruz."

Başkalarına saygı gösterin ki onlar da size saygı göstersinler.

Bu kılavuz, eğitim danışmanı ve *The Bully in the Book and the Classroom* (Scarecrow, 2004) ile *More Bullies in More Books* (Scarecrow, 2009) kitaplarının yazarı C. J. Bott tarafından hazırlanmıştır.